MORGAN RICE
CARTEA 13 DIN INELUL VRĂJITORULUI
O
REGULĂ
A
REGINELOR

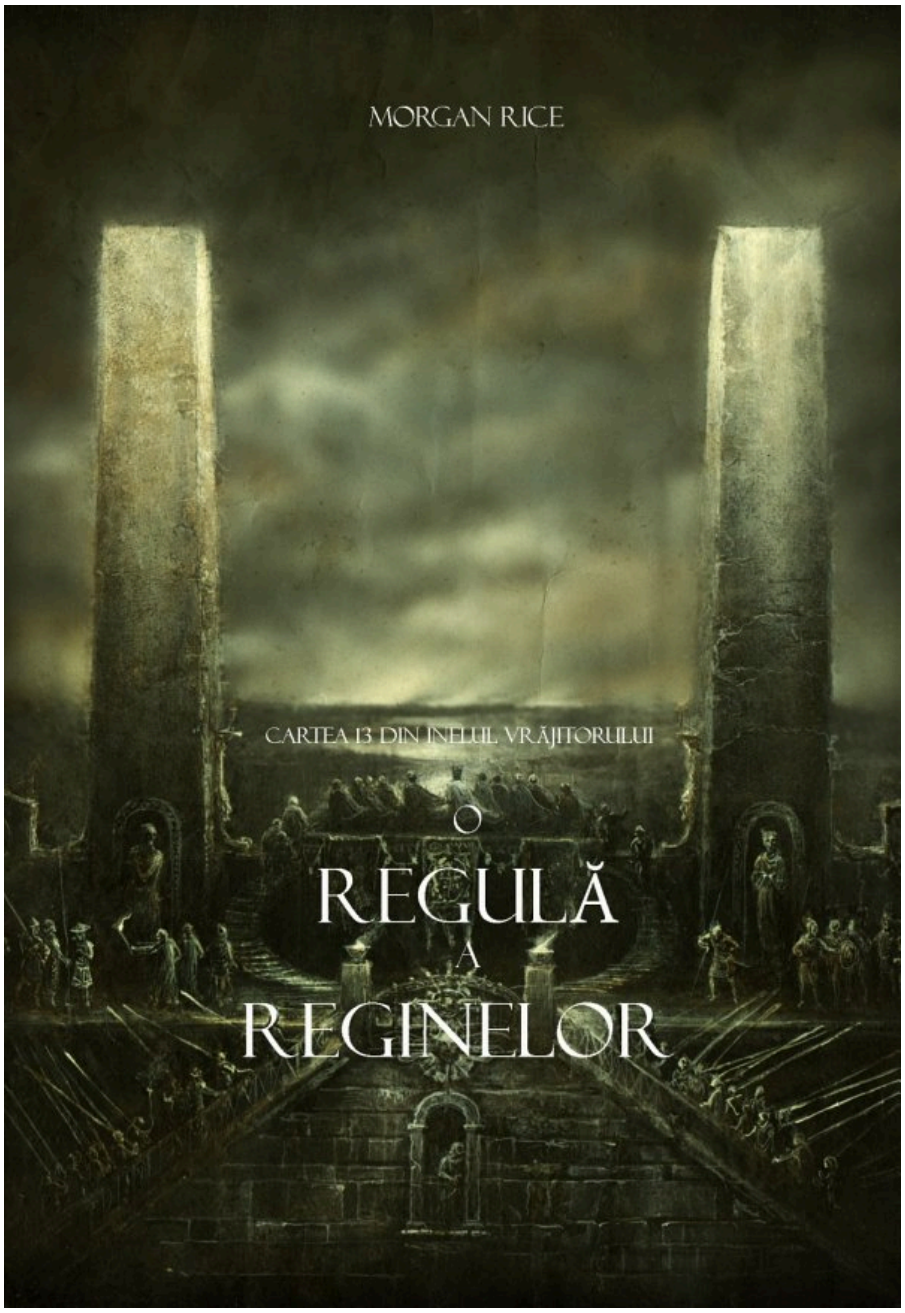
MORGAN RICE
CARTEA 13 DIN INELUL VRĂJITORULUI
O
REGULĂ
A
REGINELOR

O REGULĂ A REGINELOR

CARTEA 13 DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut și cel mai bine vândut autor USA Today al serialului epic fantasy THE SORCERER'S RING, care cuprinde șaptesprezece cărți; din cel mai bine vândut serial THE VAMPIRE JOURNALS, cuprinzând unsprezece cărți (și în număr); din cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și în continuă); și a noului serial epic fantasy KINGS AND Sorcerers, care cuprinde șase cărți. Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile sunt disponibile în peste 25 de limbi.

Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, și păstrați legătura!

Selectați Acclaim pentru Morgan Rice

„Inelul vrăjitorului are toate ingredientele pentru un succes instantaneu: comploturi, contraploturi, mister, cavaleri viteji și relații înfloritoare pline de inimi zdrobite, înșelăciune și trădare. Te va distra ore întregi și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor fantasy.”
--Cărți și recenzii de filme, Roberto Mattos

„[O] fantezie epică distractivă.”
—Kirkus Reviews

„Începuturile a ceva remarcabil sunt acolo.”
--Revista de carte din San Francisco

„ Plină de acțiune…. Scrisul lui Rice este solid și premisa intrigantă.”
--Publishers Weekly

„O fantezie plină de spirit... Doar începutul a ceea ce promite a fi un serial epic pentru tineri”.
--Midwest Book Review

Cărți de Morgan Rice

REGI SI Vrajitori
RISE OF THE DRAGONS (Cartea #1)
RISE OF THE VALIANT (Cartea #2)
Greutatea onoarei (Cartea nr. 3)
O FORJA DE VALOR (Cartea #4)
O tărâm de umbre (cartea #5)
NIGHT OF THE BOLD (Cartea #6)

INELUL Vrăjitorului
A QUEST OF EROES (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea nr. 3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea #5)
A CHARGE OF VALOR (Cartea #6)
UN RIT DE SĂBIE (Cartea #7)
O acordare de arme (Cartea #8)
UN CER DE Vrăji (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURURI (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
UN TĂRÂM DE FOC (Cartea #12)
O regulă a reginelor (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)
UN DREAM OF MORTALS (Cartea #15)
O JUSTĂ DE CAVALERI (Cartea #16)
DARUL BĂPTIILOR (Cartea #17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚIEI
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea #2)

Jurnalele vampirilor

TURNED (Cartea nr. 1)
IUBIT (Cartea nr. 2)
TRADAT (Cartea nr. 3)
DESTINAT (Cartea #4)
DESIRED (Cartea #5)
BROTHED (Cartea #6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Copyright © 2014 de către Morgan Rice
Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de Legea privind drepturile de autor din SUA din 1976, nicio parte a acestei publicații nu poate fi reproducă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloc, sau stocată într-o bază de date sau într-un sistem de recuperare, fără permisiunea prealabilă a autorului.
Această carte electronică este autorizată numai pentru plăcerea dumneavoastră personală. Această carte electronică nu poate fi revândută sau oferită altor persoane. Dacă doriți să împărtășiți această carte cu o altă persoană, vă rugăm să cumpărați un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiți această carte și nu ați cumpărat-o sau nu a fost achiziționată numai pentru uzul dvs., atunci vă rugăm să o returnați și să cumpărați propria copie. Vă mulțumim pentru respectarea muncii asidue a acestui autor.
Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, este în întregime coincidență.
Imagine jachetă Copyright Slava Gerj, folosită sub licență de la Shutterstock.com.

CUPRINS

CAPITOL UNUL
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ŞASE
CAPITOLUL ŞAPTE
CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE
CAPITOLUL XI
CAPITOLUL DOISPREZECE
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL CINCISPREZECE
CAPITOLUL ȘAISISE
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE
CAPITOLUL OPTSPREZECE
CAPITOLUL NOASPREZECE
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL DOUA DOI DOI
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLUL TREIZECE
CAPITOLUL TREIZECI UNUL
CAPITOLUL TREEI DOI

CAPITOLUL TREICEI TREI
CAPITOLUL TREIZECI PATRI
CAPITOLUL TREIZECI CINCI
CAPITOLUL TREIZECI ŞASE
CAPITOLUL TREEI ȘAPTE
CAPITOLUL TREIZECI 8

CAPITOL UNUL

Capul lui Thorgrin s-a izbit de stâncă și noroi în timp ce s-a prăbușit pe versantul muntelui în cădere liberă, prăbușind la sute de metri în timp ce muntele se prăbuși. Lumea lui s-a învârtit capăt peste cap, și a încercat să o oprească, să se orienteze, dar nu a putut. Cu coada ochiului îi zări și frații să se prăbușească, răsturnându-se capul peste cap, toți, ca Thor, apucându-se cu disperare de rădăcini, de stânci — de orice — încercând să încetinească căderea.

Thor și-a dat seama, cu fiecare clipă care trecea, că se îndepărtează din ce în ce mai mult de vârful vulcanului, de Guwayne. S-a gândit la acei sălbatici de acolo, care se pregăteau să-și sacrifice copilul și a ars de furie. Se gheare în noroi, țipând, disperat să se întoarcă acolo sus.

Dar, așa cum a încercat, nu putea face nimic. Thor abia putea să vadă sau să respire, cu atât mai puțin să se ferească de lovituri, în timp ce un munte de murdărie a tunat asupra lui. Avea impresia că greutatea întregului univers era pe umerii lui.

Totul se petrecea atât de repede, prea repede pentru ca Thor chiar să-l proceseze și, în timp ce zări o privire jos, a văzut un câmp de stânci zimțate. Știa că, odată ce îi vor lovi, toți vor muri.

Thor a închis ochii și a încercat să-și amintească antrenamentul, învățăturile lui Argon, cuvintele mamei sale, a încercat să găsească calmul în furtună, să cheme puterea războinică din el. În timp ce o făcea, și-a simțit viața fulgerându-și în fața ochilor. Acesta a fost, se întrebă el, ultimul său test?

Te rog, Doamne, s-a rugat Thor, *dacă existi, salvează-mă. Nu mă lăsa să mor așa. Dă-mi voie să-mi invoc puterea. Dă-mi voie să-mi salvez fiul.*

În timp ce gândea cuvintele, Thor a simțit că era testat, fiind forțat să se bazeze pe credința lui, să cheme o credință mai puternică decât a avut-

o vreodată. După cum avertizase mama lui, el era un războinic acum și era pus la încercare de războinic.

Pe măsură ce Thor a închis ochii, lumea a început să încetinească și, spre uimirea lui, a început să simtă un calm, un sentiment de pace, în interiorul furtunii. Începu să simtă o căldură crescând în el, curgându-i prin vene, prin palme. A început să se simtă mai mare decât corpul lui.

Thor s-a simțit în afara corpului său, privind în jos, și s-a văzut prăbușindu-se pe coasta muntelui. Și-a dat seama în acel moment că nu era corpul lui. Era ceva mai mare.

Thor s-a repezit brusc în corpul său și, în timp ce o făcea, și-a ridicat palmele sus deasupra capului și a privit cum o lumină albă strălucitoare emana din ele. A îndreptat lumina și a creat o bulă în jurul lui și al fraților săi și, în timp ce făcea, deodată alunecarea de noroi s-a oprit în loc, un zid de pământ sări de pe scut și nu a mai venit spre ei.

Au continuat să alunece, dar acum într-un ritm mult mai lent, ușurându-și drumul către o oprire treptată pe un mic platou de lângă baza muntelui. Thor s-a uitat în jos și a văzut că s-a oprit în apă puțin adâncă și, în timp ce s-a ridicat, a văzut că era până la genunchi.

Thor se uită în jur uluit. S-a uitat spre munte, a văzut peretele de pământ înghețat, atârnând acolo în aer, parcă gata să coboare înapoi în orice secundă, încă blocat de bula lui de lumină. A preluat totul, uimit că făcuse asta.

„Este cineva mort?” strigă O'Connor.

Thor i-a văzut pe Reece, O'Connor, Conven, Matus, Elden și Indra, toți învinețiți și zguduiți, ridicându-se în picioare, dar toți în mod miraculos în viață și niciunul cu răni majore. Și-au frecat fețele, acoperite de pământ negru, toți arătând ca și cum s-ar fi târât printr-o mină. Thor putea să vadă cât de recunoscători erau să fie în viață și putea vedea în ochii lor că l-au creditat că le-a salvat viețile.

Thor, amintindu-și, s-a întors și a ridicat imediat privirea în vârful muntelui cu un singur lucru în minte: fiul său.

„Cum ne vom ridica înapoi...” începu Matus.

Dar înainte de a-și putea termina cuvintele, Thor a simțit brusc că ceva i se înfășoară în jurul gleznelor. S-a uitat în jos, tresărit, și a văzut o creatură groasă, vâzoasă și musculoasă, înfășurandu-și în jurul gleznelor și în sus, iar și iar. Văzu îngrozit că era o creatură lungă, asemănătoare anghilei, cu două capete mici, șuierând cu limbile lungi în timp ce ridica

privirea spre el și își înfășura tentaculele în jurul lui. Pielea a început să-i ardă picioarele lui Thor.

Reflexele lui Thor au intervenit, iar el și-a scos sabia și a tăiat, la fel ca și ceilalți, fiind și el atacat în jurul lui. Thor a încercat să taie cu grijă pentru a nu-și tăia propriul picior și, în timp ce a tăiat unul, anghila s-a slăbit și durerea îngrozitoare de la glezne a dispărut. Anghila se alunecă înapoi în apă, șuierând.

O'Connor bâjbâi după arcul său, trăgând în ei și dispărând, în timp ce Elden țipă când trei anghile au venit asupra lui deodată.

Thor a alergat înainte și a tăiat anghila în sus pe piciorul lui O'Connor, în timp ce Indra a făcut un pas înainte și a strigat către Elden: „Nu te mișca!”

Ea și-a ridicat arcul și a tras trei săgeți în succesiune rapidă, ucigând fiecare anghilă cu o lovitură perfectă și pur și simplu zgâriind pielea lui Elden.

El ridică privirea spre ea, șocat.

"Esti suparat?" strigă el. „Aproape că mi-ai scos piciorul!”

Indra îi zâmbi înapoi.

— Dar nu am făcut-o, nu-i așa? ea a răspuns.

Thor a auzit mai multe stropiri și s-a uitat de jur împrejur la apă șocat și a văzut încă zeci de anghile ridicându-se. Și-a dat seama că trebuie să facă o mișcare și să iasă repede de acolo.

Thor se simțea epuizat, epuizat, de la invocarea puterii sale și știa că mai rămăsese puțin din ea în el; nu era încă suficient de puternic, știa el, pentru a-și chema puterea continuu. Totuși, știa că trebuie să recurgă la asta pentru ultima dată, indiferent de cost. Dacă nu o făcea, știa că nu se vor întoarce niciodată, că vor muri aici, în balta lui de anghile, și fiului său nu i-ar mai fi rămas nicio șansă. S-ar putea să-i ia toată puterea, s-ar putea să-l lase slăbit zile întregi, dar nu-i păsa. Se gândi la Guwayne, acolo sus, neputincios, la mila acelor sălbatici și știa că va face orice.

Când un alt grup de anghile începu să alunece spre el, Thor închise ochii și ridică palmele spre cer.

„În numele singurului Dumnezeu”, a spus Thor cu voce tare, „vă poruncesc, cerurilor, să vă despărțiți! Îți poruncesc să ne trimiți nori să ne ridice!”

Thor rosti cuvintele cu o voce profundă și întunecată, nemaifiind frică să-l îmbrățișeze pe druidul care era și le simți vibrând în pieptul lui, în

aer. Simțea o căldură uriașă centrată în piept și, în timp ce rostia cuvintele, simțea cu certitudine că se vor împlini.

S-a auzit un vuiet mare, iar Thor și-a ridicat privirea și a văzut că cerul începuse să se schimbe, să se transforme într-un violet închis, norii învârtindu-se și spumând. A apărut o gaură rotundă, o deschidere în cer și, deodată, o lumină stacojie s-a aprins și a fost urmată de un nor de pâlnie, coborând chiar în jos spre ei.

În câteva momente, Thor și ceilalți s-au trezit strânși într-o tornadă. Thor a simțit umezeala norilor moi învârtindu-se de jur împrejur, s-a simțit cufundat în lumină și, câteva clipe mai târziu, s-a simțit înălțat, înălțat în aer, simțindu-se mai ușor decât se simțise vreodată. Se simțea cu adevărat una cu universul.

Thor simți că se ridică din ce în ce mai sus, de-a lungul muntelui, pe lângă pământ, pe lângă bula lui, până în vârful muntelui. În câteva momente, norul le-a dus chiar în vârful vulcanului și apoi le-a depus ușor. Apoi s-a risipit la fel de repede.

Thor stătea acolo cu frații săi și toți s-au uitat înapoi la el cu deplină uimire, de parcă ar fi fost un zeu.

Dar Thor nu se gândea la ei; s-a întors și a cercetat rapid platoul și nu avea decât un singur lucru în minte: cei trei sălbatici care stăteau în fața lui. Și căsuța mică în brațele lor, plutind peste marginea vulcanului.

Thor a scos un strigăt de luptă în timp ce se repezi înainte. Primul sălbatic s-a întors cu fața spre el, tresărit și, în timp ce a făcut-o, Thor nu a ezitat, ci s-a repezit înainte și l-a decapitat.

Ceilalți doi s-au întors spre el cu o expresie îngrozită și, în timp ce o făceau, Thor l-a înjunghiat pe unul în inimă, apoi a întins mâna cu spatele săbiei și l-a lovit pe celălalt în față, trântându-l pe spate, țipând, peste tăiș. a vulcanului.

Thor se întoarse și smulse repede căsuța înainte ca ei să-l poată scăpa. Se uită în jos, cu inima bătându-i cu putere de recunoștință că a prins-o la timp, pregătit să-l ridice pe Guwayne și să-l țină în brațe.

Dar în timp ce Thor se uită în jos, în căsuță, întreaga sa lume s-a prăbușit.

Era gol.

Întreaga lume a lui Thor a înghețat, în timp ce stătea acolo, amorțit.

S-a uitat în jos în interiorul vulcanului și a văzut mult mai jos, flăcările care se ridicau sus. Și știa că fiul său era mort.

"NU!" strigă Thor.

Thor a căzut în genunchi, țipând spre cer, scoțând un strigăt extraordinar care a răsunat în munți, țipătul primordial al unui om care pierduse tot ce trebuia să trăiască.

„GUWAYNE!”

CAPITOLUL DOI

Sus, deasupra insulei singuratice din centrul mării, zbura un dragon singuratic, un dragon mic, încă necrescut, cu strigătul lui strident și pătrunzător, făcând deja aluzii la dragonul care avea să devină într-o zi. A zburat triumfător, cu solzii mici care îi pulsau, crescând pe minut, aripile batându-și, ghearele strângând cel mai prețios lucru pe care îl simțise în scurta lui viață.

Dragonul se uită în jos, simțind căldura dintre ghearele lui și își verifică prețuita posesie. A auzit plânsul, a simțit zvârcolirea și a fost liniștit să vadă că copilul era încă acolo, în gheare, intact.

Guwayne , *strigă* bărbatul.

Dragonul încă mai putea auzi strigătele răsunând din munți în timp ce zbura sus. Era bucuros că salvase copilul la timp, înainte ca acei bărbați să-și poată aduce pumnalele în jos. Îl smulsese pe Guwayne din mâini fără nicio secundă. Făcuse bine treaba pe care i se poruncise.

Dragonul zbura din ce în ce mai sus deasupra insulei singuratice, în nori, deja ferit de vederea tuturor acei oameni de dedesubt. A trecut peste insulă, peste vulcani și lanțuri muntoase, prin ceață, din ce în ce mai departe.

Curând a zburat peste ocean, lăsând în urmă mica insulă. În fața lui era o vastă întindere de mare și de cer, nimic care să spargă monotonia pe un milion de mile.

Dragonul știa exact unde se duce. Avea unde să-l aducă pe acest copil, acest copil pe care îl iubea deja mai mult decât putea spune.

Un loc cu totul special.

CAPITOLUL TREI

Volusia stătea deasupra trupului lui Romulus, privind în jos la cadavrul lui cu satisfacție, sângele lui, încă cald, curgând peste picioarele ei, peste degetele ei încărcate de sandale. Ea s-a bucurat de sentiment. Nu-și amintea câți bărbați, chiar și la vârsta ei fragedă, omorâse, luaseră prin surprindere. Ei au subestimat-o întotdeauna și a arăta cât de brutală ar putea fi a fost una dintre cele mai mari plăceri ale ei din viață.

Și acum, să fi ucis Marele Romulus însuși și de ea *propria* mână, nu de mâna oricăruia dintre bărbați-the ei Marele Romulus, omul legenda, războinicului care a ucis și care Andronicus a luat tronul pentru el însuși. Conducătorul suprem al Imperiului.

Volusia zâmbi încântată. Iată-l el, conducătorul suprem, redus la o baltă de sânge pe picioarele ei goale. Și totul de mâna ei.

Volusia se simți încurajată. Ea a simțit un foc arzându-i în vene, un foc care să distrugă totul. Și-a simțit destinul năvălindu-se asupra ei. Simțea că îi venise timpul. Știa, la fel de clar precum știa că își va ucide propria mamă cu propria ei mână, că într-o zi va conduce Imperiul.

„Ne-ai ucis stăpânul!” se auzi o voce tremurată. „L-ai ucis pe Marele Romulus!”

Volusia și-a ridicat privirea și a văzut chipul comandantului lui Romulus care stătea acolo, uitându-se înapoi la ea cu un amestec de șoc, frică și uimire.

„L-ai ucis”, a spus el, descurajat, „Omul care nu poate fi ucis”.

Volusia se uită înapoi la el, tare și rece și văzu în spatele lui sutele de oameni ai lui Romulus, toți purtând cea mai bună armură, aliniați pe navă, toți privind, așteptând să vadă ce va face în continuare. Toți pregătiți să atace.

Comandantul lui Romulus stătea pe docuri cu o duzină de oameni ai săi, toți așteptând comanda lui. În spatele Volusiei, știa ea, stăteau mii de proprii ei oameni. Nava lui Romulus, oricât de bună era, era depășită

numeric, oamenii lui înconjurați aici, în acest port. Au fost prinși în capcană. Acesta era teritoriul Volusiei și ei știau asta. Ei știau că orice atac, orice scăpare ar fi zadarnic.

„Acesta nu este un act care poate veni fără un răspuns”, a continuat comandantul. „Romulus are un milion de oameni loiali comenzii sale chiar acum în Inel. Mai are un milion de loiali comandamentului său în sud, în capitala Imperiului. Când vor ajunge la ei vestea despre ceea ce ai făcut, se vor mobiliza și vor mărșălui asupra ta. Poate l-ai ucis pe Marele Romulus, dar nu i-ai ucis oamenii. Și miile voastre, chiar dacă ne depășesc astăzi aici, nu pot face față milioanelor lui. Vor căuta răzbunare. Și răzbunarea va fi a lor.”

"O sa?" spuse Volusia zâmbind, făcând un pas mai aproape de el, simțind lama încrucișându-se în palma ei, vizualizându-și tăindu-i gâtul și simțind deja pofta de a o face.

Comandantul se uită în jos la lama din mâna ei, lama care-l ucis pe Romulus, și el înghiți, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Ea putea vedea frica reală în ochii lui.

„Să mergem”, i-a spus el. „Trimite-mi oamenii pe drum. Ei nu au făcut nimic să vă facă rău. Dă-ne o corabie plină cu aur și vei cumpăra tăcerea noastră. Voi naviga pe oamenii noștri către capitală și le voi spune că sunteți nevinovați. Că Romulus a încercat să te atace. Te vor lăsa în pace, poți avea pace aici în nord și vor găsi un nou Comandant Suprem al Imperiului.”

Volusia zâmbi larg, amuzată.

„Dar nu aruncați deja ochii pe noul vostru Comandant Suprem?” ea a intrebat.

Comandantul s-a uitat înapoi la ea șocat, apoi a izbucnit într-un râs scurt, batjocoritor.

"Tu?" el a spus. „Ești doar o fată, cu doar câteva mii de bărbați. Pentru că ai ucis un om, chiar crezi că poți zdrobi milioanele lui Romulus? Ai fi norocos să scapi cu viața ta după ce ai făcut astăzi. Îți ofer un cadou. Termină cu această vorbă nebunească, acceptă-o cu recunoștință și trimite-ne pe drumul nostru, înainte să mă răzgândesc.”

— Și dacă nu vreau să te trimit pe drumul tău?

Comandantul o privi în ochi și înghiți în sec.

„Poți să ne omori pe toți aici”, a spus el. „Aceasta este alegerea ta. Dar dacă o faci, te ucizi doar pe tine și pe oamenii tăi. Vei fi zdrobit de

armata care urmează."

— Vorbește cu adevărat, comandantul meu, îi șopti o voce la ureche.

Se întoarse să-l vadă pe Soku, generalul ei comandant, venind lângă ea, un bărbat înalt, cu ochi verzi, maxilar de războinic și păr scurt și creț, roșu.

— Trimite-i spre sud, spuse el. „Dă-le aurul. L-ai ucis pe Romulus. Acum trebuie să negociezi un armistițiu. Nu avem de ales."

Volusia se întoarse către omul lui Romulus. Ea îl cercetă, luându-și timp, savurând momentul.

„Voi face cum îmi ceri", a spus ea, „și te voi trimite în capitală".

Comandantul i-a zâmbit, mulțumit, și era pe cale să plece, când Volusia a făcut un pas înainte și a adăugat:

„Dar să nu ascund ceea ce am făcut", a spus ea.

Se opri și se uită la ea, confuz.

„Vă voi trimite în capitală pentru a le transmite un mesaj: că vor ști că sunt noul Comandant Suprem al Imperiului. Că, dacă toți îmi pleacă genunchiul acum, ar putea trăi."

Comandantul o privi îngrozit, apoi clătină încet din cap și zâmbi.

— Ești la fel de nebun precum se zvonește că mama ta este, spuse el, apoi se întoarse și începu să mărșăluiască înapoi pe rampa lungă, pe nava lui. „Încărcați aurul în calele inferioare", strigă el, fără să obosească nici măcar să se întoarcă și să se uite la ea.

Volusia se întoarse către comandantul ei al arcului, care stătea acolo, așteptând cu răbdare porunca ei, și ea îi dădu un scurt semn din cap.

Comandantul s-a întors imediat și a făcut semn oamenilor săi și s-a auzit zgomotul a zece mii de săgeți aprinse, trase și trase.

Au umplut cerul, înnegrindu-l, navigând în sus într-un arc înalt de flăcări, în timp ce săgețile aprinse au aterizat pe corabia lui Romulus. Totul s-a întâmplat prea repede pentru ca vreunul dintre oamenii săi să reacționeze și, în curând, întreaga navă a fost în flăcări, bărbații țipând, comandantul lor mai ales, în timp ce se zvârneau fără unde să fugă, încercând să stingă flăcările.

Dar nu a fost de folos. Volusia dădu din nou din cap și salvă după salvă de săgeți navigau prin aer, acoperind nava în flăcări. Bărbații țipau când erau străpunși, unii împleticindu-se pe punte, alții căzând peste bord. A fost un măcel, fără supraviețuitori.

Volusia rămase acolo și zâmbi, privind satisfăcută cum nava ardea încet de la fund până la catarg, în curând, nu a mai rămas decât o rămășiță arzătoare și înnegrită a unei bărci.

Toți au tăcut în timp ce oamenii Volusiei s-au oprit, toți aliniați, toți uitându-se la ea, așteptând cu răbdare comanda ei.

Volusia a făcut un pas înainte, și-a scos sabia și a tăiat snurul gros care ținea nava de doc. S-a rupt, eliberând nava de pe țărm, iar Volusia și-a ridicat una dintre cizmele placate cu aur, a pus-o pe prova și a împins.

Volusia a privit cum nava începea să se miște, captând curenții, curenții despre care știa că o vor duce spre sud, chiar în inima capitalei. Toți ar vedea această navă arsă, ar vedea cadavrele lui Romulus, ar vedea săgețile Volusiene și ar ști că a venit de la ea. Ar ști că războiul a început.

Volusia se întoarse către Soku, stând lângă ea, cu gura căscată, iar ea zâmbi.

„Așa”, a spus ea, „asa ofer pacea”.

CAPITOLUL PATRU

Gwendolyn îngenunche pe prova punții, strângându-se de șină, cu degetele albe, în timp ce își aduna suficientă forță pentru a se apleca și a privi spre orizont. Întregul ei trup tremura, slăbit de foame și, în timp ce se uita afară, era ametită, ametită. Ea se ridică în picioare, găsind cumva puterea și privi uimită la vederea dinaintea ei.

Gwendolyn miji prin ceață și se întrebă dacă totul era real sau doar un miraj.

Acolo, la orizont, se întindea o linie de țărm nesfârșită, în centrul său un nod aglomerat cu un port masiv, doi stâlpi de aur uriași, strălucitori, care încadrează orașul în spatele lui, ridicându-se spre cer. Stâlpii și orașul au căpătat o nuanță verde-gălbuie pe măsură ce soarele se mișca. Norii s-au mutat repede aici, își dădu seama Gwen. Ea nu știa dacă se datora faptului că cerul era atât de diferit aici, în această parte a lumii, sau din cauza ei a intrat și ieșit din conștiință.

În portul orașului stăteau o mie de corăbii mândre, toate cu cele mai înalte catarge pe care le văzuse vreodată, toate placate cu aur. Acesta era cel mai prosper oraș pe care îl văzuse vreodată, construit chiar pe țărm și extinzându-se pentru totdeauna, oceanul rupându-se de vasta sa metropolă. A făcut Curtea Regelui să arate ca un sat. Gwen nu știa că atâtea clădiri ar putea fi într-un singur loc. Se întreba ce fel de oameni locuiau aici. Trebuie să fie o națiune mare, și-a dat seama ea. Națiunea Imperiului.

Gwen a simțit brusc o groapă în stomac când și-a dat seama că curenții îi trag înăuntru; în curând aveau să fie supți în acel port vast, înconjurați de toate acele corăbii și luați prizonieri, dacă nu uciși. Gwen s-a gândit cât de crud fusese Andronicus, cât de crud fusese Romulus, și știa că era calea Imperiului; poate că ar fi fost mai bine, îşi dădu seama ea, să fi murit pe mare.

Gwen a auzit un târâit de picioare pe punte și s-a uitat în sus și a văzut-o pe Sandara, leșinată de foame, dar stând mândră lângă șină și ținând

în sus o relicvă mare de aur, în formă de coarne de taur, și înclinând-o astfel încât să prindă soarele. . Gwen a privit lumina prindendu-l, din nou și din nou, și a văzut-o fulgerând în timp ce arunca un semnal neobișnuit către linia îndepărtată a țărmului. Sandara nu a îndreptat-o spre oraș, ci mai degrabă spre nord, spre ceea ce părea a fi un crâș izolat de copaci de pe țărm.

Pe măsură ce ochii lui Gwen, atât de grei, au început să se închidă, plutind în și ieșind din conștiință, când a început să se simtă că se prăbușește spre punte, imaginile i-au trecut prin minte. Nu mai era sigură ce era real și care era conștiința ei înfometată de mâncare. Gwen a văzut zeci de canoe ieșind din baldachinul dens al junglei și îndreptându-se, pe marea ondulată, spre nava lor. Îi zări o privire în timp ce se apropiau și a fost surprinsă să vadă nu rasa Imperiului, nici războinici masivi cu coarne și piele roșie, ci mai degrabă o rasă diferită. Ea a văzut bărbați și femei mândri, musculoși, cu pielea ciocolată și ochii galbeni strălucitori, cu fețe pline de compasiune și inteligente, vâslând toți să o întâmpine. Gwen a văzut-o pe Sandara uitându-se la ei în semn de recunoaștere și și-a dat seama că aceștia erau oamenii Sandarei.

Gwen a auzit un zgomot scobit pe navă și a văzut cârlige de luptă pe punte, frânghii turnate, blocate de navă. Și-a simțit nava schimbând direcția și a privit în jos și a văzut flota de caiace remorcându-și barca, ghidând-o pe curenții din direcția opusă orașului Empire. Gwen a realizat încet că oamenii Sandarei veneau să-i ajute. Pentru a-și ghida nava către un alt port, departe de cel al Imperiului.

Gwen simți nava lor virând brusc spre nord, spre baldachinul dens, spre un mic port ascuns. Ea închise ochii, plină de ușurare.

Curând, Gwen și-a deschis ochii și s-a trezit în picioare, aplecându-se peste șină, uitându-și nava cum era remorcată. Depășită de epuizare, Gwendolyn simți că se aplecă prea mult în față, pierzându-și strânsoarea și alunecând; ochii i s-au marit de panică când și-a dat seama că era pe cale să cadă peste bord. Gwen se apucă de balustradă, dar era prea târziu, impulsul ei o ducea deja peste margine.

Inima lui Gwen bătea cu putere în panică; nu-i venea să creadă că, după toate prin care trecuse, avea să moară în felul acesta, aruncându-se în tăcere în mare, când erau atât de aproape de uscat.

În timp ce a simțit că cade, Gwen a auzit un mârâit brusc și, deodată, a simțit dinți puternici mușcându-și spatele cămășii și a auzit un zgomot de

scâncet când a simțit că este smulsă pe spate de cămașă, trasă înapoi, departe de cămașă. abis și în cele din urmă înapoi pe punte. Ea a aterizat pe puntea de lemn cu o pocnitură, pe spate, sănătoasă și sigură.

Își ridică privirea și îl văzu pe Krohn stând deasupra ei și inima i se ridică de bucurie. Krohn era în viață, era nespus de bucuroasă să vadă. Părea mult mai slab decât ultima dată când îl văzuse ea, slăbit și și-a dat seama că îi pierduse urma în tot haosul. Ultima oară când îl văzuse a fost când coborise sub punte într-o furtună deosebit de puternică. Acum își dădu seama că el trebuie să se fi ascuns undeva sub punte, să se fi înfometat ca să poată mânca alții. Acesta a fost Krohn. Întotdeauna atât de altruist. Și acum că se apropiau din nou de pământ, el reapare la suprafață.

Krohn s-a plâns și i-a lins fața, iar Gwen l-a îmbrățișat cu ultima ei putere. Ea s-a întins pe spate, Krohn întins lângă ea, scâncind, așezându-și capul pe pieptul ei, ghemuindu-se cu ea de parcă nu i-ar mai fi rămas niciun alt loc pe lume.

*

Gwendolyn simți un lichid, dulce și rece, prelingându-i pe buze, pe limbă, pe obraji și pe gât. A deschis gura și a băut, înghițind cu nerăbdare și, în timp ce făcea, senzația a trezit-o din visele ei.

Gwen deschise ochii, bând cu lăcomie, fețe necunoscute plutind deasupra ei, iar ea bău și bău până când tuși.

Cineva a tras-o în sus, iar ea s-a ridicat, tușind necontrolat, cineva bătând-o pe spate.

„Shhhh”, se auzi o voce. „Bea încet.”

Era o voce blândă, vocea unui vindecător. Gwen s-a uitat în sus și a văzut un bătrân cu o față căptușită, toată fața sa încremenit în riduri în timp ce zâmbea.

Gwen s-a uitat afară și a văzut zeci de fețe necunoscute, oamenii Sandarei, care se uitau înapoi la ea în liniște, examinând-o de parcă ar fi fost o ciudățenie. Gwendolyn, copleșită de sete și foame, întinse mâna și, ca o femeie nebună, apucă sacul cu orice ar fi fost și și-a turnat lichidul dulce în gură, bând și bând, mușcând în vârful acestuia, de parcă n-ar bea niciodată. din nou.

— Încet acum, se auzi vocea bărbatului. „Sau te vei îmbolnăvi.”

Gwen s-a uitat în sus și a văzut zeci de războinici, oamenii Sandarei, ocupându-și nava. Ea și-a văzut propriul popor, supraviețuitorii Inelului, întinși sau îngenunchiați sau așezați, fiecare fiind îngrijit de unul dintre

oamenii Sandarei, fiecare având câte un sac de băut. Toți se întorceau din prag. Printre ei a văzut-o pe Illepra, ținând în brațe copilul pe care Gwen l-a salvat pe Insulele Superioare, hrănindu-o. Gwen a fost uşurată să audă strigătele copilului; ea o lăsase pe lângă Illepra când era prea slăbită ca să o țină în brațe, iar văzând-o în viață o făcu pe Gwen să se gândească la Guwayne. Gwen era hotărâtă ca această fetiță să trăiască.

Gwen se simțea din ce în ce mai restabilită cu fiecare clipă care trecea și s-a ridicat și a băut mai mult din lichid, întrebându-se ce era înăuntru, inima ei umplută de recunoștință față de acești oameni. Le salvaseră toate viețile.

Lângă Gwen se auzi un scâncet, iar ea se uită în jos și îl văzu pe Krohn, încă întins acolo, cu capul în poală; ea s-a întins în jos și i-a dat să bea din sacul ei, iar el a bătut la el, mulțumit. Îi mângâia capul cu dragoste; îi datora încă o dată viața ei. Și văzându-l a făcut-o să se gândească la Thor.

Gwen ridică privirea la toți oamenii Sandarei, neștiind cum să le mulțumească.

„Ne-ai salvat”, a spus ea. „Vă datorăm viețile noastre.”

Gwen se întoarse și se uită la Sandara, venind în genunchi lângă ea, iar Sandara clătină din cap.

„Oamenii mei nu cred în datorii”, a spus ea. „Ei cred că este o onoare să salvezi pe cineva aflat în dificultate.”

Mulțimea s-a despărțit și Gwen s-a uitat în sus și a văzut apropiindu-se un bărbat sever, care părea a fi liderul lor, poate la cincizeci de ani, cu o falcă încordată și buze subțiri. S-a ghemuit în fața ei, purtând un colier mare de turcoaz făcut din scoici care fulgeră în soare și și-a plecat capul, cu ochii lui galbeni plini de compasiune în timp ce o privea.

„Eu sunt Bokbu”, a spus el, cu vocea lui profundă și autoritară. „Am răspuns la apelul Sandarei pentru că este una dintre noi. Te-am luat cu riscul vieții noastre. Dacă Imperiul ne-ar vedea acum aici, cu tine, ne-ar ucide pe toți.”

Bokbu s-a ridicat în picioare, cu mâinile pe șolduri, iar Gwen însăși s-a ridicat încet, ajutată de Sandara și de vindecatorul lor, și l-a înfruntat. Bokbu oftă în timp ce se uită în jur la toți oamenii, la starea jalnică a navei ei.

„Acum sunt mai bine, acum trebuie să plece”, se auzi o voce.

Gwen se întoarse și văzu un războinic musculos care ținea o suliță și nu purta cămașă, în timp ce ceilalți, venind lângă Bokbu, privindu-l rece.

„Trimite-i pe acești străini înapoi peste mare”, a adăugat el. „De ce să vărsăm sânge pentru ei?”

— Sunt din sângele tău, spuse Sandara, făcând un pas înainte, înfruntându-se cu severitate pe războinic.

„Motiv pentru care nu ar fi trebuit să-i aduceți niciodată aici și să ne puneți pe toți în pericol”, se răsti el.

„Aduci ocară națiunii noastre”, a spus Sandara. — Ai uitat legile ospitalității?

„Pentru că îi aduci aici este o rușine”, a replicat el.

Bokbu și-a ridicat palmele de ambele părți și s-au liniștit.

Bokbu stătea acolo, fără expresie, și părea să se gândească. Gwendolyn stătea acolo, urmărind totul și și-a dat seama de situația precară în care se aflau. Întoarcerea pe mare, știa ea, ar însemna moartea instantanee; totuşi nu voia să-i pună în pericol pe aceşti oameni care o ajutaseră.

„Nu am vrut să-ți faci rău”, a spus Gwen, întorcându-se către Bokbu. „Nu vreau să te pun în pericol. Ne putem îmbarca acum.”

Bokbu clătină din cap.

— Nu, spuse el. Apoi se uită la Gwen, studiind-o cu ceea ce părea a fi mirare. „De ce ți-ai adus oamenii aici?” el a intrebat.

Gwen oftă.

„Am fugit de o mare armată”, a spus ea. „Ne-au distrus patria. Am venit aici să găsim o casă nouă.”

— Ai ajuns în locul greșit, spuse războinicul. „Acesta nu va fi casa ta.”

"Tăcere!" i-a spus Bokbu, aruncându-i o privire aspră și, în cele din urmă, războinicul a tăcut.

Bokbu se întoarse să se uite la Gwendolyn, cu ochii închiși în ai ei.

„Ești o femeie mândră și nobilă”, a spus el. „Văd că ești un lider. Ți-ai ghidat bine oamenii. Dacă te întorc înapoi la mare, cu siguranță vei muri. Poate nu astăzi, dar cu siguranță în câteva zile.”

Gwendolyn se uită înapoi la el, neînduplecată.

„Atunci vom muri”, a răspuns ea. „Nu voi ucide poporul tău ca să trăim.”

Se uită la el ferm, inexpresivă, încurajată de noblețea și mândria ei. Vedea că Bokbu o studia cu un nou respect. O tăcere încordată a umplut aerul.

— Văd că sângele războinic curge în tine, spuse el. „Vei rămâne cu noi. Oamenii tăi se vor recupera aici până când vor fi sănătoși și puternici. Oricât de multe luni este nevoie.”

— Dar șeful meu... începu războinicul.

Bokbu se întoarse și îi aruncă o privire severă.

„Decizia mea este luată.”

„Dar nava lor!” a protestat el. „Dacă rămâne aici, în portul nostru, Imperiul o va vedea. Vom muri cu toții înainte ca luna să se stingă!”

Șeful ridică privirea la catarg, apoi la navă, luând totul în interior. Gwen se uită în jur și studie peisajul și văzu că fuseseră remorcate adânc într-un port ascuns, înconjurat de un baldachin dens. S-a întors și a văzut în spatele lor marea deschisă și a știut că bărbatul avea dreptate.

Șeful s-a uitat la ea și a dat din cap.

„Vrei să-ți salvezi oamenii?” el a intrebat.

Gwen încuviinţă ferm din cap.

"Da."

El dădu înapoi la ea.

„Liderii trebuie să ia decizii grele”, a spus el. „Acum este momentul pentru tine. Vrei să stai cu noi, dar nava ta ne va ucide pe toți. Îți invităm oamenii la țărm, dar nava ta nu poate rămâne. Va trebui să-l arzi. Atunci te vom primi.”

Gwendolyn stătea acolo, cu fața către șef, iar inima i s-a scufundat la acest gând. Ea s-a uitat la nava ei, corabia care îi dusese peste mare, își salvase oamenii de la jumătatea lumii și inima i s-a scufundat. Mintea i se învârtea de emoții conflictuale. Această navă era singura ei cale de ieșire.

Dar, din nou, ieșirea ei din ce? Te întorci într-un ocean nesfârșit al morții? Oamenii ei abia puteau merge; aveau nevoie să se recupereze. Aveau nevoie de adăpost, port și refugiu. Și dacă arderea acestei nave a fost prețul vieții, atunci așa să fie. Dacă decideau să se întoarcă în larg, atunci ar găsi o altă navă, sau ar construi o altă navă, făceau orice ar trebui să facă. Deocamdată trebuiau să trăiască. Asta a contat cel mai mult.

Gwendolyn se uită la el și dădu solemn din cap.

— Aşa să fie, spuse ea.

Bokbu îi dădu din cap cu o privire de mare respect. Apoi s-a întors și a strigat o comandă, iar în jurul lui, oamenii lui au intrat în acțiune. S-au răspândit pe toată nava, ajutându-i pe toți membrii Inelului, ridicându-i pe rând în picioare, ghidându-i pe scândura până la malul nisipos de dedesubt.

Gwen s-a ridicat și i-a privit pe Godfrey, Kendrick, Brandt, Atme, Aberthol, Illepra, Sandara și toți oamenii pe care i-a iubit cel mai mult din lume trecând pe lângă ea.

Ea a stat acolo și a așteptat până când ultima persoană a părăsit nava, până când ea a fost ultima care stătea pe ea, doar ea, Krohn pe călcâie și lângă ea, stând în liniște, șeful.

Bokbu ținea o torță în flăcări, înmânată de unul dintre oamenii săi. Întinse mâna să atingă nava.

— Nu, spuse Gwen, întinzând mâna și strângându-și încheietura mâinii.

Se uită la ea surprins.

„Un lider trebuie să-și distrugă pe ai ei”, a spus ea.

Gwen luă cu prudență torța grea și arzătoare din mână, apoi se întoarse și, ștergându-și o lacrimă, ținu flacăra de o pânză de pânză strânsă pe punte.

Gwen a stat acolo și a privit cum flăcările se prindeau, răspândindu-se din ce în ce mai repede, întinzându-se peste navă.

A scăpat torța, căldura crescând prea repede și s-a întors, după Krohn și Bokbu, și a coborât pe scândură, îndreptându-se spre plajă, spre noua ei casă, spre ultimul loc pe care-l mai lăsaseră din lume.

În timp ce privea în jur la jungla străină, auzi țipetele ciudate ale păsărilor și animalelor pe care nu le recunoștea, Gwen nu putea decât să se întrebe:

Ar putea să-și construiască o casă aici?

CAPITOLUL CINCI

Alistair a îngenuncheat pe piatră, cu genunchii tremurând de frig, și a privit cum prima lumină a primului soare al zorilor se strecura peste Insulele de Sud, luminând munții și văile cu o strălucire blândă. Mâinile îi tremurau, prinse de ciopul de lemn în timp ce îngenunchea, pe mâini și genunchi, cu gâtul sprijinit peste locul în care atâtea gâturi zăcuseră înaintea ei. Ea s-a uitat în jos și a putut vedea petele de sânge de pe lemn, a văzut tăieturile din cedru unde lamele coboraseră înainte. Putea simți energia tragică a acestui lemn în timp ce gâtul ei îl atingea, simțea ultimele clipe, emoțiile finale ale tuturor ucișilor care zăcuseră aici înainte. Inima i-a căzut în mizerie.

Alistair și-a ridicat privirea mândră și și-a privit soarele final, a privit o nouă zi care se va deschide, având sentimentul suprarealist că nu va mai trăi niciodată ca să-l privească din nou. Ea a prețuit-o de data asta mai mult decât o avusese vreodată. În timp ce privea în această dimineață răcoroasă, cu o adiere blândă care se agită, Insulele de Sud păreau mai frumoase decât fuseseră vreodată, cel mai frumos loc pe care îl văzuse vreodată, copaci înflorind în rafale de portocalii, roșii, roz și violete, precum fructele lor atârnau din belșug în acest loc bogat. Păsări violete de dimineață și albine mari și portocalii bâzâiau deja în aer, parfumul dulce al florilor plutind spre ea. Ceața scânteia în lumină, dând totul o senzație magică. Ea nu simțise niciodată un asemenea atașament față de un loc; era un pământ, știa ea, în care ar fi fost fericită să trăiască pentru totdeauna.

Alistair auzi un zgomot de cizme pe piatră, iar ea se uită spre Bowyer apropiindu-se, stând deasupra ei, cu cizmele lui supradimensionate zgâriind piatra. El ținea un topor dublu uriaș în mână, lejer lângă el, și se încruntă la ea.

Dincolo de el, Alistair putea vedea sutele de locuitori ai Insulelor de Sud, toți aliniați, toți bărbați loiali lui, aranjați într-un cerc imens în jurul ei, în piața largă de piatră. Erau cu toții la douăzeci de metri distanță de ea, o

poiană largă lăsată doar pentru ea și pentru Bowyer. Nimeni nu a vrut să fie prea aproape când sângele s-a stropit.

Bowyer ținea securea cu degetele care îi mâncărime, în mod evident nerăbdător să termine treaba. Putea vedea în ochii lui cât de mult își dorea să fie Rege.

Alistair a primit satisfacție în cel puțin un lucru: oricât de nedrept ar fi fost acest lucru, sacrificiul ei i-ar permite lui Erec să trăiască. Asta a însemnat pentru ea mai mult decât propria ei viață.

Bowyer a făcut un pas înainte, s-a aplecat spre ea și i-a șoptit, suficient de jos încât să nu poată auzi nimeni:

— Fii sigur că lovitura ta de moarte va fi una curată, spuse el, cu respirația stăpânită pe gâtul ei. — Și la fel va fi și a lui Erec.

Alistair ridică privirea spre el alarmată și confuză.

El îi zâmbi, un mic zâmbet rezervat doar ei, pe care nimeni altcineva nu-l putea vedea.

— Așa este, șopti el. „S-ar putea să nu se întâmple astăzi; s-ar putea să nu se întâmple pentru multe luni. Dar într-o zi, când se așteaptă mai puțin, soțul tău îmi va găsi cuțitul în spate. Vreau să știi, înainte să te trimit în iad.

Bowyer făcu doi pași înapoi, își strânse strâns mâinile în jurul axului toporului și și-a crăpat gâtul, pregătindu-se să dea lovitura.

Inima lui Alistair bătea cu putere când îngenunchea acolo, realizând toată profunzimea răului în acest bărbat. Nu era doar ambițios, ci și un laș și un mincinos.

„Eliberează-o!” întrebă o voce bruscă, străpungând liniștea dimineții.

Alistair se întoarse cât de bine putu și văzu haosul în timp ce două siluete ieșiră dintr-o dată explozivă prin mulțime, până la marginea poianei, până când mâinile robuste ale gărzilor lui Bowyer le rețineau. Alistair a fost șocat și recunoscător să le vadă pe mama și sora lui Erec stând acolo, cu priviri frenetice pe fețele lor.

„Este nevinovată!” strigă mama lui Erec. „Nu trebuie să o ucizi!”

„Ai ucide o femeie!?” strigă Dauphine. „Este străină. Las-o sa plece. Trimite-o înapoi pe pământul ei. Nu trebuie să fie implicată în treburile noastre.”

Bowyer se întoarse spre ei și bubui:

„Este o străină care a aspirat să fie regina noastră. Să-l ucizi pe fostul nostru rege.”

"Esti un mincinos!" strigă mama lui Erec. „N-ai bea din izvorul adevărului!”

Bowyer cercetă chipurile mulțimii.

„Este cineva aici care îndrăznește să-mi sfideze pretenția?” strigă el, întorcându-se, întâlnind privirea tuturor, sfidător.

Alistair se uită în jur, plină de speranță; dar unul câte unul, toți bărbații, toți războinici curajoși, majoritatea din tribul lui Bowyer, priveau în jos, niciunul dintre ei nu era dispus să-l provoace în luptă.

„Sunt campionul tău”, a bubuit Bowyer. „Am învins toți adversarii în ziua turneului. Nu este nimeni aici care să mă bată. Nici un. Dacă există, te provoc să faci un pas înainte.”

„Nimeni, salvează Erec!” strigă Dauphine.

Bowyer se întoarse și se încruntă la ea.

„Și unde este acum? El minte pe moarte. Noi, insulele de Sud, nu vom avea un infirm pentru un rege. *Eu* sunt regele tău. Sunt următorul cel mai bun campion al tău. După legile acestui pământ. Deoarece tatăl tatălui meu a fost rege înaintea tatălui lui Erec.”

Mama lui Erec și Dauphine s-au aruncat amândoi înainte ca să-l oprească; dar oamenii lui i-au apucat și i-au tras înapoi, reținându-i. Alistair văzu lângă ei, pe fratele lui Erec, Strom, încheieturi legate la spate; s-a zbătut și el, dar nu a putut să se elibereze.

— Vei plăti pentru asta, Bowyer! strigă Strom.

Dar Bowyer l-a ignorat. În schimb, se întoarse către Alistair, iar ea putu să vadă din ochii lui că era hotărât să continue. Sosise vremea ei.

„Timpul este periculos când înșelăciunea este de partea ta”, i-a spus Alistair.

Se încruntă la ea; în mod clar, ea a lovit un nerv.

„Și acele cuvinte vor fi ultimele tale”, a spus el.

Bowyer ridică brusc toporul, ridicându-l sus deasupra capului.

Alistair închise ochii, știind că într-o clipă avea să dispară din această lume.

Cu ochii închiși, Alistair simți că timpul încetinește. Imaginile fulgeră înaintea ei. L-a văzut prima dată când l-a întâlnit pe Erec, înapoi în Inel, la castelul Ducelui, când fusese slugă și se îndrăgostise de el la prima vedere. Își simțea dragostea pentru el, o dragoste pe care o simțea și astăzi,

arzând în ea. Ea l-a văzut pe fratele ei, Thorgrin, i-a văzut fața și, din anumite motive, nu l-a văzut în Inel, la Curtea Regelui, ci mai degrabă într-un ținut îndepărtat, pe un ocean îndepărtat, exilat din Inel. Cel mai mult, și-a văzut mama. Ea a văzut-o stând la marginea unei stânci, în fața castelului ei, deasupra unui ocean, în fața unui skywalk. A văzut-o întinzându-și brațele și zâmbindu-i dulce.

„Fiica mea", a spus ea.

„Mamă", a spus Alistair, „voi veni să vă alătur."

Dar, spre surprinderea ei, mama ei a clătinat încet din cap.

„Nu este timpul tău", a spus ea. „Destinul tău pe acest pământ nu este încă complet. Mai ai un mare destin în fața ta."

— Dar cum, mamă? ea a intrebat. „Cum pot supraviețui?"

„Ești mai mare decât acest pământ", a răspuns mama ei. „Acea lamă, acel metal al morții, este din acest pământ. Cătușele tale sunt din acest pământ. Acestea sunt limitări pământești. Sunt limitări doar dacă crezi în ele, dacă le permiți să aibă autoritate asupra ta. Tu ești spirit și lumină și energie. Aici este adevărata ta putere. Ești deasupra tuturor. Vă permiteți să fiți reținut de constrângeri fizice. Problema ta nu este una de forță; este unul al credinței. Credință în tine. Cât de puternică este credința ta?"

În timp ce Alistair îngenunchea acolo, tremurând, cu ochii închiși, întrebarea mamei ei răsuna în capul ei.

Cât de puternică este credința ta?

Alistair s-a lăsat să plece, și-a uitat cătușele, s-a pus în mâinile credinței ei. Ea a început să renunțe la credința ei în constrângerile fizice ale acestei planete și, în schimb, și-a mutat credința către puterea supremă, singura și singura putere supremă asupra tuturor celorlalte lucruri din lume. O putere crease această lume, știa ea. O putere crease toate acestea. Asta era puterea cu care avea nevoie pentru a se alinia.

În timp ce făcea, totul într-o fracțiune de secundă, Alistair simți că o căldură curgând brusc prin corpul ei. Se simțea în flăcări, invincibilă, mai mare decât orice. Ea a simțit flăcări emanând din palme, și-a simțit mintea bâzâind și roiind și a simțit o căldură mare urcându-i în frunte, între ochi. Se simțea mai puternică decât orice, mai puternică decât cătușele ei, mai puternică decât toate lucrurile materiale.

Alistair deschise ochii și, pe măsură ce timpul începu să curgă din nou, își ridică privirea și îl văzu pe Bowyer coborând cu toporul, încruntat pe față.

Într-o singură mișcare, Alistair se întoarse și și-a ridicat brațele și, în timp ce o făcea, de data aceasta cătușele i s-au rupt de parcă ar fi fost crengi. În aceeași mișcare, fulgerătoare, ea se ridică în picioare, ridică o palmă spre Bowyer și, în timp ce securea lui coborî, s-a întâmplat cel mai incredibil lucru: securea s-a dizolvat. S-a transformat în cenuşă şi praf şi a căzut la picioarele ei.

Bowyer se legănă, fără nimic în mână, și s-a împiedicat, căzând în genunchi.

Alistair s-a învârtit și ochii ei au fost atrași de o sabie din partea îndepărtată a poianei, în centura unui soldat. Își întinse cealaltă palmă și porunci să vină la ea; în timp ce făcea ea, s-a ridicat din teaca lui și a zburat prin aer, chiar în palma ei întinsă.

Într-o singură mișcare, Alistair l-a apucat, s-a învârtit, l-a ridicat sus și l-a coborât pe spatele gâtului expus al lui Bowyer.

Mulțimea gâfâi șocată când se auzi zgomotul oțelului tăind carnea și Bowyer, decapitat, prăbușit la pământ, fără viață.

Zăcea acolo, mort, exact în locul în care, cu câteva clipe înainte, îl dorise pe Alistair mort.

S-a auzit un strigăt din mulțime, iar Alistair s-a uitat afară pentru a-l vedea pe Dauphine eliberându-se de strânsoarea soldatului, apoi apucă pumnalul soldatului de la centură și îi tăie gâtul. În aceeași mișcare, ea s-a învârtit și a tăiat frânghiile lui Strom. Strom sa întins imediat înapoi, a luat o sabie de la brâu unui soldat, a învârtit și a tăiat, ucigând trei dintre oamenii lui Bowyer înainte ca aceștia să poată reacționa.

Cu Bowyer mort, a existat un moment de ezitare, deoarece mulțimea în mod clar nu știa ce să facă în continuare. Strigăte s-au ridicat în mijlocul mulțimii, deoarece moartea lui i-a încurajat în mod clar pe toți cei care fuseseră aliați cu el fără tragere de inimă. Își reexaminau alianța, mai ales când zeci de bărbați loiali lui Erec au spart rândurile și au venit în fața lui Strom, luptând cu el, corp la corp, împotriva celor loiali lui Bowyer.

Elanul s-a schimbat rapid în favoarea oamenilor lui Erec, pe măsură ce om după om, rând cu rând, s-au format alianțe; Oamenii lui Bowyer, prinși cu nerăbdare, s-au întors și au fugit peste platou către coasta stâncoasă a muntelui. Strom și oamenii lui urmăriți s-au închis în spate.

Alistair stătea acolo, cu sabia încă în mână, și privea cum o bătălie mare se ridica, în sus și în jos pe țară, strigătele și coarnele răsunând în timp ce întreaga insulă părea să se adună, să se prelungească în război de ambele

părți. Zgomotul armurii zgomotătoare, al strigătelor de moarte ale oamenilor, a umplut dimineața, iar Alistair știa că izbucnise un război civil.

Alistair și-a ridicat sabia, soarele strălucind peste ea și a știut că fusese mântuită prin harul lui Dumnezeu. Se simțea renaște, mai puternică decât avusese vreodată și simțea că destinul ei o cheamă. S-a îmbogățit cu optimism. Oamenii lui Bowyer aveau să fie uciși, știa ea. Justiția ar prevala. Erec s-ar ridica. Ei s-ar căsători. Și în curând, ea avea să devină Regina Insulelor de Sud.

CAPITOLUL ŞASE

Darius a alergat pe poteca de pământ care ducea din satul său, urmând urmele paşilor către Volusia, o hotărâre în inima lui să o salveze pe Loti şi să ucidă bărbaţii care au luat-o. A alergat cu o sabie în mână – o sabie *adevărată* , din metal *adevărat* – pentru prima dată când mânuise metal adevărat în viaţa lui. Numai asta, ştia el, ar fi suficient pentru ca el şi întregul lui sat să fie ucişi. Oţelul era tabu – chiar şi tatăl său şi tatăl tatălui său se temeau să-l posede – şi Darius ştia că trecuse o linie în care acum nu mai era cale de întoarcere.

Dar lui Darius nu-i mai păsa. Nedreptatea vieţii lui fusese prea mare. Cu Loti plecată, nu-i păsa de nimic altceva decât să o recupereze. Nu avusese nicio şansă s-o cunoască şi totuşi, în mod paradoxal, simţea că ea era toată viaţa lui. Un lucru era ca el însuşi să fie luat ca sclav; dar ca *ea* să fie luată — asta era prea mult. Nu putea să-i permită să plece şi totuşi se considere bărbat. Era băiat, ştia, şi totuşi devenea bărbat. Şi chiar aceste decizii, şi-a dat seama, aceste decizii grele pe care nimeni altcineva nu era dispus să le ia, erau chiar lucrurile care făceau pe cineva un bărbat.

Darius a pornit singur pe drum, transpiraţia începţoşându-i ochii, respirând greu, un om gata să înfrunte o armată, un oraş. Nu exista alternativa. Trebuia să o găsească pe Loti şi să o aducă înapoi, sau să moară încercând. Ştia că dacă nu reuşeşte – sau chiar dacă reuşeşte – avea să se răzbune întregul său sat, familia lui, întregul popor. Dacă s-ar fi oprit să se gândească la asta, ar fi putut chiar să se întoarcă.

Dar a fost condus de ceva mai puternic decât propria lui autoconservare, a familiei şi a oamenilor. A fost mânat de dorinţa de dreptate. Pentru libertate. Din dorinţa de a-şi lepăda asupritorul şi de a fi liber, chiar dacă doar pentru o clipă din viaţa lui. Dacă nu pentru el însuşi, decât pentru Loti. Pentru libertatea ei.

Darius a fost condus de pasiune, nu de gândire logică. Era dragostea vieţii lui acolo şi el suferise o dată de prea multe din mâinile Imperiului.

Oricare ar fi consecințele, nu-i mai păsa. Trebuia să le arate că în poporul lui era un singur bărbat, chiar dacă era doar un bărbat, chiar dacă doar un băiat, care nu avea să sufere tratamentul lor.

Darius a alergat și a fugit, răsucindu-se și întorcându-și drumul pe lângă câmpurile familiare și în periferia teritoriului Volusian. Știa că doar să fie găsit aici, atât de aproape de Volusia, ar merita moartea lui. A urmat urmele, dublându-și viteza, văzând amprentele zertei apropiate și știind că se mișcau încet. Dacă mergea suficient de repede, știa, îi putea prinde.

Darius a ocolit un deal, gâfâind, iar în cele din urmă, în depărtare, zări ceea ce căuta: acolo, poate la o sută de metri, stătea Loti, legată de gât cu cătușe groase de fier, din care ducea un lanț lung, un bune douăzeci de picioare, până la hamul din spate al unei zerte. Pe zerta călărea stăpânul Imperiului, cel care o luase, cu spatele la ea, iar lângă el, mergând alături de ei, încă doi soldați ai Imperiului, purtând armura groasă de negru și aur a imperiului, sclipind în soare. . Erau de aproape două ori mai mari decât Darius, războinici formidabili, oameni cu cele mai bune arme și un zerta la comanda lor. Darius știa că ar fi nevoie de o mulțime de sclavi pentru a-i învinge pe acești oameni.

Dar Darius nu a lăsat frica să-i ia în cale. Tot ce trebuia să-l poarte era puterea spiritului său și hotărârea lui aprigă și știa că va trebui să găsească o modalitate de a face asta să fie suficient.

Darius a alergat și a fugit, ajungând din spate pe rulota nebănuită, iar el i-a ajuns curând, alergând până la Loti din spate, ridicând sabia sus, iar ea se uită la el cu o expresie uluită, lovindu-se în jos. lanț care o lipește de zertă.

Loti strigă și sări înapoi, șocată, în timp ce Darius îi tăia lanțurile, eliberând-o, inelul distinctiv de metal tăind aerul. Loti stătea acolo, liberă, cu cătușele încă în jurul gâtului, cu lanțul atârnându-i la piept.

Darius se întoarse și văzu priviri egale de uimire pe fața șefului Imperiului, privind în jos de pe scaunul său de pe zerta. Soldații care mergeau pe pământ lângă el s-au oprit și ei, toți uimiți la vederea lui Darius.

Darius stătea acolo, cu brațele tremurând, întinzându-și sabia de oțel în fața lui și hotărât să nu-și arate frică în timp ce stătea între ei și Loti.

— Nu-ți aparține, strigă Darius, cu vocea tremurândă. „Este o femeie liberă. Suntem cu toții liberi!”

Soldații ridicară privirea la stăpânul de lucru.

„Băiete”, îi strigă el lui Darius, „tocmai ai făcut cea mai mare greșeală din viața ta”.

El a dat din cap soldaților săi, iar ei și-au ridicat săbiile și l-au atacat pe Darius.

Darius a rămas în picioare, ținându-și sabia în mâini tremurânde și, în timp ce o făcea, a simțit strămoșii săi privindu-l de sus. A simțit toți sclavii care fuseseră uciși vreodată privindu-l de sus, sprijinindu-l. Și a început să simtă o căldură mare ridicându-se în el.

Darius și-a simțit puterea ascunsă în adâncul sufletului începând să se miște, mâncărind să fie invocat. Dar nu și-a permis să meargă acolo. El a vrut să se lupte cu ei de la om la om, să-i bată ca orice om, să-și aplice toată pregătirea cu frații săi de arme. El a vrut să câștige ca bărbat, să lupte ca un bărbat cu arme metalice reale și să-i învingă în propriile lor condiții. Fusese întotdeauna mai rapid decât toți băieții mai mari, cu săbiile lor lungi de lemn și cadrele musculoase, chiar și băieți de două ori mai mari decât el. A săpat și s-a pregătit în timp ce încărcau.

„Loti!” strigă el, fără să se întoarcă: „FUGĂ! Întoarce-te în sat!”

"NU!" strigă ea înapoi.

Darius știa că trebuie să facă ceva; nu putea să stea acolo și să aștepte să ajungă la el. Știa că trebuie să le surprindă, să facă ceva la care nu s-ar aștepta.

Darius a încărcat brusc, alegând unul dintre cei doi soldați și alergând potrivit pentru el. S-au întâlnit în mijlocul luminii de pământ, Darius scoțând un mare strigăt de luptă. Soldatul și-a tăiat sabia în capul lui Darius, dar Darius și-a ridicat sabia și a blocat-o, săbiile lor scânteind, impactul metalului asupra metalului pe care îl simțise primul Darius vreodată. Lama era mai grea decât credea, lovitura soldatului mai puternică, iar el a simțit o vibrație mare, și-a simțit tot brațul tremurând, până la cot și în umăr. L-a prins neprevăzut.

Soldatul s-a învârtit rapid, țintind să-l lovească pe Darius din lateral, iar Darius sa întors și sa blocat. Acest lucru nu avea chef de lupta cu frații săi; Darius simți că se mișcă mai încet decât de obicei, cu lama atât de grea. A fost nevoie să mă obișnuiesc. Avea impresia că celălalt soldat se mișca de două ori mai repede decât el.

Soldatul s-a balansat din nou, iar Darius și-a dat seama că nu-l putea învinge lovitură pentru lovitură; trebuia să se bazeze pe celelalte aptitudini ale lui.

Darius făcu un pas în lateral, alungând lovitura în loc să o întâmpine, apoi aruncă un cot în gâtul soldatului. A prins-o perfect. Bărbatul s-a călușat și s-a împiedicat înapoi, s-a cocoșat, apucându-l de gât. Darius și-a ridicat patul sabiei și l-a coborât pe spatele expus, trimițându-l cu fața în jos în pământ.

În același timp, celălalt soldat a atacat, iar Darius s-a răsucit, și-a ridicat sabia și a blocat o lovitură puternică când i-a coborât fața. Soldatul a continuat să încarce, totuși, împingându-l pe Darius înapoi și în jos până la pământ, cu putere.

Darius și-a simțit cutia toracică zdrobită în timp ce soldatul stătea întins deasupra lui, amândoi aterizandu-se pe pământul tare într-un nor mare de praf. Soldatul a lăsat sabia jos și a întins mâinile, încercând să scoată ochii lui Darius cu degetele.

Darius și-a prins încheieturile, ținându-le înapoi cu mâinile tremurânde, dar pierzând teren. Știa că trebuie să facă ceva rapid.

Darius ridică un genunchi și se întoarse, reușind să-l învârtească pe bărbat pe o parte. În aceeași mișcare, Darius s-a întins în jos și a scos pumnalul lung pe care l-a zărit în centura bărbatului - și, în aceeași mișcare, l-a ridicat sus și l-a aruncat în pieptul bărbatului, în timp ce se rostogoleau pe pământ.

Soldatul a strigat, iar Darius s-a întins acolo deasupra lui și l-a privit murind în fața ochilor lui. Darius zăcea acolo, înghețat, șocat. A fost prima dată când a ucis un bărbat. A fost o experiență suprarealistă. Se simțea învingător, dar întristat în același timp.

Darius auzi un strigăt din spate, smulgându-l din el, și se întoarse să-l vadă pe celălalt soldat, cel pe care îl doborâse, din nou pe picioare, alergând după el. Își ridică sabia și o legănă spre cap.

Darius a așteptat, concentrat, apoi se abătu în ultima secundă; soldatul trecu împiedicându-se pe lângă el.

Darius s-a întins în jos și a scos pumnalul din pieptul mortului și s-a învârtit, iar când soldatul s-a întors înapoi și a încărcat din nou, Darius, în genunchi, s-a aplecat înainte și l-a aruncat.

Privi lama învârtindu-se capul peste cap, apoi în cele din urmă se înfipse în inima soldatului, străpungându-i armura. Oțelul propriu al Imperiului, fără egal, folosit împotriva lor. Poate, se gândi Darius, ar fi trebuit să creeze arme mai puțin ascuțite.

Soldatul s-a lăsat în genunchi, cu ochii bombați, și a căzut în lateral, mort.

Darius a auzit un strigăt mare în spatele lui și a sărit în picioare și s-a învârtit pentru a-l vedea pe comandantul descălecând din zerta lui. S-a încruntat și și-a scos sabia și s-a aruncat asupra lui Darius cu un strigăt mare.

— Acum va trebui să te omor eu însumi, spuse el. „Dar nu numai că te voi omorî, dar te voi tortura pe tine și familia ta și întregul tău sat încet!”

A acuzat pentru Darius.

Acest stăpân al Imperiului era, evident, un soldat mai mare decât ceilalți, mai înalt și mai lat, cu o armură mai mare. Era un războinic împietrit, cel mai mare războinic pe care Darius l-a luptat vreodată. Darius a trebuit să recunoască că simțea teamă de acest dușman formidabil – dar a refuzat să o arate. În schimb, era hotărât să lupte cu frica lui, să refuze să se lase intimidat. Era doar un bărbat, îşi spuse Darius. Și toți bărbații pot cădea.

Toți bărbații pot cădea.

Darius și-a ridicat sabia în timp ce stăpânul s-a aruncat asupra lui, legănându-și marea sabie, sclipind în lumină, cu ambele mâini. Darius sa mișcat și sa blocat; bărbatul se legănă din nou.

În stânga și în dreapta, în stânga și în dreapta, soldatul a tăiat și Darius a blocat, zgomotul mare al metalului îi răsună în urechi, scântei zburând peste tot. Bărbatul l-a împins înapoi, din ce în ce mai departe, și a fost nevoie de toată puterea lui Darius doar pentru a bloca loviturile. Bărbatul era puternic și iute, iar Darius era preocupat doar să rămână în viață.

Darius a blocat o lovitură puțin prea încet și a strigat de durere când șeful de lucru a găsit o deschidere și și-a tăiat bicepsul. A fost o rană superficială, dar dureroasă, iar Darius a simțit sângele, prima sa rană în luptă, și a rămas uimit de ea.

A fost o greseala. Directorul a profitat de ezitarea lui și i-a dat înapoi cu mănușa. Darius a simțit o durere mare în obraz și maxilară când metalul i-a întâlnit fața și, în timp ce lovitura l-a trântit pe spate, l-a făcut să se poticnească la câțiva metri, Darius a luat notă mental să nu se oprească niciodată și să verifice o rană oricând în luptă.

Când Darius simți gust de sânge pe buze, o furie îl cuprinse. Stăpânul, încărcându-l din nou, ținându-l asupra lui, era mare și puternic,

dar de data aceasta, cu durerea în obraz și sânge pe limbă, Darius nu a lăsat asta să-l intimideze. Primele lovituri de luptă fuseseră date, iar Darius și-a dat seama, oricât de dureroase ar fi fost, că nu erau chiar atât de rele. Era încă în picioare, încă respira, încă trăia.

Și asta însemna că încă mai putea lupta. Ar putea primi lovituri și încă mai putea continua. A fi rănit nu a fost atât de rău pe cât se temuse. Poate fi mai mic, mai puțin experimentat, dar și-a dat seama că iscusința lui era la fel de ascuțită ca a oricărui alt bărbat – și putea fi la fel de mortală.

Darius scoase un strigăt gutural și se aruncă înainte, îmbrățișând de data aceasta lupta în loc să se ferească de ea. Nemaifiind frică de a fi rănit, Darius și-a ridicat sabia cu un strigăt și l-a lovit pe adversarul său. Bărbatul l-a blocat, dar Darius nu s-a dat bătut, legănându-se din nou și din nou și din nou, împingându-l pe director înapoi, în ciuda dimensiunii și puterii sale mai mari.

Darius a luptat pentru viața lui, a luptat pentru Loti, a luptat pentru toți oamenii săi, pentru frații săi de arme și, tăind în stânga și în dreapta, mai repede decât o făcuse vreodată, fără a lăsa greutatea oțelului să-l mai încetinească, a găsit în sfârșit o deschidere. Directorul de lucru a țipat de durere când Darius și-a tăiat partea.

Se întoarse și se încruntă la Darius, mai întâi surpriză, apoi răzbunare în ochi.

A țipat ca un animal rănit și l-a atacat pe Darius. Directorul și-a aruncat sabia, a alergat înainte și l-a îmbrățișat pe Darius într-o îmbrățișare de urs. L-a ridicat pe Darius de pe pământ, strângându-l atât de tare, încât Darius a lăsat să cadă sabia. Totul s-a întâmplat atât de repede și a fost o mișcare atât de neașteptată, încât Darius nu a putut reacționa la timp. Se așteptase ca dușmanul său să-și folosească sabia în luptă, nu pumnii.

Darius, atârnând de pământ, gemuind, a simțit că fiecare os din corp avea să-i spargă. A strigat de durere.

Stăpânul îl strânse mai tare, așa că Darius era sigur că avea să moară. Apoi s-a lăsat pe spate și l-a dat cu capul pe Darius, lovindu-și fruntea în nasul lui Darius.

Darius a simțit că sângele țâșnește, a simțit o durere îngrozitoare care îi curge pe față și prin ochi, înțepându-l, orbindu-l. Era o mișcare la care nu se așteptase, iar în timp ce comandantul se lăsă pe spate să-l lovească din nou cu capul, Darius, lipsit de apărare, era sigur că va fi ucis.

Zgomotul lanțurilor tăia aerul și, deodată, ochii șefului de lucru s-au deschis larg, iar strânsoarea lui s-a slăbit asupra lui Darius. Darius, gâfâit, confuz, ridică privirea, întrebându-se de ce i-ar fi dat drumul. Apoi o văzu pe Loti, stând în spatele stăpânului, înfășurându-i cătușele atârnate în jurul gâtului lui, iar și iar, și strângând cu toată puterea ei.

Darius s-a împiedicat înapoi, încercând să-și tragă din nou răsuflarea, și a privit cum stăpânul s-a împiedicat de câțiva metri înapoi, apoi a întins mâna peste umăr, a apucat-o pe Loti din spate, s-a aplecat și a răsturnat-o peste cap. Loti a aterizat pe spate, pe pământul tare, în pământ, cu un strigăt.

Directorul a făcut un pas înainte, și-a ridicat piciorul, și-a îndreptat cizma peste fața ei, iar Darius a văzut că era pe cale să o doboare și să-i zdrobească fața. Stăpânul era la trei metri distanță până acum, prea departe pentru ca Darius să ajungă la el la timp.

"NU!" strigă Darius.

Darius s-a gândit repede: s-a întins în jos, și-a prins sabia, a făcut un pas înainte și, dintr-o mișcare rapidă, a aruncat-o.

Sabia a zburat prin aer, cap la cap, iar Darius a privit, blocat, cum punctul străpungea armura stăpânului de lucru, trăgându-l în țeapă direct prin inima lui.

Ochii i s-au deschis din nou larg și Darius a privit cum se împiedică și cădea, lăsându-se în genunchi, apoi la față.

Loti și-a luat repede picioarele, iar Darius s-a repezit lângă ea. Îi trecu o mână liniştitoare peste umăr, atât de recunoscător faţă de ea, atât de uşurat că era bine.

Deodată, un fluier ascuțit tăia aerul; Darius s-a întors și l-a văzut pe stăpân, întins pe pământ, ducând o mână la gură și fluierând din nou, pentru ultima oară, înainte de a muri.

Un vuiet înfiorător a spulberat tăcerea, în timp ce pământul se cutremură.

Darius s-a uitat în sus și a fost cuprins de groază când i-a văzut pe zerta încărcându-se brusc pentru ei. A sprintat spre ei furioasă, coborându-și coarnele ascuțite. Darius și Loti schimbară o privire, știind că nu aveau unde să fugă. În câteva clipe, Darius știa că amândoi vor fi morți.

Darius se uită de jur împrejur, gândind repede, și văzu lângă ei panta abruptă a muntelui, presărată de stânci și bolovani. Darius și-a ridicat brațul, cu palma în afară și și-a întins celălalt braț în jurul lui Loti, ținând-o

aproape. Darius nu voia să-și cheme puterea, dar știa că acum, nu mai avea de ales dacă voia să trăiască.

Darius a simțit o căldură uriașă năvălindu-l prin el, o putere pe care abia o putea controla, și a privit cum o lumină iese prin palma deschisă, pe panta abruptă. Se auzi un zgomot, treptat la început, apoi din ce în ce mai mare, iar Darius privi cum bolovanii începeau să se prăbușească pe versantul abrupt al muntelui, câștigând abur.

O avalanșă de bolovani s-a repezit cu toții peste zerta, zdrobindu-l chiar înainte de a ajunge la ei. A fost un nor imens de praf, un zgomot extraordinar și, în cele din urmă, totul a fost nemișcat.

Darius stătea acolo, nimic altceva decât tăcere și praf învârtindu-se în soare, înțelegând cu greu ce tocmai făcuse. S-a întors și a văzut-o pe Loti privindu-l, a văzut expresia de groază pe chipul ei și a știut că totul s-a schimbat. Își dezlănțuise secretul. Și acum, nu mai era cale de întoarcere.

CAPITOLUL ŞAPTE

Thor stătea drept pe marginea bărcii lor mici, cu picioarele încrucișate, cu palmele sprijinite pe coapse, cu spatele la ceilalți, în timp ce privea marea rece și crudă. Avea ochii roșii de plâns și nu voia ca ceilalți să-l vadă așa. Lacrimile i se secaseră de mult, dar ochii îi erau încă cruzi în timp ce privea, derutat, la mare, întrebându-se de misterele vieții.

Cum i-ar fi putut fi dat un fiu, doar ca să fie luat? Cum a putut cineva pe care l-a iubit atât de mult să dispară din el, să fie smuls fără avertisment și fără șanse de a se întoarce?

Viața, simțea Thor, era prea necruțător de crudă. Unde era dreptatea în toate acestea? De ce fiul lui nu s-a putut întoarce la el?

Thor ar da orice – *orice* – să treacă el însuși prin foc, să moară un milion de morți – pentru ca Guwayne să-i dea înapoi.

Thor închise ochii și clătină din cap în timp ce încerca să șteargă imaginea acelui vulcan în flăcări, căsuța goală, flăcările. A încercat să blocheze ideea ca fiul său să moară de o moarte atât de dureroasă. Inima îi ardea de furie, dar mai ales de durere. Și rușine, că nu a ajuns mai devreme la băiețelul său.

Thor a simțit și o groapă adâncă în stomac în timp ce încerca să-și imagineze întâlnirea cu Gwendolyn, spunându-i vestea. Cu siguranță nu l-ar mai privi niciodată în ochi. Și nu va mai fi niciodată aceeași persoană. Era ca și cum întreaga viață lui Thorgrin i-ar fi fost smulsă. Nu știa să reconstruiască, cum să ridice piesele. Cum poate cineva, se întrebă el, să găsească un alt scop pentru a trăi?

Thor auzi pași și simți greutatea unui corp lângă el în timp ce barca se mișca, scârțâind. S-a uitat în sus și a fost surprins să-l vadă pe Conven luând loc lângă el, privind afară. Thor se simțea de parcă nu mai vorbise cu Conven de mulți ani, nu de la moartea geamănului său. A plăcut să-l văd aici. În timp ce Thor îl privea, studia durerea de pe chipul lui, pentru prima dată, înțelese. Chiar a înțeles.

Conven nu scoase un cuvânt. Nu avea nevoie. Prezența lui a fost suficientă. S-a așezat alături de el în semn de simpatie, frați îndureraţi.

Au stat acolo în tăcere mult timp, fără nici un zgomot în afară de zgomotul vântului, sunetul valurilor care se loveau ușor de barcă, această mică barcă a lor în derivă într-o mare nesfârșită, încercarea lor de a-l găsi și salva pe Guwayne. luat de la toate .

În cele din urmă, Conven a vorbit:

— Nu trece o zi în care să nu mă gândesc la Conval, spuse el cu vocea sumbră.

Au stat din nou în tăcere mult timp. Thor a vrut să răspundă, dar nu a putut, prea înecat pentru a vorbi.

În cele din urmă, Conven a adăugat: „Sunt întristat pentru tine pentru Guwayne. Mi-ar fi plăcut să-l văd devenind un mare războinic, ca tatăl său. Știu că ar fi fost. Viața poate fi tragică și crudă. Poate da doar pentru a lua. Mi-aș dori să vă pot spune că mi-am revenit din durerea mea, dar nu am făcut-o."

Thor se uită la el, onestitatea brutală a lui Conven dându-i cumva un sentiment de pace.

„Ce te face să trăiești?" întrebă Thor.

Conven se uită lung la apă, apoi oftă în cele din urmă.

„Cred că a fost ceea ce și-ar fi dorit Conval", a spus el. „Ar fi vrut să merg mai departe. Și așa merg mai departe. O fac pentru el. Nu pentru mine. Uneori trăim o viață pentru alții. Uneori nu ne pasă suficient să o trăim pentru noi înșine, așa că o trăim pentru ei. Dar, ajung să-mi dau seama, uneori asta trebuie să fie suficient."

Thor se gândi la Guwayne, acum mort, și se întrebă ce și-ar fi dorit fiul său. Desigur, și-ar fi dorit ca Thorgrin să trăiască, să aibă grijă de mama lui, Gwendolyn. Thor știa asta logic. Dar în inima lui, era un concept greu de înțeles.

Conven își drese glasul.

„Trăim pentru părinții noștri", a spus el. „Pentru frații noștri. Pentru soțiile, fiii și fiicele noastre. Trăim pentru toți ceilalți. Și uneori, când viața te-a doborât atât de mult încât nu vrei să mergi mai departe pentru tine, asta trebuie să fie suficient."

„Nu sunt de acord", se auzi o voce.

Thor s-a uitat în sus și l-a văzut pe Matus venind de cealaltă parte, așezându-se și alăturându-se lor. Matus se uită la mare, sever și mândru.

„Cred că există un alt lucru pentru care trăim”, a adăugat el.

„Și ce este asta?” întrebă Conven.

"Credinţă." Matus oftă. „Oamenii mei, oamenii din Insula Superioară, se roagă celor patru zei ai țărmurilor stâncoase. Se roagă zeilor apei, vântului, cerului și stâncilor. Acei zei nu mi-au răspuns niciodată rugăciunilor. Mă rog vechiului zeu al Inelului.”

Thor se uită la el, surprins.

„Nu am cunoscut niciodată un bărbat din Insula Superioară care să împărtășească credința inelului”, a spus Conven.

Matus dădu din cap.

„Sunt diferit de oamenii mei”, a spus el. „Întotdeauna am fost. Am vrut să intru în rândul monahal când eram tânăr, dar tatăl meu nu a auzit niciodată de asta. A insistat să iau armele, la fel ca frații mei.”

El a oftat.

„Cred că trăim pentru credința noastră, nu pentru alții”, a adăugat el. „Asta este ceea ce ne duce. Dacă credința noastră este suficient de puternic, *într - adevăr* suficient de puternic, atunci orice se poate întâmpla. Chiar și un miracol.”

„Și poate să-mi întoarcă fiul la mine?” întrebă Thor.

Matus dădu din cap spre el, neclintit, iar Thor putu vedea certitudinea în ochii lui.

— Da, răspunse Matus categoric. "Orice."

— Minți, spuse Conven indignat. „Ii dai speranțe false.”

— Nu, a replicat Matus.

— Vrei să spui că credința îmi va întoarce fratele meu mort? îl îndemnă Conven, supărat.

Matus oftă.

„Spun că orice tragedie este un dar”, a spus el.

"Un cadou?" întrebă Thor, îngrozit. — Vrei să spui că pierderea fiului meu este un dar?

Matus dădu înapoi cu încredere.

„Ți se face un cadou, oricât de tragic sună. Nu poți ști ce este. S-ar putea să nu mai mult timp. Dar într-o zi, vei vedea.”

Thor se întoarse și se uită la mare, confuz, nesigur. A fost totul un test? el s-a intrebat. A fost unul dintre testele despre care vorbise mama lui? Numai credința ar putea să-și aducă fiul înapoi? A vrut să creadă. Chiar a făcut-o. Dar nu știa dacă credința lui era suficient de puternică. Când mama

lui vorbise despre teste, Thor fusese atât de sigur că putea trece de orice i se arunca în cale; totuși acum, simțindu-se așa cum se simțea, nu știa dacă era suficient de puternic pentru a merge mai departe.

Barca s-a legănat pe valuri și, deodată, mareele s-au întors, iar Thor a simțit barca lor mică întorcându-se și îndreptându-se în direcția opusă. S-a rupt din ea și s-a uitat peste umăr, întrebându-se ce se întâmplă. Reece, Elden, Indra și O'Connor încă vâsleau și purtau vela cu echipaj, cu o privire confuză pe față, în timp ce vela lor mică făcea sălbatic în vânt.

— Marea Nordului, spuse Matus, stând în picioare, cu mâinile pe șolduri și privind afară, studiind apele. A scuturat din cap. "Acest lucru nu este bun."

"Ce este?" întrebă Indra. „Nu putem controla barca."

„Uneori trec prin Insulele Superioare", a explicat Matus. „Nu i-am văzut niciodată, dar am auzit despre ei, mai ales în nordul ăsta. Ele sunt o flutură. Odată ce ești prins în ele, ei te duc unde vor. Indiferent cât de mult vâsliți sau navigați ați încerca să faceți."

Thor privi în jos și văzu apa de sub ei trecând cu o viteză de două ori mai mare. S-a uitat afară și a văzut că se îndreptau către un nou orizont gol, nori violet și albi zărind cerul, deopotrivă frumoși și prevestitori.

„Dar acum ne îndreptăm spre est", a spus Reece, „și trebuie să ne îndreptăm spre vest. Toți oamenii noștri sunt în vest. Imperiul este vest."

Matus a ridicat din umeri.

„Ne îndreptăm unde ne duc mareele."

Thor se uită mirat și frustrat, realizând că fiecare moment care trecea îi ducea mai departe de Gwendolyn, mai departe de oamenii lor.

„Și unde se termină?" întrebă O'Connor.

Matus a ridicat din umeri.

„Cunosc doar Insulele Superioare", a spus el. „Nu am fost niciodată atât de departe în nord. Nu știu nimic despre ce se află dincolo."

— Se termină, spuse Reece, întunecat, și toate privirile s-au întors spre el.

Reece se uită înapoi, grav.

„Am fost instruit pe maree cu ani în urmă, la o vârstă fragedă. În vechea carte a Regilor, aveam o serie de hărți, acoperind fiecare parte a lumii. Marea Nordului duc la marginea de est a lumii."

— Marginea de est? spuse Elden, îngrijorând în voce. „Am fi la celălalt capăt al lumii față de oamenii noștri."

Reece ridică din umeri.

„Cărțile erau vechi, iar eu eram tânăr. Tot ce îmi amintesc cu adevărat a fost că mareele erau un portal către Țara Spiritelor.”

Thor se uită la Reece, întrebându-se.

„Povești și basme ale bătrânelor soții”, a spus O'Connor. „Nu există niciun portal către Țara Spiritelor. A fost sigilat cu secole în urmă, înainte ca părinții noștri să umble pe pământ.”

Reece a ridicat din umeri și toți au tăcut în timp ce se întorceau și priveau mării. Thor a examinat apele care se mișcau rapid și s-a întrebat: Unde naiba erau conduse?

*

Thor stătea singur, la marginea bărcii, privind în apă așa cum fusese de ore în șir, pulverizația rece lovindu-l în față. Amorțit de lume, abia a simțit-o. Thor dorea să fie în acțiune, să ridice pânze, să vâsle — orice — dar nu mai avea nimic de făcut acum. Mareele nordice îi duceau acolo unde voiau, și tot ce puteau face era să stea cu mâinile în brațe și să privească curenții, barca lor rostogolindu-se în valurile lungi și să se întrebe unde aveau să ajungă. Erau acum în mâinile destinelor.

În timp ce Thor stătea acolo, studiind orizontul, întrebându-se unde se va sfârși marea, s-a simțit plutind în neant, amorțit de frig și vânt, pierdut în monotonia tăcerii adânci care atârna peste toți. Păsările marine care le înconjuraseră la început dispăruseră cu mult timp în urmă și, pe măsură ce liniștea se adâncea, pe măsură ce cerul se întuneca din ce în ce mai întunecat, Thor avea impresia că navighează în neant, până la marginile pământului.

Au trecut câteva ore mai târziu, când ultima lumină a zilei cădea, Thor s-a așezat în picioare, zărind ceva la orizont. La început era sigur că era o iluzie; dar pe măsură ce curenții au devenit mai puternici, forma a devenit mai distinctă. A fost real.

Thor se ridică drept, pentru prima dată după câteva ore, apoi se ridică în picioare. Stătea acolo, cu barca legănându-se, cu mâinile pe șolduri, privind afară.

"Este real?" se auzi o voce.

Thor s-a uitat în sus și a văzut-o pe Reece făcând un pas lângă el. Elden, Indra și restul li s-au alăturat curând, cu toții uitându-se mirați.

"O insulă?" se întrebă O'Connor cu voce tare.

— Arată ca o peșteră, spuse Matus.

Pe măsură ce se apropiau, Thor a început să vadă conturul ei și a văzut că era într-adevăr o peșteră. Era o peșteră masivă, un afloriment de stâncă care se ridica din mare, ieșind aici, în mijlocul unui ocean crud și nesfârșit, ridicându-se la sute de metri înălțime, cu deschiderea în formă de arc mare. Arăta ca o gură uriașă, gata să înghită toată lumea.

Și curenții își duceau barca chiar spre ea.

Thor se uită mirat și știa că nu putea fi decât un singur lucru: intrarea în Țara Spiritelor.

CAPITOLUL OPT

Darius a mers încet pe poteca de pământ, cu Loti lângă el, aerul umplut de tensiunea tăcerii lor. Niciunul nu spusese niciun cuvânt de la întâlnirea lor cu comandantul și oamenii săi, iar mintea lui Darius s-a urcat cu un milion de gânduri în timp ce mergea lângă ea, însoțindu-o înapoi în satul lor. Darius voia să o înconjoare cu un braț, să-i spună cât de recunoscător era că era în viață, că îl salvase așa cum o salvase el, cât de hotărât era să nu o mai lase niciodată să plece de partea lui. Voia să-i vadă ochii plini de bucurie și ușurare, voia s-o audă spunând cât de mult însemna pentru ea că și-a riscat viața pentru ea – sau, cel puțin, că era fericită să-l vadă.

Totuși, în timp ce mergeau în tăcerea adâncă și stânjenitoare, Loti nu spuse nimic, nici măcar nu se uita la el. Nu-i spusese niciun cuvânt de când provocase avalanșa, nici măcar nu-i întâlnise ochii. Inima lui Darius bătea cu putere, întrebându-se la ce se gândea. Ea îl văzuse învoindu-și puterea, fusese martoră la avalanșă. În urma lui, ea îi aruncase o privire îngrozită și de atunci nu se mai uitase la el.

Poate, credea Darius, în viziunea ei, el a încălcat tabuul sacru al poporului ei prin folosirea magiei, singurul lucru la care oamenii ei îl priveau mai mult decât orice. Poate că îi era frică de el; sau chiar mai rău, poate că nu-l mai iubea. Poate că ea îl considera un fel de ciudat.

Darius simți că i se frânge inima în timp ce se întorceau încet spre sat și se întrebă pentru ce era totul. Tocmai își riscase viața pentru a salva o fată care nu-l mai iubea. Ar plăti orice pentru a-i citi gândurile, orice. Dar ea nici nu voia să vorbească. Era în stare de șoc?

Darius voia să-i spună ceva, orice să rupă tăcerea. Dar nu știa de unde să înceapă. Crezuse că o cunoștea, dar acum nu era atât de sigur. O parte din el se simțea indignată, prea mândră pentru a vorbi, având în vedere reacția ei, și încă o parte din el era oarecum rușinată. El știa ce credeau oamenii lui despre folosirea magiei. Folosirea lui de magie era un

lucru atât de groaznic? Chiar dacă i-ar fi salvat viața? Le-ar spune celorlalți? Dacă ar afla sătenii, știa el, cu siguranță îl vor exila.

Au mers și au mers, iar Darius în cele din urmă nu a mai suportat; trebuia să spună ceva.

„Sunt sigur că familia ta va fi bucuroasă să te revadă în siguranță”, a spus Darius.

Loti, spre dezamăgirea lui, nu a profitat de ocazie pentru a-și privi în cale; în schimb, ea a rămas inexpresivă în timp ce continuau să meargă în tăcere. În cele din urmă, după un timp îndelungat, ea clătină din cap.

— Poate, spuse ea. „Dar ar trebui să cred că vor fi mai îngrijorați decât orice. Întregul nostru sat va fi.”

"Ce vrei să spui?" întrebă Darius.

„Ai ucis un director de lucru. *Am* ucis un director. Întregul Imperiu ne va căuta. Ne vor distruge satul. Oamenii noștri. Am făcut un lucru teribil, egoist.”

„Lucru groaznic? Ți-am salvat viața!” spuse Darius, exasperat.

Ea a ridicat din umeri.

„Viața mea nu merită viețile tuturor oamenilor noștri.”

Darius se înfuria, neștiind ce să spună în timp ce mergeau. Loti, începea să-și dea seama, era o fată dificilă, greu de înțeles. Fusese prea îndoctrinată cu gândul rigid al părinților ei, al poporului lor.

„Deci mă urăști atunci”, a spus el. „Mă urăști pentru că te-am salvat.”

Ea a refuzat să se uite la el, a continuat să meargă.

— Și eu te-am salvat, a replicat ea mândră. „Nu-ți amintești?”

Darius se înroși; nu o putea înțelege. Era prea mândră.

„Nu te urăsc”, a adăugat ea în cele din urmă. „Dar am văzut cum ai făcut-o. Am văzut ce ai făcut.”

Darius se tremură înăuntru, rănit de cuvintele ei. Au ieșit ca o acuzație. Nu era corect, mai ales după ce tocmai îi salvase viața.

„Și este un lucru atât de îngrozitor?” el a intrebat. „Orice putere a fost pe care am folosit-o?”

Loti nu a răspuns.

„Sunt cine sunt”, a spus Darius. "Așa m-am născut. Nu l-am cerut. Eu însumi nu înțeleg în totalitate. Nu știu când vine și când pleacă. Nu știu dacă îl voi putea folosi vreodată din nou. Nu am vrut să-l folosesc. Era ca și cum... m-a folosit.”

Loti a continuat să privească în jos, fără să răspundă, fără să-și întâlnească privirea, iar Darius a simțit un sentiment de regret. Făcuse o greșeală în salvarea ei? Ar trebui să-i fie rușine de cine a fost?

„Ai prefera să fii mort decât să fi folosit eu... orice am folosit?” întrebă Darius.

Din nou Loti nu răspunse în timp ce mergeau, iar regretul lui Darius s-a adâncit.

„Nu vorbi despre asta nimănui”, a spus ea. „Nu trebuie să vorbim niciodată despre ceea ce s-a întâmplat astăzi aici. Vom fi amândoi proscriși.”

Au dat colțul și satul lor a apărut la vedere. Au mers pe poteca principală și, în timp ce făceau, au fost văzuți de săteni, care au scos un mare strigăt de bucurie.

În câteva momente, a fost o mare agitație, când sătenii au învățat să-i întâmpine, sute dintre ei, grăbindu-se entuziasmați să-i îmbrățișeze pe Loti și pe Darius. Spărgând prin mulțime era mama lui Loti, alături de tatăl ei și de doi dintre frații ei, bărbați înalți, cu umeri largi, păr scurt și fălci mândri. Toți s-au uitat în jos la Darius, rezumandu-l. Lângă ei stătea al treilea frate al lui Loti, mai mic decât ceilalți și șchiop într-un picior.

„Iubirea mea”, a spus mama lui Loti, repezindu-se prin mulțime și îmbrățișând-o, îmbrățișând-o strâns.

Darius rămase în urmă, neștiind ce să facă.

"Ce ți s-a întâmplat?" a cerut mama ei. „Am crezut că Imperiul te-a luat. Cum ai fost liber?”

Sătenii au căzut toți mormânți, tăcuți, în timp ce toate privirile s-au întors spre Darius. Stătea acolo, fără să știe ce să spună. Acesta ar trebui să fie un moment, a simțit el, de mare bucurie și sărbătoare pentru ceea ce a făcut, un moment pentru care să se mândrească, să fie primit acasă ca un erou. Până la urmă, el singur, dintre toți, avusese curajul să meargă după Loti.

În schimb, a fost un moment de confuzie pentru el. Și poate chiar rușine. Loti i-a aruncat o privire plină de sens, ca să-l avertizeze să nu dezvăluie secretul lor.

— Nu s-a întâmplat nimic, mamă, spuse Loti. „Imperiul s-a răzgândit. Mi-au dat drumul.”

"Îți dau drumul?" repetă ea, uluită.

Loti dădu din cap.

„M-au lăsat să plec departe de aici. Eram pierdut în pădure și Darius m-a găsit. M-a condus înapoi.”

Săteanul, tăcut, priveau cu toții sceptici înainte și înapoi între Darius și Loti. Darius a simțit că nu i-au crezut.

„Și care este semnul acela de pe fața ta?” întrebă tatăl ei, făcând un pas înainte, frecându-și degetul mare pe obrazul ei, întorcându-i capul pentru a-l examina.

Darius s-a uitat peste el și a văzut o pătură mare, neagră și albastră.

Loti ridică privirea spre tatăl ei, nesigură.

„M-am… m-am împiedicat”, a spus ea. „Pe o rădăcină. După cum am spus, sunt bine”, a insistat ea, sfidătoare.

Toate privirile s-au întors spre Darius, iar Bokbu, șeful satului, a făcut un pas înainte.

„Darius, este adevărat?” întrebă el, cu vocea sumbră. „Ai adus-o înapoi liniştit? Nu ai avut nicio întâlnire cu Imperiul?”

Darius stătea acolo, cu inima bătând cu putere, sute de ochi privindu-l fix. Știa că dacă le-ar povesti despre întâlnirea lor, le-ar spune ce a făcut, toți s-ar teme de represaliile care vor veni. Și nu ar avea cum să explice cum i-a ucis pe toți fără să vorbească despre magia lui. El ar fi un proscris, la fel și Loti – și nu voia să facă panică în inimile tuturor oamenilor.

Darius nu voia să mintă. Dar nu știa ce altceva să facă.

Așa că, în schimb, Darius doar a dat din cap către bătrâni, fără să vorbească. Lasă-i să interpreteze asta așa cum ar face, se gândi el.

Încet, oamenii, uşuraţi, s-au întors cu toţii şi s-au uitat la Loti. În cele din urmă, unul dintre frații ei a făcut un pas înainte și și-a cuprins un braț în jurul ei.

„Este în siguranță!” strigă el, rupând tensiunea. "Asta e tot ce conteaza!"

S-a auzit un strigăt mare în sat, când tensiunea s-a rupt, iar Loti a fost îmbrățișată de familia ei și de toți ceilalți.

Darius stătea acolo și privea, primind câteva bătăi de aprobare pe spate, în timp ce Loti se întoarse singură cu familia ei și era condusă în sat. O privi plecând, așteptând, sperând că se va întoarce să se uite la el, doar o dată.

Dar inima i s-a secat în el în timp ce o privea dispărând, împăturită în mulțime și nu se întoarce niciodată înapoi.

CAPITOLUL NOUĂ

Volusia stătea mândră în vârful trăsurii ei de aur, urcată pe vasul ei de aur, strălucind în soare, în timp ce se îndrepta încet pe căile navigabile ale Volusiei, cu brațele întinse, absorbind admirația poporului ei. Mii dintre ei au ieșit, s-au repezit la marginea căilor navigabile, s-au aliniat pe străzi și alei și și-au strigat numele din toate direcțiile.

În timp ce plutea pe căile înguste care străbăteau orașul, Volusia aproape că putea să-și întindă mâna și să-și atingă oamenii, toți clamându-și numele, plângând și țipând de admirație în timp ce aruncau bucăți rupte de suluri de diferite culori, scânteietoare. în lumină în timp ce ploua peste ea. Era cel mai mare semn de respect pe care oamenii lor îl puteau oferi. Era modul lor de a primi un erou care se întoarce.

„Trăiască Volusia! Trăiască Volusia!” a venit cântecul, a răsunat pe o alee după alta în timp ce trecea printre masele, căile navigabile ducând-o direct prin orașul ei magnific, străzile și clădirile lui căptușite toate cu aur.

Volusia s-a lăsat pe spate și a preluat totul, încântată că l-a învins pe Romulus, l-a măcelărit pe Conducătorul Suprem al Imperiului și i-a ucis contingentul de soldați. Oamenii ei erau una cu ea și s-au simțit încurajați când ea se simțea încurajată, și nu se simțise niciodată mai puternică în viața ei – nu din ziua în care și-a ucis mama.

Volusia ridică privirea spre orașul ei magnific, spre cei doi stâlpi falnici care duceau în el, strălucind aur și verde în soare; a luat în seamă nesfârșitul șir de clădiri antice ridicate pe vremea strămoșilor ei, vechi de sute de ani, bine uzate. Străzile strălucitoare, imaculate, erau pline de mii de oameni, paznici la fiecare colț, căile navigabile precise le tăiau în unghiuri perfecte, leagă totul. Existau mici pasarele pe care se vedeau cai zbârnâind, purtând trăsuri de aur, oameni îmbrăcați în cele mai fine mătase și bijuterii ale lor. Întregul oraș declarase sărbătoare și toți ieșiseră să o întâmpine, toți strigându-i numele în această zi sfântă. Ea era mai mult decât un lider pentru ei – era o zeiță.

Era și mai de bun augur ca această zi să coincidă cu un festival, Ziua Luminilor, ziua în care se închinau în fața celor șapte zei ai soarelui. Volusia, în calitate de conducător al orașului, a fost întotdeauna cea care a inițiat festivitățile și, în timp ce naviga, cele două torțe de aur imense au ars puternic în spatele ei, mai strălucitoare decât ziua, gata să aprindă Marea Fântână.

Toţi oamenii au urmat-o, grăbindu-se pe străzi, alergând după barca ei; știa că o vor însoți tot drumul, până ajunge în centrul celor șase cercuri ale orașului, unde va debarca și va da foc fântânilor care aveau să marcheze sărbătoarea și sacrificiile zilei. A fost o zi glorioasă pentru orașul ei și pentru poporul ei, o zi pentru a lăuda pe cei paisprezece zei, cei despre care se zvonește că vor înconjura orașul ei, pentru a păzi cele paisprezece intrări împotriva tuturor invadatorilor nedoriți. Oamenii ei s-au rugat tuturor lor și astăzi, ca în toate zilele, s-a datorat mulțumiri.

Anul acesta, oamenii ei aveau să aibă o surpriză: Volusia adăugase un al cincisprezecelea zeu, pentru prima dată în secole, de la descoperirea orașului, că i s-a adăugat un zeu. Și acel zeu era ea însăși. Volusia ridicase o statuie falnică de aur a ei în centrul celor șapte cercuri și declarase ziua ei onomastică, sărbătoarea ei. Când a fost dezvăluit, toți oamenii ei l-ar vedea pentru prima dată, ar vedea că ea, Volusia, era mai mult decât mama ei, mai mult decât un lider, mai mult decât un simplu om. Era o zeiță, care merita să fie venerată în fiecare zi. Ei s-ar ruga și s-ar închina în fața ei împreună cu toți ceilalți – ar face-o, sau ea ar avea sângele lor.

Volusia a zâmbit în sinea ei în timp ce barca ei se apropia din ce în ce mai mult de centrul orașului. Abia aștepta să vadă expresiile lor, ca toți să o închine la fel ca ceilalți paisprezece zei. Nu știau încă, dar într-o zi, ea avea să-i distrugă pe ceilalți zei, unul câte unul, până când nu mai rămânea decât ea.

Volusia, emoționată, se întoarse peste umăr și văzu în spatele ei o gamă nesfârșită de vase care urmeau, toate purtând tauri, capre și berbeci vii, mișcându-se și zgomotoase la soare, toate în pregătirea jertfei zilei către zei. L-ar sacrifica pe cel mai mare și mai bun înaintea propriei statui.

Barca lui Volusiei a ajuns în cele din urmă pe calea navigabilă deschisă până la cele șapte cercuri de aur, fiecare mai lat decât următorul, piețe largi de aur care erau separate de inele de apă. Barca ei și-a făcut drum încet prin cercuri, din ce în ce mai aproape de centru, trecând pe lângă fiecare dintre cei paisprezece zei, iar inima i-a bătut cu putere de emoție.

Fiecare zeu se înălța peste ei în timp ce mergeau, fiecare statuie strălucind de aur, înălțime de douăzeci de picioare. În centrul tuturor acestor lucruri, în piața care fusese întotdeauna ținută goală pentru sacrificii și adunări, se afla acum un piedestal de aur nou construit, deasupra căruia se afla o structură de cincizeci de picioare acoperită cu o pânză de mătase albă. Volusia zâmbi: ea singură dintre toți oamenii ei știa ce se ascunde sub acea pânză.

Volusia debarcă, slujitorii ei grăbindu-se să o ajute să coboare, când ajungeau în cea mai interioară piață. Ea a privit cum a fost adusă o altă navă, iar cel mai mare taur pe care îl văzuse vreodată a fost scos și condus direct la ea de o duzină de bărbați. Fiecare ținea o frânghie groasă, conducând fiara cu grijă. Acest taur era deosebit, procurat în provinciile de jos: cincisprezece picioare înălțime, cu pielea roșie aprinsă, era un far de forță. A fost, de asemenea, plin de furie. A rezistat, dar bărbații o țineau pe loc în timp ce o conduceau înaintea statuii ei.

Volusia a auzit o sabie scoasă și s-a întors și l-a văzut pe Aksan, asasinul ei personal, stând lângă ea, întinzând sabia ceremonială. Aksan era cel mai loial bărbat pe care l-a întâlnit vreodată, dispus să omoare pe oricine i-ar fi cerut, doar cu un gest din cap. Era, de asemenea, sadic, motiv pentru care îi plăcea de el și îi câștigase respectul de multe ori. Era unul dintre puținii oameni cărora i-a permis să stea aproape de ea.

Aksan se uită înapoi la ea, cu fața lui scufundată, zbârcită, cu coarnele vizibile în spatele părului des și creț.

Volusia întinse mâna și luă sabia ceremonială lungă, aurie, cu lama ei lungă de șase picioare, și strânse mânerul cu ambele mâini. O tăcere tăcută s-a abătut asupra poporului ei în timp ce ea se învârtea, o ridică sus și-l coborî cu toată puterea pe ceafa taurului.

Lama, cât se poate de ascuțită, la fel de subțire ca pergamentul, s-a tăiat direct, iar Volusia a rânjit când a auzit sunetul satisfăcător al cărnii care străpungea sabia, a simțit-o tăindu-se până la capăt și a simțit sângele fierbinte împroșcându-i fața. A țâșnit peste tot, o băltoacă uriașă curgându-i pe picioare, iar taurul s-a împiedicat, fără cap, și a căzut la baza statuii ei încă acoperite. Sângele a ţâşnit peste mătasea şi aurul, pătând-o, în timp ce oamenii ei scoaseră o mare urale.

— Un mare semn, doamnă, se aplecă Aksan și spuse.

Începuseră ceremoniile. Peste tot în jurul ei, trâmbițele au sunat și sute de animale au fost aduse la iveală, în timp ce ofițerii ei au început să le sacrifice din toate părțile ei. Ar fi o zi lungă de măcelări, violuri și

abundență cu mâncare și vin – și apoi să o repeți din nou, pentru o altă zi și alta. Volusia avea să se asigure că li se alătură, va lua niște bărbați și vin pentru ea și le-ar tăia gâtlejul ca un sacrificiu pentru idolii ei. Ea aștepta cu nerăbdare o zi lungă de sadism și brutalitate.

Dar mai întâi, mai era un lucru de făcut.

Mulțimea s-a liniștit în timp ce Volusia a urcat pe piedestalul de la baza statuii ei și s-a întors și s-a înfruntat cu poporul ei. De cealaltă parte a ei urca Koolian, un alt consilier de încredere, un vrăjitor întunecat, purtând o glugă și o mantie neagră, cu ochi verzi strălucitori și o față plină de negi, creatura care o ajutase să o călăuzească spre asasinarea propriei ei mame. El, Koolian, a fost cel care o sfătuise să-și construiască această statuie.

Oamenii se uitau la ea, cât se putea de tăcut. A așteptat, savurând drama momentului.

„Oameni grozavi din Volusia!" a bubuit ea. „Îți prezint statuia celui mai nou și mai mare zeu al tău!"

Cu o înflorire, Volusia trase înapoi cearşaful de mătase, într-un gâfâit al mulţimii.

„Noua ta zeiță, a cincisprezecea zeiță, Volusia!" Koolian a bubuit către oameni.

Oamenii au scos un sunet stins de uimire, în timp ce toți se uitau la el cu mirare. Volusia ridică privirea spre statuia aurie strălucitoare, de două ori mai înaltă decât celelalte, un model perfect al ei. A așteptat, nervoasă, să vadă cum vor reacționa oamenii ei. Trecuseră secole de când cineva a introdus un nou zeu, iar ea juca de noroc să vadă dacă dragostea lor pentru ea era atât de puternică pe cât avea nevoie. Nu avea nevoie doar de ei ca să o iubească; avea nevoie de ei să i se închine.

Spre marea ei satisfacție, poporul ei, ca unul, s-a lăsat brusc cu fața, închinându-se, închinându-și idolul.

„Volusia", scandau ei cu sfânt, iar și iar. „Volusia. Volusia."

Volusia stătea acolo, cu brațele întinse, respirând adânc, absorbind totul. Era suficientă laudă pentru a satisface orice om. Orice lider. Orice zeu.

Dar tot nu era suficient pentru ea.

*

Volusia a pășit prin intrarea largă, în aer liber, arcuită a castelului ei, trecând pe lângă coloane de marmură înalte de o sută de picioare, sălile căptușite cu grădini și gărzi, soldații Imperiului, stând perfect drepți, ținând

în mână sulițe de aur, aliniați cât de departe cu ochii. vedea. Mergea încet, cu tocurile aurii ale cizmelor ei clacănind, însoțind, de ambele părți, pe Koolian, vrăjitorul ei, Aksan, asasinul ei, și Soku, comandantul armatei ei.

„Doamna mea, dacă aș putea vorbi doar cu tine”, a spus Soku. El încercase să vorbească cu ea toată ziua, iar ea îl ignorase, neinteresată de temerile lui, de fixarea lui pe realitate. Avea propria ei realitate și i s-a adresat când timpul i-ar veni.

Volusia a continuat să mărșăluiască până a ajuns la o altă intrare într-un alt coridor, acesta împodobit cu fâșii lungi de mărgele de smarald. Imediat, soldații s-au repezit înainte și i-au tras în lateral, permițându-i trecerea.

Când ea a intrat, toate cântările, uralele și desfătarea ceremoniilor sacre în aer liber au început să se estompeze. Avusese o zi lungă de măcelări, băuturi, violuri și ospătari, iar Volusia dorea ceva timp să se adună. Ea se reîncărca, apoi se întorcea pentru o altă rundă.

Volusia a intrat în încăperile solemne, întunecată și grea, doar câteva torțe aprinzând-o. Ceea ce a luminat în mare parte camera a fost singurul ax de lumină verde, care cobora din ocul sus, în centrul tavanului înalt de o sută de picioare, direct până la un obiect singular care stătea singur în centrul camerei.

Lancea de smarald.

Volusia s-a apropiat de ea, cu uimire, în timp ce stătea acolo, așa cum făcuse de secole, îndreptând direct în sus, spre lumină. Cu tija de smarald și vârful suliței de smarald, strălucea în lumină, îndreptată direct spre cer, ca și cum ar fi provocat zeii. A fost întotdeauna un obiect sacru pentru poporul ei, unul despre care poporul ei credea că susținea întregul oraș. Stătea în fața ei cu uimire, privind particulele care se învârteau în jurul lui în lumina verde.

„Doamna mea”, a spus Soku încet, vocea lui răsunând în tăcere. "Pot să vorbesc?"

Volusia a stat mult timp, cu spatele la el, cercetând sulița, admirând măiestria ei, așa cum făcuse în fiecare zi din viața ei, până când în cele din urmă s-a simțit pregătită să audă cuvintele consilierului ei.

— Poţi, spuse ea.

„Doamna mea”, a spus el, „l-ai ucis pe conducătorul Imperiului. Cu siguranță, vestea s-a răspândit. Armatele vor marșa pentru Volusia chiar

acum. Armate masive, mai mari decât ne-am putea apăra vreodată. Trebuie să ne pregătim. Care este strategia ta?”

"Strategie?" întrebă Volusia, încă fără să se uite la el, enervată.

„Cum vei negocia pacea?” apăsă el. „Cum te vei preda?”

Ea s-a întors spre el și și-a ațintit ochii cu răceală asupra lui.

„Nu va fi pace”, a spus ea. „Până când voi accepta predarea lor și jurământul lor de credință față de mine.”

S-a uitat înapoi, cu frica în față.

„Dar, doamnă, ei ne depășesc numeric cu o sută la unu”, a spus el. „Nu ne putem apăra împotriva lor.”

Ea se întoarse spre suliță, iar el păși înainte, disperat.

— Împărăteasa mea, insistă el. „Ai obținut o victorie remarcabilă în uzurparea tronului mamei tale. Ea nu a fost iubită de oameni, iar tu ești. Ei te închină. Nimeni nu vă va vorbi sincer. Dar o voi face. Te inconjoara de oameni care iti spun ceea ce vrei sa auzi. Care se tem de tine. Dar vă voi spune adevărul, realitatea situației noastre. Imperiul ne va înconjura. Și vom fi zdrobiți. Nu va mai rămâne nimic din noi, din orașul nostru. Trebuie să iei măsuri. Trebuie să negociezi un armistițiu. Plătește orice preț doresc. Înainte să ne omoare pe toți.”

Volusia zâmbi în timp ce studia sulița.

„Știi ce au spus despre mama mea?” ea a intrebat.

Soku stătea acolo și se uită înapoi la ea în gol și clătină din cap.

„Au spus că ea este Aleasă. Au spus că nu va fi niciodată învinsă. Au spus că nu va muri niciodată. Stii de ce? Pentru că nimeni nu mânuise această suliță în șase secole. Și ea a venit și l-a mânuit cu o mână. Și ea a folosit-o pentru a-și ucide tatăl și a-i lua tronul.”

Volusia se întoarse spre el, cu ochii strălucitori de istorie și destin.

„Au spus că sulița va fi mânuită o singură dată. De către Alesul. Au spus că mama mea va trăi o mie de secole, că tronul Volusiei va fi al ei pentru totdeauna. Și știi ce s-a întâmplat? Am mânuit singur sulița – și am folosit-o pentru a o ucide pe mama mea.”

Ea respiră adânc.

— Ce vă spune asta, lord comandant?

Se uită la ea, confuz, și clătină din cap, nedumerit.

„Putem fie să trăim în umbra legendelor altor oameni”, a spus Volusia, „sau le putem crea pe ale noastre.”

Ea se aplecă îndeaproape, încruntându-se, aruncându-se furioasă la el.

„Când voi zdrobi întregul Imperiu”, a spus ea, „când toată lumea din acest univers își va îndrepta genunchiul în fața mea, când nu va mai rămâne nicio persoană vie care să nu știe, să țipe și să strige numele meu, vei ști atunci. că eu sunt singurul și singurul conducător adevărat — și că eu sunt singurul și singurul zeu adevărat. Eu sunt Alesul. Pentru că m-am ales pe mine.”

CAPITOLUL ZECE

Gwendolyn a mers prin sat, însoțită de frații ei Kendrick și Godfrey și de Sandara, Aberthol, Brandt și Atme, cu sute de oameni în urma ei, deoarece toți au fost primiți aici. Au fost conduși de Bokbu, șeful satului, iar Gwen a mers lângă el, plină de recunoștință în timp ce făcea turul satului său. Oamenii lui îi primiseră, le oferise un port sigur, iar șeful făcuse acest lucru pe riscul său, împotriva voinței unora din propriul său popor. Îi salvase pe toți, îi scoase pe toți înapoi din morți. Gwen nu știa ce ar fi făcut altfel. Probabil că toți ar fi morți pe mare.

Gwen simți, de asemenea, un val de recunoștință pentru Sandara, care garantase pentru ei împreună cu oamenii ei și care avusese înțelepciunea să-i aducă pe toți aici. Gwen s-a uitat în jur, observând scena în timp ce toți sătenii îi roiau, observându-i sosind ca niște lucruri de curiozitate și s-a simțit ca un animal expus. Gwen a văzut toate căsuțele mici, ciudate, de lut modelat și a văzut un popor mândru, o națiune de războinici cu ochi buni, care le priveau. În mod clar, nu văzuseră niciodată nimic ca Gwen și oamenii ei. Deși erau curioși, erau și păziți. Gwen nu-i putea învinovăți. O viață întreagă de sclavie îi făcuse să fie precauți.

Gwen a observat că toate focurile erau ridicate peste tot și s-a întrebat.

„De ce toate incendiile?” ea a intrebat.

„Ajungi într-o zi de bun augur”, a spus Bokbu. „Este sărbătoarea noastră a morților. O noapte sfântă pentru noi, vine doar o dată un ciclu solar. Ardem focuri pentru a onora zeii morților și se spune că în această noapte zeii ne vizitează și ne vorbesc despre ceea ce va urma.”

„Se mai spune că salvatorul nostru va sosi în această zi”, a spus cu o voce.

Gwendolyn s-a uitat în sus și a văzut un bărbat mai în vârstă, poate în vârstă de șaptezeci de ani, înalt, slab, cu o privire sumbră pentru el,

mergând lângă ei, purtând un toiag lung și galben și purtând o mantie galbenă.

— Îmi permiteți să vă prezint pe Kalo, spuse Bokbu. „Oracolul nostru.”

Gwen a dat din cap, iar el a dat din cap, fără expresie.

„Satul tău este frumos”, a remarcat Gwendolyn. „Văd aici dragostea familiei.”

Șeful zâmbi.

„Ești tânăr pentru o regină, dar înțelept, plin de milă. Este adevărat ce se spune despre tine de peste mare. Îmi doresc ca tu și oamenii tăi să rămâi chiar aici, în sat, la noi; dar înțelegi, trebuie să te ascundem de ochii curioși ai Imperiului. Totuși, vei rămâne aproape; asta va fi casa ta, acolo.”

Gwendolyn îi urmă privirea, ridică privirea și văzu un munte îndepărtat, plin de găuri.

— Peșterile, spuse el. „Acolo vei fi în siguranță. Imperiul nu te va căuta acolo și poți să-ți aprinzi focurile, să-ți gătești mâncarea și să-ți revii până când ești bine.”

"Și apoi?" întrebă Kendrick, alăturându-se lor.

Bokbu se uită la el, dar înainte să poată răspunde, se opri brusc, deoarece în fața lui apăru un sătean înalt și musculos care ținea o suliță, flancat de o duzină de bărbați musculoși. Era același bărbat de pe navă, cel care a protestat sosirea lor — și nu părea fericit.

— Îi pui în pericol pe toți oamenii noștri, permițând străinilor aici, spuse el întunecat. „Trebuie să-i trimiți înapoi de unde au venit. Nu este treaba noastră să participăm la fiecare ultima cursă care apare aici.”

Bokbu clătină din cap în timp ce se îndrepta spre el.

„Părinților tăi le este rușine de tine”, a spus el. „Legile ospitalității noastre se extind asupra tuturor.”

„Și este sarcina unui sclav să extindă ospitalitatea?” a replicat el. „Când nici măcar nu-l găsim singuri?”

„Cum suntem tratați nu are nicio legătură cu modul în care îi tratăm pe ceilalți”, a replicat șeful. „Și nu îi vom abate pe cei care au nevoie de noi.”

Săteanul a rânjit înapoi, uitându-se cu privirea la Gwendolyn, Kendrick, ceilalți, apoi înapoi către șef.

„Nu îi vrem aici”, a spus el, clocotind. „Peșterile nu sunt suficient de departe și în fiecare zi în care sunt aici, suntem cu o zi mai aproape de

moarte.”

„Și la ce folosește această viață de care te agăți dacă nu este cheltuită pe dreptate?” întrebă șeful.

Bărbatul l-a privit lung în jos, în cele din urmă s-a întors și a plecat cu furtună, oamenii săi urmându-l.

Gwendolyn i-a privit plecând, întrebându-se.

— Nu-l deranjează, spuse șeful, în timp ce continua să meargă și Gwen și ceilalți căzură lângă el.

„Nu vreau să fiu o povară pentru tine”, a spus Gwendolyn. „Putem pleca.”

Șeful clătină din cap.

„Nu vei pleca”, a spus el. „Nu până când nu ești odihnit și gata. Există și alte locuri în care poți merge în Imperiu, dacă alegi. Locuri care sunt, de asemenea, bine ascunse. Dar ei sunt departe de aici și periculos de atins, și trebuie să vă recuperați, să decideți și să rămâneți aici cu noi. insist asupra ei. De fapt, doar pentru această noapte, vă doresc să ni se alăture, să vă alăturați festivităților noastre din sat. S-a lăsat deja noaptea – Imperiul nu te va vedea – și aceasta este o zi importantă pentru noi. Aș fi onorat să vă am ca oaspeți.”

Gwendolyn a observat că se lăsase amurg, a văzut toate focurile aprinse, sătenii îmbrăcați în cele mai frumoase lor, adunându-se în jur; a auzit o bătaie de tobă care începea să se ridice, moale, constantă, apoi scandând. Ea a văzut copii alergând, luând mâncăruri care păreau bomboane. A văzut bărbați trecând prin nuci de cocos pline cu un fel de lichid și simțea mirosul de carne din aer de la animalele mari care se prăjeau pe foc.

Lui Gwen îi plăcea ideea ca oamenii ei să aibă șansa de a se odihni și de a se recupera și de a lua o masă bună înainte să urce în izolarea peșterilor.

Se întoarse către șeful.

— Mi-ar plăcea asta, spuse ea. "Mi-ar plăcea asta foarte mult."

*

Sandara a mers lângă Kendrick, copleșită de emoție pentru a se întoarce acasă. Era fericită că era acasă, că se întorcea cu oamenii ei pe pământ familiar; totuși se simțea și ea reținută, se simțea din nou ca o sclavă. Fiind aici, i-a adus amintiri despre motivul pentru care plecase, de

ce se oferise voluntară să fie în serviciul Imperiului și să traverseze mările cu ei ca vindecător. Cel puțin asta o scosese din acest loc.

Sandara s-a simțit atât de ușurată că a reușit să ajute să salveze oamenii lui Gwendolyn, să-i aducă pe toți aici înainte să moară pe mare. În timp ce mergea lângă Kendrick, mai mult decât orice, voia să-l țină de mână, să-și arate cu mândrie bărbatul în fața poporului ei. Dar ea nu putea. Erau prea mulți ochi pe ei și știa că satul ei nu va accepta niciodată o unire între rase.

Kendrick, de parcă i-ar fi citit gândurile, și-a întins mâna și și-a strecurat un braț în jurul taliei, iar Sandara l-a îndepărtat repede. Kendrick se uită la ea, rănit.

„Nu aici”, a răspuns ea încet, simțindu-se vinovată.

Kendrick se încruntă, nedumerit.

„Am vorbit despre asta”, a spus ea. „Ți-am spus că oamenii mei sunt rigizi. Trebuie să le respect legile.”

„Atunci ți-e rușine de mine?” întrebă Kendrick.

Sandara clătină din cap.

„Nu, domnul meu. Dimpotriva. Nu există nimeni de care să fiu mai mândru. Și pe nimeni pe care nu-l iubesc mai mult. Dar nu pot fi cu tine. Nu aici. Nu în acest loc. Trebuie să înțelegeți."

Expresia lui Kendrick se întunecă și se simți îngrozitor pentru asta.

„Totuși aici suntem”, a spus el. „Nu există alt loc pentru noi. Atunci nu vom fi împreună?”

Ea a vorbit, cu inima frângându-i-se la propriile ei cuvinte: „Veți rămâne în peșterile poporului vostru”, a spus ea. „Voi rămâne aici, în sat. Cu oamenii mei. Este rolul meu. Te iubesc, dar nu putem fi împreună. Nu în acest loc.”

Kendrick și-a întors privirea, rănită, iar Sandara a vrut să explice mai multe când dintr-o dată o voce se întrerupse.

„Sandara!?” strigă vocea.

Sandara se întoarse, șocată să recunoască vocea familiară, vocea singurului ei frate. Inima ei tresări când l-a văzut, împingându-se din mulțime, mergând spre ea.

Darius.

Părea mult mai mare, mai puternic și mai bătrân decât atunci când ea îl părăsise, plin de o încredere pe care nu o mai văzuse până atunci. L-a părăsit când era băiat, iar acum, când era tânăr, părea un bărbat. Cu părul

lung și nestăpânit atârnând, legat la spate, încă niciodată tuns, cu fața la fel de mândru ca întotdeauna, arăta exact ca tatăl lor. Îl putea vedea pe războinicul în ochii lui.

Sandara a fost copleșită de bucurie să-l vadă, să vadă că era în viață, nu murise sau nu fusese rupt ca toți ceilalți sclavi, spiritul lui mândru încă conducând calea. Ea se repezi înainte și îl îmbrățișă, în timp ce el o îmbrățișa pe spate. M-am simțit atât de bine să-l revăd.

„M-am temut că ești mort”, a spus el.

Ea clătină din cap.

— Chiar peste mare, spuse ea. „Te-am lăsat băiat – și ai devenit bărbat”.

I-a zâmbit mândru. În acest mic sat opresiv, în acest loc îngrozitor din lume, Darius fusese singura ei sursă de alinare, iar ea a lui. Amândoi suferiseră împreună, mai ales după dispariția tatălui lor.

Kendrick se apropie și Sandara îl văzu și rămase acolo, încremenit, nesigură cum să-l prezinte, când îl văzu pe Darius privindu-l. Știa că trebuie să facă un fel de prezentare.

Kendrick a bătut-o. A făcut un pas înainte, întinzând o mână.

„Eu sunt Kendrick”, a spus el.

„Și eu sunt Darius”, a răspuns el, dând mâna.

— Kendrick, acesta este fratele meu, spuse Sandara, nervoasă, împiedicată. „Darius, acesta este... ei bine... acesta este...”

Înfuriată, Sandara făcu o pauză, nesigură ce să spună. Darius întinse o mână.

— Nu trebuie să-mi explici, soră mea, spuse el. „Nu sunt ca ceilalți. Am înțeles."

Sandara a putut vedea în ochii lui Darius că el *a* înțeles și că nu a judecat-o. Sandara l-a iubit pentru asta.

Toți s-au întors și au mers împreună, căzând cu ceilalți în timp ce făceau turul satului.

— Ai ales un moment destul de tumultuos pentru a te întoarce, spuse Darius, cu o voce încordată. „S-au întâmplat multe aici. O mare parte *se* întâmplă.“

"Ce vrei să spui?" întrebă ea, nervoasă.

„Avem multe de făcut, soră mea. Kendrick, o să ni te alături și tu. Haide, focurile au început.”

CAPITOLUL XI

Godfrey stătea în sat înaintea focului de tabără în noaptea înstelată, în apropierea surorii lui Gwendolyn, a fratelui său Kendrick, Steffen, Brandt, Atme, Aberthol și aproape de toți oamenii pe care îi amintea din Inel. Alături de el se aflau Akorth și Fulton și, când i-a văzut, i-a amintit că mai mult ca niciodată avea nevoie disperată de o băutură.

Godfrey se uită în flăcări, întrebându-se cum a ajuns aici, încercând să proceseze tot ce se întâmplase, totul simțindu-se ca o neclaritate într-o serie lungă de neclarități. Mai întâi a fost moartea tatălui său; apoi moartea fratelui său, Gareth; apoi invazia lui McCloud; apoi invazia Inelului; apoi Insulele Superioare; apoi lunga calatorie peste mare... Se simțea ca o tragedie, o călătorie, după alta. Viața lui nu devenise decât război, haos și exil. M-am simțit bine să nu mă mai mișc în sfârșit. Și a simțit că totul abia începea.

„Ceea ce nu aș face pentru o halbă acum”, a spus Akorth.

— Cu siguranță trebuie să aibă ceva de băut pe aici, spuse Fulton.

Godfrey și-a frecat capul dureros, întrebându-se același lucru. Dacă a avut vreodată nevoie de băutură, a fost acum. Această ultimă călătorie peste mare a fost cea mai proastă pe care și-a putut aminti, atâtea zile fără mâncare sau bere, atât de des în pragul de foame... Fusese sigur, de prea multe ori, că murise. A închis ochii și a încercat să închidă imaginile îngrozitoare, amintirile lui despre colegii săi membri ai Ringului transformându-se în piatră și căzând peste șină.

Fusese o călătorie fără sfârșit, o călătorie prin iad și înapoi, iar Godfrey a fost surprins că nu a dus la nici un fel de epifanie sau iluminare pentru el. Nu îl determinase să-și schimbe felurile. Doar îl făcuse să vrea să bea mai mult, să vrea să șteargă totul. A fost ceva în neregulă cu el? el s-a intrebat. L-a făcut mai puțin profund decât ceilalți? El a sperat că nu.

Acum iată-le, nu mai puțin în Imperiu, înconjurați de o armată ostilă care îi dorea morți. Cât timp, se întrebă el, înainte de a fi descoperite? Înainte ca milioane de oameni ai lui Romulus să-i vâneze? Godfrey avea un sentiment profund că zilele lor erau numărate.

„Văd o vedere pentru ochi dornici”, a spus Akorth.

Godfrey ridică privirea.

— Acolo, spuse Fulton, dându-i un cot în coaste.

Godfrey s-a uitat în sus și i-a văzut pe săteni trecând în jurul unui vas plin cu un lichid limpede. Fiecare a luat-o cu grijă în palme, a luat o înghițitură și a dat-o mai departe.

— Nu seamănă exact cu berea reginei, comentă Akorth.

„Și vrei să aștepți să vină o epocă mai bună?” răspunse Fulton.

Fulton se aplecă în față și luă castronul înainte ca Akorth să-l apuce și luă el însuși un pahar lung, lichidul curgându-i pe obraji. Și-a șters gura cu dosul mâinii și a gemut de încântare.

„Asta arde”, a spus el. "Ai dreptate. Sigur că nu este berea reginei. Este al naibii de mult mai puternic.”

Akorth o smulse, luă un pahar lung și apoi dădu din cap în semn de acord. Începu să tușească în timp ce i-o întinse lui Godfrey.

— Doamne, spuse Akorth. „Este ca și cum ai bea foc.”

Godfrey se aplecă și simți mirosul, iar el se dădu înapoi.

"Ce este?" a întrebat el pe unul dintre săteni, un războinic cu aspect dur, cu umeri largi, fără cămașă, așezat lângă el, arătând serios și purtând un colier din pietre negre.

„O numim inima cactusului”, a spus el. „Este o băutură pentru bărbați. Esti barbat?"

— Mă îndoiesc, spuse Godfrey. „Depinde pe cine întrebi. Dar voi fi orice trebuie să fiu pentru a-mi îneca durerile.”

Godfrey ridică vasul la buze și bău și simți lichidul coborându-i ca focul pe gât, arzându-i burta. A tușit și el, iar sătenii au râs când următorul i-a luat castronul.

„Nu un bărbat”, au observat ei.

— Așa obișnuia să spună tatăl meu, încuviință Godfrey, râzând cu ei.

Godfrey s-a simțit bine când băutura i-a urcat la cap și când sătenia care l-a insultat a început să bea din castron, Godfrey a întins mâna și i-a smuls din mâini.

— Stai puțin, spuse Godfrey.

Godfrey bău, de data aceasta din câteva înghițituri lungi, luând-o fără să tușească.

Toți sătenii l-au privit surprinși. Godfrey se întoarse spre ei satisfăcut, un zâmbet revenindu-i pe chip.

„S-ar putea să nu fiu bărbat", a spus el, „și s-ar putea să fii mai bun cu armele tale. Dar nu mă provoca să beau."

Au râs cu toții, sătenii au trecut pe lângă castron, iar Godfrey s-a așezat pe spate pe coate în pământ, deja simțindu-se amețit, simțindu-se bine pentru prima dată. Era o băutură tare și se simțea amețit, nefiind bătut niciodată așa ceva înainte.

„Văd că ai întors o frunză nouă", se auzi vocea dezaprobatoare a unei femei.

Godfrey se întoarse și ridică privirea și o văzu pe Illepra stând deasupra lui, cu mâinile pe șolduri, privind în jos, încruntat.

„Știi, mi-am petrecut după-amiaza vindecând oamenii noștri", a spus ea, dezaprobator. „Mulți încă suferă de efectele foametei. Și ce ai făcut ca să ajuți? Iată-te, stând lângă foc și bei."

Godfrey simţi că i se întoarce stomacul; ea părea să găsească mereu ce e mai rău în el.

„Văd pe mulți dintre oamenii mei stând aici bând", a răspuns el, „și Dumnezeu să-i binecuvânteze pentru asta. Care este răul în asta?"

„Nu *toți* beau", a spus Illepra. — Cel puțin nu la fel de mult ca tine.

„Și ce este pentru tine?" replică Godfrey.

„Cu jumătate din oamenii noștri bolnavi, crezi că acum este momentul să bei și să râzi toată noaptea?"

„Ce timp mai bun?" a replicat el.

Ea se încruntă.

— Greşit, spuse ea. „Este timpul pentru pocăință. Un timp pentru post și rugăciune."

Godfrey clătină din cap.

„Rugăciunile mele către zei au rămas întotdeauna fără răspuns", a răspuns el. „În ceea ce privește postul, am făcut destule la bordul navei. Acum este momentul să mănânci."

El se întinse, apucă un os de pui care i se trecea și luă o mușcătură mare, mestecându-i sfidător fața. Unsoarea îi curgea pe bărbie, dar el nu o

șterse și nu și-a îndepărtat privirea, în timp ce ea se uita la el cu o dezaprobare glacială.

Illepra îl privi cu dispreț și clătină încet din cap.

„Ai fost bărbat cândva. Chiar dacă pe scurt. Înapoi la Curtea Regelui. Mai mult decât un bărbat, ai fost un erou. Ai rămas în urmă și ai protejat-o pe Gwendolyn în oraș. Ai ajutat-o să-i salvezi viața. I-ai reținut pe McCloud. Am crezut că ai... devenit altcineva.

„Dar aici ești. Făcând glume și beau toată noaptea. Ca băiatul care ai fost întotdeauna."

Godfrey era supărat acum, bâzâitul și senzația de relaxare dispărând rapid.

„Și ce ai vrea să fac?" a replicat el, enervat. „Ridică-te din locul meu aici și fugi la orizont și învinge singur Imperiul?"

Akorth și Fulton au râs, iar sătenii au râs cu el.

Illepra se înroși și clătină din cap.

„Nu te-ai schimbat", a spus ea. „Ai traversat jumătate din lume și încă nu te-ai schimbat."

„Sunt cine sunt", a spus Godfrey. „O călătorie pe ocean nu va schimba asta."

Ochii ei se mijiră în semn de mustrare.

„Te-am iubit odată", a spus ea. „Acum, nu simt nimic pentru tine. Nimic. Ești o dezamăgire pentru mine."

Ea s-a întors și a plecat cu furtună, iar bărbații au râs și au mormăit în jurul lui Godfrey.

„Văd că femeile nu sunt diferite nici măcar de cealaltă parte a mării", a spus un sătean și toți au izbucnit în râs.

Dar Godfrey nu râdea. Ea îl rănise. Și începea să-și dea seama, chiar și în ceața lui beată, că poate că Illepra însemna ceva pentru el până la urmă.

Godfrey se întinse, smulse castronul și mai luă o înghițitură lungă.

„Iată eroilor!" el a spus. „Dumnezeu știe că nu sunt unul dintre ei."

*

Gwendolyn stătea în fața focului, alături de Kendrick, Brandt, Atme, Aberthol și o duzină de cavaleri ai Argintului; alături de ei stătea Bokbu, alături de zecile de bătrâni și zeci de săteni. Bătrânii erau angajați într-o discuție lungă cu Gwen și, în timp ce se uita în flăcări, ea încercă să fie politicoasă și să asculte, Krohn punându-și capul în poală în timp ce îi

hrănea bucăți mici de carne. Bătrânii au continuat ore întregi, părând încântați de șansa de a vorbi cu un străin, dezvăluindu-și problemele cu Imperiul, satul, oamenii lor.

Gwendolyn încercă să se concentreze. Dar o parte din ea era distrasă, nu se gândea la nimic altceva decât la Thor și Guwayne, sperând și rugându-se pentru siguranța lor, pentru întoarcerea lor la ea. În această noapte de incendii, ea s-a rugat din toată inima ca ei să se întoarcă la ea, ca ea să mai aibă o șansă. S-a rugat pentru un mesaj, un semn, orice care să-i spună că sunt în siguranță.

"Doamna mea?"

Gwen se întoarse să-l vadă pe Bokbu uitându-se la ea.

„Gândurile tale despre această problemă?” el a intrebat.

Gwen s-a repezit din ea.

— Îmi pare rău, spuse ea. „Poți să mă întrebi din nou?”

Bokbu și-a dres glasul, în mod clar plin de compasiune și înțelegere.

„Le-am explicat căile oamenilor mei. Din viața noastră aici. M-ai întrebat cum este o zi. O zi începe pe câmp și se termină când soarele lasă. Stăpânii Imperiului ne iau ca sclavi, așa cum o fac în orice alt oraș din Imperiu, nu din rasa lor. Ei ne lucrează până când murim.”

— N-ai încercat să scapi? întrebă Kendrick.

Bokbu se întoarse spre el.

„Evada unde anume?” el a intrebat. „Suntem sclavi în slujba Volusiei, marele oraș nordic de lângă mare. Nu există nicio provincie liberă a Imperiului, unde să alergi la sute de mile de aici. Avem Volusia de o parte, oceanul de cealaltă și vastul deșert în spatele nostru.”

„Și ce se află de cealaltă parte a deșertului?” întrebă Gwen.

— Întregul rest al Imperiului, interveni un alt căpetenie. — Pământuri fără sfârșit. Mai multe provincii și regiuni decât poți visa. Toate sub degetul mare al Imperiului. Chiar dacă am reușit să traversăm marele deșert, știm puțin despre ce se află dincolo.”

„Cu excepția sclaviei și a morții”, a intervenit un altul.

„A încercat cineva să treacă vreodată?” întrebă Gwen.

Bokbu se întoarse sumbru către ea.

„În fiecare zi, unii dintre oamenii noștri încearcă să fugă. Cei mai mulți sunt uciși rapid, cu o săgeată sau o suliță în spate în timp ce încearcă să fugă. Cei care scapă, dispar. Uneori, Imperiul le aduce înapoi câteva zile mai târziu, cadavre pe care să le vedem, pe care să le atârnăm de cel mai

înalt copac. Alteori, ei aduc înapoi simple oase, mâncate de un animal. Alteori, nu le aduc deloc înapoi."

„A supraviețuit vreunul?" întrebă Gwen.

Bokbu clătină din cap.

„Marea Risipire este nemiloasă", a spus el. „Cu siguranță au fost luați de deșert."

„Dar poate unii au supraviețuit?" Kendrick apăsă.

Bokbu a ridicat din umeri.

"Poate. Poate doar pentru a ajunge în altă regiune și a deveni sclav în altă parte. Sclavii o au mai rău decât noi în alte regiuni ale Imperiului. Ei sunt uciși la întâmplare și în mod obișnuit în fiecare zi, doar pentru amuzamentul responsabililor. Aici, cel puțin, nu suntem despărțiți de familiile noastre și vânduți pentru distracție. Nu suntem expediați din oraș în oraș și din oraș în oraș; aici, cel puțin, avem o casă. Ele ne permit să trăim atâta timp cât muncim."

„Nu este o viață prea mare", a adăugat un alt șef. „Este o viață de robie. Dar este o viață totuși."

„Nu poți să ridici brațele și să ripostezi?" întrebă Kendrick.

Bokbu clătină din cap.

„Au fost alte vremuri, alte generații, în alte orașe, care au încercat. Nu au câștigat niciodată. Suntem depășiți, înarmați. Imperiul are armuri superioare, arme, animale, ziduri forțate, organizare... și, mai ales, au oțel. Nu avem niciunul. Aici este interzis."

„Și dacă un sclav se ridică și pierde, întreg satul este ucis."

„Ne depășesc cu mult numeric", a intervenit un alt șef. „Ce să facem? Câteva sute dintre noi, cu armele noastre de lemn, să atace o sută de mii dintre ei, în timp ce ei poartă armură de oțel?"

Gwendolyn a contemplat situația lor. Ea a înțeles și a simțit compasiune pentru ei. Renunțaseră la cine erau, la spiritul lor mândru de războinic, pentru a încerca să-și protejeze familiile. Nu putea să-i învinovățească. Se întrebă dacă ar fi făcut la fel în poziția lor. Dacă tatăl ei ar fi făcut-o.

„Supunerea este un lucru groaznic", a spus ea. „Când un om crede că este mai mare decât altul, din cauza rasei sau a armelor sau a puterii sau a numărului sau a bogățiilor sale – sau orice motiv – atunci el poate deveni crud fără motiv."

Bokbu se întoarse spre ea.

„Tu însuți ai experimentat-o”, a spus el. „Sau nu ai fi aici.”

Gwendolyn dădu din cap, privind în flăcări.

„Romulus și milionul de oameni au invadat patria noastră și au ars-o din temelii”, a spus ea. „Suntem doar câteva sute de noi acum, tot ce rămâne din ceea ce a fost cândva cea mai glorioasă națiune. În centrul său, un oraș de o asemenea prosperitate încât a făcut de rușine pe oricare altul. Era un tărâm plin de abundență de tot felul, cu un Canion care ne apăra de tot felul de rele. Eram invincibili. Timp de generații, am fost invincibili.”

— Și totuși, chiar și marea cădere, a îndemnat Bokbu.

Gwen a dat din cap, văzând că a înțeles.

"Si ce s-a intamplat?" întrebă un alt căpetenie.

În timp ce reflecta asupra căderii lor, Gwendolyn se întrebă același lucru.

— Imperiul, spuse ea. "La fel ca tine."

Au căzut cu toții într-o tăcere mohorâtă.

„Dacă ți-am fi alăturat?” spuse Atme, rupând tăcerea. — Și dacă ar fi să-i atacăm împreună cu tine?

Bokbu clătină din cap.

„Orașul Volusia este bine fortificat, bine echipat. Și ei ne depășesc numeric cu o mie la unu.”

„Sigur, trebuie să existe ceva care ar putea doborî Imperiul?” întrebă Brandt.

Bătrânii s-au uitat unul la altul cu prudență, apoi, după o pauză lungă, Bokbu a spus:

„Giantii, poate.”

„Giantii?” întrebă Gwen, intrigata.

Bokbu dădu din cap.

„Există zvonuri despre existența lor. În colțurile îndepărtate ale Imperiului.”

Aberthol a spus:

„Țara uriașilor”, a spus el. „Un pământ cu creaturi atât de înalte, încât picioarele lor ar putea zdrobi o mie de oameni. Țara uriașilor este o țară a miturilor. Un mit convenabil. A fost dezmințit pe vremea părinților noștri”.

„Dacă ai dreptate sau greșit, nimeni nu știe”, a spus Bokbu. „Dar un lucru pe care îl știm este că Giganții, la un moment dat, au existat. Și că sunt volubile. Ai putea la fel de bine să încerci să îmblânzi o fiară sălbatică.

S-ar putea să te omoare la fel de ușor ca și Imperiul. Ei nu caută dreptate; ei nu caută să ia partid. Ei caută doar vărsare de sânge. Chiar dacă tot ar exista, chiar dacă le-ai găsi, mai probabil ai ajunge mort vizitându-i decât invadând Volusia."

O tăcere lungă s-a lăsat peste ei pe toți, în timp ce Gwen studia flăcările, gândindu-se la toate.

„Nu există alt loc?" întrebă Gwendolyn, în timp ce toate privirile se întoarseră spre ea. „Odată ce oamenii noștri se vindecă, nu există niciun alt loc în Imperiu în care să putem merge unde să fim în siguranță? De unde să începem din nou?"

Bătrânii au schimbat o privire lungă și, în cele din urmă, au dat din cap unul altuia.

Bokbu și-a ridicat toiagul, a întins mâna și a început să tragă pământul. Gwendolyn a fost surprinsă de cât de priceput era el, în timp ce privea o hartă complicată care se desfășura în fața ei și toți oamenii ei se înghesuiau în jur. Ea a privit cum contururile Imperiului luau contur și era uimită de cât de vast și complex era acesta.

„Îl recunoști?" a întrebat-o când a terminat în sfârșit.

Gwendolyn l-a examinat, toate regiunile și provinciile diferite, zeci și zeci dintre ele. Se uită la forma ciudată a ținuturilor Imperiului, în centru dreptunghiular, iar în fiecare dintre cele patru colțuri, o peninsulă lungă și curbă ieșind în direcții opuse. Fiecare arăta ca un corn de taur. *Cele patru coarne ale Imperiului* , spunea tatăl ei. Acum a înțeles.

— Da, spuse ea. „Odată am petrecut o lună întreagă în casa savanților, studiind hărțile antice ale Inelului și ale Imperiului. Cele patru colțuri sunt cele patru coarne pentru cele patru direcții și acele două vârfuri sunt de nord și de sud. În centru se află Marea Deșeuri."

Bokbu se uită înapoi la ea, cu ochii mari, impresionat.

„Ești singurul străin care a știut vreodată asta", a spus el. „Învățarea ta trebuie să fie într-adevăr grozavă."

El s-a oprit.

„Da, însăși forma Imperiului îi contrazice natura. coarne. Spikes. Deşeuri. Sunt teritorii vaste, cu multe regiuni între ele. Ca să nu mai vorbim de insule, pe care nici nu le-am desenat aici. Există multe lucruri neexplorate și necunoscute. Multe sunt zvonuri. Unele iluzii transmise de la cei care au fost sclavi prea mult timp. Nu mai știm ce este adevărat. Hărțile

sunt lucruri vii, iar cartografii mint la fel de mult ca regii. Toate hărțile sunt politică. Și toate hărțile sunt putere."

Urmă o tăcere lungă, nimic în afară de trosnitul focului, în timp ce Gwen se gândea la cuvintele sale.

„Înainte de vremea lui Antochin", a continuat în cele din urmă Bokbu, „înainte de vremea tatălui meu și a tatălui tău, a existat o perioadă în care Inelul și Imperiul erau una. Înainte de Marea Diviziune. Înainte de Canion. Oamenii tăi de armură, de oțel, spune legenda, despărțiți unul de celălalt. Jumătate a plecat spre Inel și jumătate a rămas în urmă. Dacă este adevărat, atunci undeva, în mijlocul acestor pământuri ale Imperiului, trăiește regatul celui de-al Doilea Inel."

Gwendolyn făcu o pauză, mintea ei năvălind.

„Al doilea inel?" întrebă ea, pe sub răsuflarea ei, crescând de entuziasm. Totul se întorcea la ea, toată lectura ei. Era începătoșat și nu-și putea aminti totul; crezuse că este o fabulă pentru copii.

— Mai mult mit decât fapte, interveni Aberthol, cu vocea lui veche tăindu-se în aer, în timp ce înainta să se uite la hartă. „ *Între cele patru coarne și cele două țepi* ", a început el să recite, „ *între țărmurile străvechi și Lacurile Gemene, la nord de Altbu...* "

„*... și la sud de Reche* ", a terminat Bokbu, „ *al Doilea Inel locuiește.* "

Aberthol și șeful s-au privit unul cu celălalt, fiecare recunoscând vechile scrieri pe de rost.

„Un mit din secolele trecute", a spus Aberthol. „Aici faci schimb de povești și mituri ale bătrânelor soții. Aceasta este moneda ta."

„Unii îl numesc mit", a spus Bokbu. „Și unii, fapt."

Aberthol clătină din cap cu obârşie.

„Șansele unui inel alternativ sunt îndepărtate", a spus Aberthol. „A pune în joc speranțele poporului nostru într-o astfel de aventură ar însemna să ne punem viitorul pe moarte."

Gwen l-a studiat pe Bokbu și a putut vedea seriozitatea de pe chipul lui și a simțit că el credea cu adevărat că al Doilea Inel există. Studie harta pe care o desenase, cu fața gravă.

„Cu ani în urmă", continuă Bokbu în cele din urmă, cu vocea gravă, „când eram un băiat mic, am văzut o sabie de oțel și un pieptar aduse în acest sat. A fost găsit, a spus tatăl meu, în deșert, pe un muribund. Un bărbat care semăna cu oamenii tăi, cu pielea palidă. Un bărbat care purta un

costum de oțel, care avea o armură cu aceleași semne ca a ta. A murit înainte de a ne putea spune de unde este și am ascuns armura de frica morții.”

Bokbu oftă.

„Cred că al doilea inel există”, a adăugat el. „Dacă o poți găsi, dacă poți ajunge la ea, poate poți găsi o casă, o adevărată casă, în Imperiu.”

— Un alt loc unde să te ascunzi de Imperiu? spuse Kendrick, batjocoritor.

„Dacă există al doilea inel”, a spus Bokbu, „este atât de bine ascuns încât nu se ascund. Ei trăiesc. Este o șansă îndepărtată, doamnă, a conchis el, dar o șansă totuși.

Înainte ca Gwen să poată procesa totul, o voce stridentă a tăiat brusc noaptea. La început a fost un țipăt, apoi s-a transformat într-un strigăt lung, apoi într-un cântare susținut.

Gwen se întoarse în timp ce toți bărbații au tăcut și s-au așezat pe spate și au privit, cum păși înainte o femeie cu părul lung și negru căzut până la talie, palmele în sus lângă ea și o eșarfă roșie de mătase înfășurată în jurul gâtului. Ea s-a lăsat pe spate, și-a ridicat mâinile spre cer și a scandat un cântec solemn. Ea scanda din ce în ce mai tare și, pe măsură ce făcea, flăcările de pe toate focurile au sărit mai sus.

„Spiritul flăcărilor!” a scandat ea. "Ne vizitați. Să ne aducem respectul. Spune-ne ce ai de spus. Să vedem ce nu putem!”

Gwendolyn tresări și sări înapoi când focul dinaintea ei a început să scânteie și să devină mai strălucitor. S-a uitat și a fost șocată să vadă forme care se învârteau în ea. Și-a simțit părul întins.

Cântarea văzătoarei încetini, apoi se opri, când ea se apropie și stătea deasupra lui Gwendolyn. Gwen simți frică în timp ce ochii galbeni strălucitori ai văzătoarei se uitau înapoi la ea.

— Întreabă-mă ce vrei, spuse văzătorul, cu vocea ei inuman de întunecată.

Gwen stătea acolo, tremurând înăuntru, dorind să întrebe, dorind să afle, dar temându-i-se. Dacă nu era răspunsul pe care îl căuta?

În cele din urmă, ea și-a chemat curajul.

— Thorgrin, spuse Gwendolyn, abia scotând cuvintele. „Guwayne. Spune-mi. Ei trăiesc?”

Urmă o tăcere lungă, în timp ce văzătorul îi întoarse spatele și se îndreptă spre foc. Ea se întinse și aruncă două pumni de pământ în flăcări.

Focul a izbucnit și a izbucnit, iar văzătorul, cu spatele la Gwendolyn, a început să mormăie cuvinte întunecate pe care Gwen nu le înțelegea.

În cele din urmă, se întoarse spre ea, cu ochii ei galbeni strălucitori ațintiți asupra ai ei. Gwen nu putea privi în altă parte dacă voia.

— Copilul tău nu se va întoarce așa cum îl cunoști, a pronunțat ea întunecată. „Și soțul tău, așa cum vorbim, intră în Țara Morților.”

"NU!" Gwendolyn se tângui, strigătul ei ridicându-se deasupra trosnetului neîncetat al flăcărilor.

A rămas revoltată, și-a simțit inima bătând prea repede, și-a simțit că întregul corp slăbește. Lumea a început să se învârtească, iar ultimul lucru pe care i-a văzut au fost pe Steffen și Kendrick în spatele ei, pregătindu-se să o prindă, iar ea a căzut în brațele lor și lumea i s-a înnegrit.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Thorgrin stătea pe marginea bărcii și ridică privirea mirat în timp ce curentul îi ducea încet înainte, plutind în peștera imensă de la marginea lumii. Își ridică privirea spre tavanul arcuit străvechi la o sută de metri deasupra, stânca neagră noduroasă picurând, acoperită de mușchi și animale ciudate care zburau. Când au intrat, a apărut un curent de aer rece, iar temperatura a scăzut cu zece grade. În spatele lui, Reece, Conven, Elden, Indra, O'Connor și Matus stăteau cu toții, uitându-se uimiți în timp ce pluteau din ce în ce mai adânc în întunericul imensei peșteri. Thor a simțit că erau înghițiți întregi, să nu se mai întoarcă niciodată, iar sentimentul de presimțire a crescut.

În timp ce mergeau, Thor s-a uitat în jos și a văzut că apele se schimbă, au început să strălucească, fosforescent, un albastru moale luminând întunericul, reflectându-se pe pereți, dând suficientă lumină pentru a vedea. Pereții și creaturile agățate de ei se reflectau în umbre grotești și, cu cât mergeau mai adânc, cu atât sunetele se amplificau mai mult, scârțâitul insectelor, fâlfâitul aripilor și gemetele ciudate și joase. Thor și-a strâns strânsoarea sabiei, în gardă.

"Ce este locul asta?" spuse O'Connor cu voce tare, punând întrebarea care le avea în cap.

Thor se uită în întuneric, întrebându-se. Pe de o parte, a fost ușurat să fie în afara oceanului și într-un fel de port, un loc în care toți se puteau odihni și regrupa. Pe de altă parte, Thor a simțit un fior în aer și a simțit ceva care i-a făcut firele de păr de pe brațe să stea pe cap. Instinctele îi spuneau să se întoarcă, să se întoarcă în larg. Dar proviziile lor erau atât de scăzute, toți aveau nevoie de odihnă și, mai ales, Thorgrin trebuia să exploreze acest loc în cazul în care era cu adevărat țara morților. Dacă Guwayne ar fi aici? Acum că Guwayne era mort, lui Thorgrin nu-i mai păsa de pericol sau întuneric sau chiar de moarte; o parte din el dorea moartea,

chiar o îmbrățișează. Și dacă Guwayne era aici, atunci, a simțit Thor, merita să vină aici să-l vadă, chiar dacă nu putea scăpa niciodată.

Un geamăt straniu a străpuns întunericul, punându-i pe toți pe toți.

— Mă întreb dacă am fi mai în siguranță să riscăm marea, spuse Matus încet, vocea lui răsunând pe pereții peșterii.

Apele s-au răsucit și s-au întors și, pe măsură ce se adânceau din ce în ce mai adânc în acest loc, curenții trăgându-i de parcă le-ar fi târât spre destinul lor, Thor s-a întors și a aruncat o privire înapoi și a văzut că oceanul dispăruse deja din vedere. Au fost îmbrățișați de întuneric, de apele strălucitoare și acum erau la mila oriunde ar fi trebuit să-i ducă mareele.

„Curentul circulă doar într-un singur sens”, a spus Reece. „Să sperăm că ne va duce și pe noi din acest loc.”

Au plutit în întuneric, întorcând o cotă îngustă și, în timp ce mergeau, Thor s-a uitat afară și a examinat pereții și, de-a lungul lor, a văzut perechi de ochi mici și galbeni clipind în întuneric, aparținând unor creaturi necunoscute. Clipeau și se grăbiră, iar Thor se întrebă ce sunt. Îi urmăreau? Au așteptat să lovească?

Thor își strânse strânsoarea sabiei. Era în alertă când se întorceau și se întorceau.

În cele din urmă, au întors un colț și Thor a văzut, în față, în depărtare, apele s-au sfârșit brusc. S-au oprit la o plajă de nisip negru, făcând loc unui nou teren de stâncă neagră.

Thor și ceilalți se uitară în afară, nedumeriți, când barca se opri, lovindu-se ușor de nisip. Toți s-au uitat unul la altul, apoi s-au uitat la întinderea largă stâncoasă din fața lor. Peștera a dispărut în întuneric.

„Aici se termină oceanul?” întrebă Indra.

— O singură modalitate de a afla, spuse Conven, coborând din barcă și pe plajă.

Ceilalți l-au urmat, Thor fiind ultimul și, în timp ce stăteau pe plajă, Thor se uită înapoi la barca lor, legănându-se ușor pe curenții blândi. Thor s-a uitat la apa strălucitoare, a văzut unde se răsucea peștera și nu a mai văzut ieșirea.

S-a întors înapoi și a privit în întuneric, mai întunecat aici, fără strălucirea apei, și a simțit un curent de aer rece ieșind de undeva.

— Putem tabăra măcar aici, spuse Elden. „Putem aștepta noaptea.”

— Presupunând că nimic nu ne mănâncă în întuneric, spuse O'Connor.

Deodată, în depărtare, s-a aprins o torță, apoi alta și alta. Zeci de torțe au luminat întunericul, iar Thor, apucându-și mânerul sabiei, s-a uitat afară și a văzut oameni în fața lor, oameni mici, de jumătate din înălțimea lui, trupurile lor mult prea subțiri, părând slăbit, cu degete lungi, ascuțite, lungi ascuțite. nasuri și ochi mici de mărgele. Capetele lor erau ridicate până la un punct.

Unul dintre ei a făcut un pas înainte, în mod clar liderul lor, a ridicat lanterna și a izbucnit într-un rânjet, dezvăluind sute de dinți mici și ascuțiți, negri.

„Te afli la o răscruce de drumuri”, a răspuns creatura.

Liderul nu era ca ceilalți. Avea de trei ori înălțimea lor, de două ori mai înalt decât Thorgrin și oamenii lui, avea o burtă mare, o barbă lungă și cafenie și purta un toiag. Bărbatul și-a frecat barba lungă în timp ce se uita la ei în tăcerea încordată.

„O răscruce către ce?” întrebă Thor.

„Țara celor vii și țara morților”, a răspuns el. „Aici se termină oceanul. Suntem paznicii porții. Dincolo de noi se află porțile către țara morților.”

Thor privi dincolo, peste umăr, și în depărtare văzu porți masive, înalte de o sută de picioare, făcute din fier groase de trei picioare. Inima îi tresări de entuziasm și speranță.

„Atunci este adevărat?” întrebă Thor, plin de speranță pentru prima dată de la moartea lui Guwayne. „Există țara morților?”

Creatura dădu înapoi solemn din cap.

„Poți să stai aici peste noapte”, a răspuns el. „Îți vom oferi port, provizii și te vom trimite pe drum. Te poți întoarce de unde ai venit și poți continua oriunde te duce oceanul.”

„De ce ar trebui să ne oferi ospitalitatea?” întrebă Reece, precaut.

Creatura se întoarse spre el.

— Aceasta este datoria Păzitorilor, spuse el. „Este datoria noastră să ținem porțile închise. Nu acceptăm oameni în țara morților – îi ținem departe. Cei care și-au pierdut pe cei dragi vin aici, căutând, întristând, iar noi îi respingem. Nu este încă timpul lor. Ei se luptă și se străduiesc să-i vadă pe cei pe care îi iubesc, iar noi trebuie să-i trimitem departe. Pentru că trebuie să te trimitem departe.”

Thor se încruntă și făcu un pas înainte.

— Vreau să intru, spuse el, fără să ezite, gândindu-se la Guwayne. „Vreau să-mi văd băiatul.”

Creatura se uită înapoi la el, rece și dură.

„Nu înțelegi”, a spus el. „Nu există decât o singură intrare și nu există ieșire. A intra pe acele porți înseamnă a nu pleca niciodată.”

Thor clătină din cap, hotărât, plin de durere.

— Nu-mi pasă, spuse Thorgrin ferm. „Îmi voi vedea fiul.”

— Thorgrin, ce spui? spuse Reece, venind lângă el. „Nu poți intra.”

— Nu se referă la cuvintele lui, strigă Matus.

„Da, da”, a insistat Thorgrin, plin de tristețe și dor de a-l vedea pe Guwayne. „Fiecare dintre ei.”

Creatura s-a uitat lung la Thor, de parcă l-ar fi rezumat, apoi a clătinat din cap.

„Ești foarte curajos”, a spus el, „dar răspunsul este nu. Vei sta aici peste noapte, apoi te vei întoarce spre ocean. Mareele de dimineață te vor duce departe. Rămâi pe ele suficient de mult și, pe parcursul unei luni, vei ajunge pe țărmurile estice ale Imperiului. Acesta nu este locul unde bărbații să stea.”

„Voi intra pe acele porți!” întrebă Thor întunecat, scoțând sabia. Zgomotul metalului care părăsea teacă a răsunat puternic pe pereții peșterii, iar peștera s-a însuflețit cu sunetele insectelor și creaturilor care se zbăteau să iasă din drum, de parcă ar fi știut că se apropie o furtună.

Imediat, zecile de creaturi din spatele conducătorului lor și-au scos și ele săbiile, săbii albe din os.

„Ne faci de rușine ospitalitatea”, i-a zis liderul lui Thor.

— Nu vreau ospitalitatea ta, spuse Thor. „Îmi vreau băiatul. îl voi vedea. Și nu tu, sau orice creatură a acestei lumi, nu mă vei opri. Voi trece prin porțile iadului ca să fac asta. Vreau să intru în țara morților. voi merge singur. Oamenii mei pot accepta proviziile tale și pot pleca înapoi pe mare. Dar nu eu. Voi intra aici. Și nimeni și nimic din acest pământ nu mă va opri.”

Liderul a clătinat din cap.

„Din când în când întâlnim pe cineva ca tine”, a spus el. El clătină din nou din cap. "Prostesc. Ar fi trebuit să-mi acceptați oferta prima dată.”

Deodată, toate creaturile din spatele lui l-au atacat pe Thorgrin, zeci dintre ele, cu săbiile ridicate, alergând spre el.

Thor a simțit o asemenea hotărâre de a-și vedea fiul, încât ceva l-a biruit: corpul i s-a umplut brusc de căldură, iar palmele i s-au simțit în flăcări, deoarece se simțea mai puternic decât fusese vreodată. Și-a pus sabia la loc, și-a ridicat palmele și, în timp ce făcea, un glob de lumină a țâșnit și a fulgerat prin peșteră, luminând-o. Și-a mișcat mâinile într-o mișcare semicirculară și, în timp ce a făcut, razele de lumină au lovit creaturile de pe piept, doborându-le pe toate.

Toți s-au prăbușit, gemând, zvârcolindu-se pe pământ, uluiți, dar nu morți.

Ochii liderului lor s-au deschis larg de șoc în timp ce îl privi pe Thor cu atenție.

— Tu ești, spuse el, uimit. „Regele Druizilor”.

Thor se uită înapoi calm.

„Nu sunt regele nimănui”, a răspuns el. „Sunt doar un tată care dorește să-și vadă fiul.”

Liderul se uită înapoi la el cu un nou respect.

„S-a spus că va veni o zi când vei ajunge”, a spus el. „A unei zile în care porțile s-ar deschide. Nu credeam că va fi atât de curând.”

Liderul îl privi lung pe Thorgrin, ca și cum ar fi privit o legendă vie.

„A intra pe acele porți”, a spus el, „nu este prețul aurului. Dar prețul vieții.”

Thor făcu un pas înainte și dădu solemn din cap.

„Atunci acesta este prețul pe care îl voi plăti”, a spus el.

Liderul s-a uitat lung înapoi, până când în cele din urmă a fost mulțumit. El dădu din cap, iar zecile săi de bărbați își ridică încet picioarele și se dădură deoparte, creând o cale prin care Thor să treacă. Încă zeci dintre ei s-au repezit spre porți și, apucându-se cu toții de fier, au strâns de el cu toată puterea.

Cu un mare geamăt și scârțâit, porțile morții, protestând, s-au deschis larg.

Thor ridică privirea uimit și se uită la porțile înalte de 30 de metri batându-se. Era ca și cum ai privi un portal către o altă lume.

În timp ce și-au întins torțele spre poartă, aceasta era aprinsă și, stând dincolo de ei, de cealaltă parte, Thor a văzut un bărbat într-o haină lungă neagră, ținând un toiag lung, purtând o mantie neagră și o glugă trasă pe față. . Stătea lângă o barcă mică, care stătea la marginea unui râu înclinat.

„El va fi păstorul tău în țara morții”, a spus liderul. „Te va duce peste râu. Pe cealaltă parte se află scara până în centrul lumii. Este o plimbare cu barca într-un singur sens.”

Thor dădu înapoi grav din cap, realizând că era permanent și recunoscător pentru șansă.

Thorgrin începu să meargă, pe lângă lider, pe lângă rândurile de creaturi aliniate, creându-i un pasaj și spre porțile deschise ale morții, pregătit să ia singur marșul lung.

Deodată, a auzit un târâit de picioare în jurul lui și s-a întors și a fost surprins să-i vadă pe toți frații săi stând lângă el, privind înapoi solemn.

„Dacă mergi în țara morților”, a spus Reece, „o să ai nevoie de companie.”

Thor se uită înapoi la ei, confuz; nu se așteptase niciodată ca ei să renunțe la viața lor de dragul lui.

O'Connor dădu din cap.

„Dacă nu te întorci, atunci nici noi”, a spus O'Connor.

Thor s-a uitat în ochii lor și le-a văzut seriozitatea, a văzut că nu se va răzgândi. Stăteau acolo cu el, lângă el, frați de arme, pregătiți să mărșăluiască cu el pe porțile iadului.

Thor dădu din cap, mai recunoscător decât putea spune. Își găsise adevărații frați. Adevărata lui familie.

Ca una, toți s-au întors și au început să meargă, Thor conducând drumul în timp ce mărșăluiau prin porți și prin intrarea într-o altă lume, o lume din care, Thor știa, nu se mai întorceau niciodată.

CAPITOLUL 13

Alistair stătea de pază în fața ușilor uriașe ale casei regale a bolnavilor, stând în fața clădirii în timp ce războiul năvăli în jurul ei, hotărât să nu lase pe nimeni să-l omoare pe Erec. Strigăte străpungeau aerul alături de zgomotul metalului, în timp ce locuitorii insulelor din sud se luptau cu furie unul împotriva celuilalt. Devenise un război civil. Jumătate din insulă, condusă de fratele lui Erec, Strom, a luptat cu cealaltă jumătate, condusă de oamenii lui Bowyer.

Când zorii au început să se dea peste deal, Alistair și-a amintit ce noapte intensă de luptă fusese aceea. Bătălia izbucnise de îndată ce ea o omorâse pe Bowyer și nu se oprise de atunci. Peste tot Insulele de Sud, bărbații s-au înfuriat unul împotriva celuilalt, luptă pe jos, călare, în sus și în jos pe versanții abrupți ai munților, ucigându-se față în față, mână în mână, aruncându-se unii pe alții de pe cai și stânci, toate luptându-se să vadă cine va ține coroana.

De îndată ce a izbucnit luptele, Alistair a adunat două duzini dintre cei mai loiali paznici ai lui Erec și s-a îndreptat cu ei către Casa Bolnavilor. Ea știa că, indiferent de locul în care bătălia se dezlănțuia, în cele din urmă oamenii lui Bowyer vor încerca să vină aici pentru a-l ucide pe Erec, astfel încât să poată pune capăt luptei și să pretindă tronul pentru ei înșiși. Era hotărâtă că, în tot haosul care a urmat, indiferent cine a câștigat, Erec nu va fi rănit.

Alistair urmărise luptele din punctul ei de observație pe tot parcursul nopții și văzuse mii de cadavre îngrămădindu-se, în sus și în jos pe dealuri, împrăștiind terenurile orașului. Era o insulă formată din mari războinici, iar marii războinici luptau împotriva marilor războinici, ucigându-se inutil între ei. Pe măsură ce orele se amestecau în oră în timpul nopții oribile, Alistair nici măcar nu știa pentru cine sau pentru ce au luptat. Valul bătăliei era imposibil de măsurat, așa cum fusese toată noaptea, remorcherul mergând înainte și înapoi în timp ce un grup se lupta cu următorul.

Când s-a lăsat zorii, Alistair și-a ridicat privirea și a văzut că stâncile erau pline de oamenii lui Bowyer și că bătălia era acum mult mai aproape de zidurile orașului, dezlănțuindu-se chiar în afara ei. Momentul ceda și ea simțea că în curând aveau să treacă prin porți, trecând peste oraș. La urma urmei, acest oraș era centrul puterii pe insulă și oricine ar fi învingător ar dori să-l revendice mai întâi, să ridice steagul sus și să se proclame următorul rege.

Alistair se uită în sus și în jos pe versantul muntelui și îi urmărea pe oamenii lui Strom, ținându-și terenul, folosind știuțe lungi, așteptând răbdător, disciplinat, în spatele stâncilor. În timp ce oamenii lui Bowyer se încălcau călare, oamenii lui Strom, pe jos, au sărit în sus și i-au împins în sus. Pe rând, caii se ridicau și nechezau, înțepați cu știuci. Oamenii lui Bowyer se întoarseră înapoi, dar stiuțele erau prea lungi, distanța prea mare pentru ca săbiile să poată ajunge.

Caii s-au crescut și au căzut, iar bărbații au căzut de pe ei, rostogolindu-se pe stânci și pe stânci.

Alistair îl privi pe Strom, în fața oamenilor săi, năvălindu-se înainte, apucând un bărbat și aruncându-l de pe cal cu capul înainte, făcându-l să cadă, țipând, pe coasta abruptă a muntelui. Totuși, în același moment, Strom a fost lovit cu piciorul în ceafă de un cal și a căzut pe o parte.

Un soldat, văzând o oportunitate, s-a repezit înainte cu sabia lui și s-a îndreptat spre capul lui Strom; Strom se învârti din drum și îi tăie picioarele bărbatului în ultimul moment.

Bătălia a izbucnit, luptele au continuat și au continuat, brutale, vicioase, iar Alistair, plină de un sentiment de presimțire, hotărâtă să-l păstreze pe Erec în siguranță, a rămas în picioare, așteptând, dorind să se alăture oamenilor lui Strom, dar știind că locul ei era aici, de partea lui Erec. Până acum, era liniște între zidurile orașului. Straniu de liniște. Prea liniste.

De îndată ce s-a gândit, deodată, totul s-a schimbat. Alistair a auzit un strigăt mare de luptă și, întorcându-se după colțul casei bolnavilor, s-au revărsat sute de oameni ai lui Bowyer, care au cerut chiar la uși.

S-au oprit la doar câțiva pași depărtare, când au văzut-o pe Alistair acolo, mândră, neînduplecată, cu duzina de paznici în spatele ei. Alistair și-a dat seama imediat că toți erau depășiți numeric de oamenii lui Bowyer și, din expresia înmulțumită de pe chipul lui, a văzut că și cavalerul principal al lui Bowyer, Aknuf, știa asta.

O tăcere densă a căzut peste ei când Aknuf a păşit înainte şi a înfruntat-o pe Alistair.

— Ia din drum, vrăjitoare, spuse el. „Şi te voi omorî repede. Staţi acolo şi va fi lent şi dureros."

Alistair a rămas neclintit, neclintit.

— Nu vei trece prin aceste uşi, spuse ea hotărât. „Dacă nu sunt mort la picioarele tale."

„Foarte bine, femeie", a răspuns el. „Doar ţine minte: ai adus asta asupra ta."

Aknuf îşi ridică sabia sus şi, în timp ce făcea, duzina ei de paznici s-au repezit să o protejeze. Toţi s-au întâlnit în luptă, dar la zece metri înaintea ei. S-a iscat o mare ciocnire de arme, în timp ce paznicii se luptau viteji, mergând lovitură după lovitură cu oamenii lui Bowyer.

Dar erau cu mult depăşiţi numeric şi în curând oamenii lui Bowyer s-au apropiat de ea. Alistair ştia că în doar câteva clipe aveau să piardă bătălia şi nu suporta să-i vadă pe aceşti oameni murind sub ceasul ei, protejându-i pe ea şi pe Erec.

Alistair închise ochii şi îşi ridică palmele sus deasupra capului, spre cer. Şi-a folosit toată puterea pentru a-şi chema puterea.

Te rog, Doamne. Lasă-l să vină la mine.

Ea a simţit încet o mare putere ridicându-se în ea şi, în timp ce o făcea, o lumină albă strălucitoare, ca o dâră de fulger, a izbucnit prin cerul zorilor, împuşcându-se asupra ei din norii de sus. Ea şi-a tras braţele în jos şi şi-a îndreptat palmele spre oamenii lui Bowyer şi, în timp ce o făcea, a izbucnit un zgomot mare în timp ce a urmat haosul.

Grindină de mărimea unor pietre a început să cadă din cer; zgomotul gheţii trosnind armurii umplea aerul. Alistair a îndreptat grindina spre cealaltă parte a liniei de luptă, ratând proprii ei oameni şi lovindu-i pe oamenii lui Bowyer, câte un bărbat, cu atâta forţă încât i-a doborât, ţipând. I-a eliberat pe paznicii ei, pe rând, care au ripostat, ucigându-i în stânga şi în dreapta.

Oamenii lui Bowyer, îngroziţi, neputând ridica săbiile, loviţi de gheaţă, s-au întors şi au alergat spre porţile oraşului, paznicii ei urmărind după ei.

Din spatele ei se auzi un alt strigăt mare de luptă, iar Alistair se întoarse şi îl văzu pe Strom revărsându-se în oraş cu toţi oamenii săi. Ea a

ridicat privirea și a văzut dealurile pline de soldați morți, a auzit trâmbița răsunând de trei ori pentru victorie și și-a dat seama că Strom câștigase.

Alistair se uită afară și văzu sutele de oameni ai lui Bowyer, care încă fugeau din casa bolnavilor, alergând spre porțile deschise ale orașului. Încercau să scape, sigur să se regrupeze într-o altă zi, pe alt câmp de luptă. Alistair era hotărât că nu va fi.

Alistair și-a redirecționat palma și, în timp ce o făcea, o lumină albă a țâșnit și uriașul grilaj de fier, gros de un metru, s-a trântit la porțile orașului, oprindu-i pe oamenii lui Bowyer să plece.

Aknuf s-a întors, prins cu oamenii săi și a privit, îngrozit, cum oamenii lui Strom se închideau.

Strom, aşezat mândru pe calul său, se întoarse spre ea, parcă pentru a-i cere aprobarea.

Alistair, gândindu-se la Erec, dădu din cap grav.

Cu un ultim strigăt de luptă, Strom a încărcat cu oamenii săi, apropiindu-se de oamenii de la porțile din toate direcțiile.

Alistair stătea acolo și privea, mulțumit, cum se ridicau strigătele lor.

În sfârșit, s-a terminat. În cele din urmă, insula era în siguranță. În sfârșit, s-a făcut dreptate.

*

Alistair stătea lângă patul lui Erec în camera întunecată, privind răsăritul dimineții, simțind un imens sentiment de ușurare. Victoria era a lor, drama era toată în spatele lor și nu mai rămânea decât ca ea și Erec să fie așa cum au fost cândva, ca Erec să se ridice, să fie din nou bine, să fie alături de ea.

Alistair și-a dus mâna la frunte și s-a rugat în tăcere, așa cum făcuse de când bătălia se terminase.

Te rog, Doamne. Permite lui Erec să se trezească. Lasă toate astea să se termine.

Alistair a simțit o schimbare subtilă în aer și ea a privit, bucuroasă, cum Erec deschidea ochii, încet. Ochii lui erau strălucitori, de un albastru strălucitor dimineața devreme și el zâmbi în timp ce ridica privirea la ea. Culoarea îi revenise pe chip și părea mai alert decât fusese vreodată. Putea să vadă că în sfârșit s-a vindecat, înapoi în sine.

Erec se ridică și o îmbrățișă, iar ea se aplecă înainte și se repezi în brațele lui, cu lacrimi căzând din ochi în timp ce îl ținea strâns. M-a simțit

atât de bine să fiu din nou în brațele lui, atât de bine să-l am din nou la viață.

"Unde sunt?" el a intrebat. "Ce s-a întâmplat?"

„Shhh”, a spus ea, zâmbind, ducându-i un deget la buze. „Totul este bine acum.”

Clipi, alarmat, parcă și-ar fi amintit.

„Ziua nunții noastre”, a spus el. „Am fost... înjunghiat. Esti in siguranta? Este regatul în siguranță?”

„Sunt bine, milord”, a răspuns ea calmă. „Și împărăția ta este gata pentru ascensiunea ta”.

El a îmbrățișat-o, iar ea l-a îmbrățișat înapoi, iar ea a plâns, fără să se gândească că această zi va veni vreodată, copleșită de bucurie să-l aibă înapoi lângă ea. Voia să-i spună totul. Cum se sacrificase pentru el. Întemnițarea ei. Cum aproape că murise. Cum aproape că murise. Bătăliile care năvăliseră. Tot ce sa întâmplat.

Dar nimic din toate astea nu mai conta acum. Tot ce conta era că era în viață, în siguranță, că vor fi din nou împreună. Cuvintele nu puteau explica ce simțea ea. Așa că, în schimb, l-a strâns strâns și și-a lăsat îmbrățișarea să vorbească pentru ea.

Viața lor tocmai începea, știa ea. Și nimic – *nimic* – n-ar fi ținut-o vreodată departe de el.

CAPITOLUL 14

Darius și-a ridicat barosul cu ambele mâini și l-a coborât cu putere, zdrobind un bolovan sub soarele unei alte dimineți strălucitoare și fierbinți a Imperiului. Înconjurat de toți prietenii săi pe câmpurile de lucru prăfuite, a simțit sudoarea de pe sprânceană rostogolindu-și în ochi, dar nu s-a obosit să o șteargă. În schimb, și-a ridicat barosul și a mormăit în timp ce a spart o altă piatră. Si altul.

Darius a retrăit în mintea lui, iar și iar, evenimentele din ziua precedentă, imagini fulgerându-i prin cap. Era confuz și frustrat când se gândea la Loti. De ce reacționase așa cum a făcut-o? Nu era nicio parte din ea care să fie recunoscătoare? Cum reușise ea să transforme actele sale eroice în ceva de care ar trebui să-i fie rușine? Chiar nu voia să-l mai vadă niciodată?

Și după felul în care reacționase ea, chiar a vrut să o vadă?

Darius și-a lăsat ciocanul jos și și-a luat respirația, praful verde ridicându-se și așezându-se în fața, părul și nasul lui. S-a gândit și la ceea ce făcuse, ucigând acei soldați ai Imperiului, folosind puterile sale și se întrebă dacă oamenii morți vor fi găsiți pe acel câmp îndepărtat. Cu siguranță, în cele din urmă, o vor face, chiar dacă ar fi nevoie de un ciclu lunar sau două. Poate când au venit ploile și au spălat avalanșa. Ce s-ar întâmpla atunci? Va veni atunci Imperiul pentru răzbunare, așa cum a spus Loti? Tocmai semnase o condamnare la moarte pentru toți?

Sau era posibil, îngropați la fel de adânc sub avalanșa, ca ei să nu fie găsiți niciodată? Că animalele sălbatice, renumite pentru că umblă în acea zonă, își vor mânca cadavrele înainte de a fi descoperite?

În timp ce Darius își ridică ciocanul și zdrobea piatra sub ochii vigilenți ai stăpânilor Imperiului, gândurile lui s-au îndreptat către sosirea surorii lui, Sandara, și a noilor oameni pe care i-a adus cu ea. Sosirea acelor oameni din Inel fusese o zi ca oricare alta pentru satul lui. Se gândi la noii

oameni ai Sandarei care se ascundeau în peșteri și se întrebă dacă toți vor fi văzuți de Imperiu. Cu siguranță, era doar o chestiune de timp până când vor fi, când conflictul cu Imperiul va fi inevitabil. Dacă nu au fugit în prealabil.

Dar spre unde?

Spre frustrarea continuă a lui Darius, bătrânii satului – într-adevăr, întregul sat – păreau să rămână ferm în credința lor că confruntarea cu Imperiul nu era inevitabilă, că viața ar putea continua să meargă așa cum a fost. Darius a văzut-o altfel. Simțea că lucrurile se schimbă. Nu era acesta un semn de la zei, sosirea tuturor acestor războinici de peste mare, care aveau și ei motive să lupte cu Imperiul? Nu ar trebui să fie înhămați, nu ar trebui să lupte toți împreună, pentru a o răsturna pe Volusia? Nu acesta era cadoul pe care îl așteptau cu toții?

Ceilalți nu au văzut-o așa. În schimb, au vrut să-i îndepărteze, să-i alunge. Ei îl vedeau ca un alt motiv pentru a păstra un profil scăzut în Imperiu, pentru a face tot ce le stătea în putință pentru a-și menține viețile patetice mici la fel de stabile ca acum.

Darius și-a amintit ultima dată când o văzuse pe Sandara, când ea plecase spre Inel. Nu crezuse că o va mai vedea vreodată. Revăzând-o acum îl surprinsese și îl inspirase. Sandara reușise să treacă marea mare, să supraviețuiască printre armata Imperiului și să se întoarcă. Parțial, pentru că era o mare vindecătoare – și totuși, în inima ei, era și o războinică. La urma urmei, împărtășeau același tată. L-a făcut pe Darius să simtă că orice este posibil. Îl făcea să simtă că și el ar putea într-o zi să iasă din acest loc.

Darius s-a gândit cu căldură la noaptea dinainte, în timpul festivităților, când petrecuse jumătate din noapte ajungând din urmă cu sora lui, vorbind cu ea în jurul focurilor. El a fost martor direct la dragostea ei pentru Kendrick, acel războinic minunat. Își plăcuseră o clipă unul pentru celălalt, fiecare recunoscând spiritul războinic unul în celălalt, iar lui Darius i se părea un conducător al oamenilor. Darius o încurajase pe sora lui mai mare să-i urmeze pasiunea, să fie alături de Kendrick, indiferent de ce aveau de spus bătrânii. Nu înțelegea cum ea, atât de neînfricată în orice altă parte a vieții noastre, i-ar putea fi atât de frică să-și declare dragostea pentru el, să stimuleze tradiția, să stimuleze tabuul căsătoriei cu altă rasă. Era ea ca toți ceilalți de aici, atât de frică de bătrâni, de părerile altora? De ce a contat atât de mult ceea ce credeau ei?

Darius clipi din ochi de sudoare în timp ce sparge o altă piatră și alta. Putea simți ochii tuturor prietenilor săi asupra lui în această zi. De cu o

zi înainte, de când sosise cu Loti, simțea că întregul sat îl privea altfel. Toți îl văzuseră fugind să-l aducă înapoi pe Loti, cu toții îl văzuseră fugind pentru a înfrunta Imperiul, singur, fără teamă de consecințe. Și îl văzuseră întorcându-se, cu ea. Câștigase un mare respect în ochii lor.

Părea să fi câștigat și scepticismul lor: nimeni nu părea să creadă povestea lor, să creadă că Loti se rătăcise, că doar se găsiseră și se întorseseră. Poate că toți îl cunoșteau prea bine pe Darius. L-au privit cu alți ochi, de parcă ar fi știut că s-a întâmplat ceva, știau că ține un mare secret. Voia să le spună, dar știa că nu poate. Dacă ar fi făcut-o, ar trebui să explice cum a făcut-o, cum el, cel mai tânăr și cel mai mic din grup, cel despre care nimeni nu credea că va fi nimic, a ucis singur trei războinici ai Imperiului cu arme și armuri superioare – și un zerta. . Ar ieși că și-a folosit puterea. Și ar fi un proscris. L-ar exila. Așa cum au făcut-o, bănuia Darius, tatăl său.

„Deci ai de gând să-mi spui?” se auzi o voce.

Darius s-a uitat în sus și l-a văzut pe Raj stând lângă el, cu un zâmbet răutăcios pe față. În apropiere, uitându-se și ei în direcția lui, erau Desmond și Luzi, fiecare zdrobind piatra, aruncând o privire spre Darius.

"Ce sa-ti spun?" întrebă Darius.

— Cum ai făcut-o, spuse Raj. "Haide. Nu ai găsit-o pe Loti rătăcind singură. Ai făcut ceva. Ai ucis soldații? A făcut-o?”

Darius s-a uitat în sus și i-a văzut pe ceilalți băieți venind, privindu-l, și a putut vedea că toți aveau această întrebare le ardea în minte. Darius ridică ciocanul, ținti o stâncă și o zdrobi din nou.

— Hai, spuse Raj. „Ți-am dat o plimbare cu zero. Imi esti dator."

Darius a râs.

„Nu mi l-ai dat”, a răspuns el. „Am ales să merg cu tine.”

„Bine”, a recunoscut Raj, „dar spune-mi totuși. Am nevoie de o poveste. Trăiesc pentru povești de vitejie. Și această zi durează mult prea mult.”

„Ziua abia a început”, a spus Luzi.

— Exact, spuse Raj. "Prea lung. Ca în fiecare două zile.”

„ De ce nu *vă* ne spune o poveste de vitejie?“ i-a spus Luzi lui Raj, văzând că Darius nu va răspunde.

"Pe mine?" a răspuns Raj. „Nu cred că vei găsi unul printre oamenii noștri.”

— Te înșeli destul de mult în privința asta, spuse Desmond. „Există întotdeauna povești de vitejie, chiar și printre asupriți.”

„ *În special* printre cei oprimați”, a adăugat Luzi.

Toți s-au întors spre el, cu vocea lui profundă, poruncitoare, plină de încredere.

— Atunci ai unul? Raj apăsă, sprijinindu-se de ciocanul său, respirând greu.

Desmond și-a ridicat ciocanul și a zdrobit piatra și a tăcut atât de mult, încât Darius era sigur că nu avea să răspundă. Toți s-au așezat din nou în ritmul zdrobirii rockului, când în cele din urmă Desmond i-a surprins pe toți vorbind în sus, privind în jos și zdrobind rock în tot acest timp.

— Tatăl meu, spuse Desmond. „Bătrânii vă vor spune că a murit într-o mină. Aceasta este povestea pe care și-ar dori să o crezi. A ști altfel ar provoca prea multe disidențe, ar stimula prea multă revoluție. Vă spun: n-a murit în nici o mină”.

Darius îl studie pe Desmond împreună cu ceilalți în timp ce o tăcere grea se lăsă peste ei și își putea vedea sprânceana încrețită, seriozitatea din față, de parcă s-ar fi luptat cu ceva în interior.

„Și de unde ar trebui să știi?” întrebă Desmond.

„Pentru că am fost acolo”, a răspuns Desmond, privindu-l în ochi, rece și aspru, sfidător. Cu prezența lui comandantă, alți câțiva băieți au început să se înghesuie și ei. Toți voiau să-i audă povestea, care a atras atenția. Aerul adevărului răsuna, un lucru atât de rar printre sătenii lui.

„Într-o zi”, a continuat Desmond, „șeful de lucru l-a biciuit prea tare. Tatăl meu a smuls biciul din mâinile bărbatului și l-a sufocat cu el. Îmi amintesc că m-am uitat, eram atât de tânăr, atât de mândru de el.

„Când s-a terminat, când stăteam amândoi acolo, privind în jos la trupul fără viață, l-am întrebat pe tatăl meu ce urmează. Era timpul să ne revoltăm? Dar nu a avut niciun răspuns. O vedeam în ochii lui: nu știa ce urmează. Se preda unui moment de pasiune, un moment de dreptate, de libertate, iar în acel moment se ridicase deasupra tuturor. Dar după aceea, nu a știut ce să facă. Unde merge viața de acolo?”

Desmond făcu o pauză, zdrobind câteva pietre, ștergându-și transpirația de pe frunte, până când continuă din nou.

„Acea clipă a trecut. Viața a continuat. În decurs de o oră, s-au auzit claxoanele de avertizare, iar eu eram cu tatăl meu, în vreme ce era înconjurat de o duzină de stăpâni. Mă îndemnase să mă ascund în pădure, dar nu voiam să plec de lângă el. Până când m-a lovit atât de tare cu biciul în gură, încât în cele din urmă, am făcut-o.

„M-am ascuns în spatele unui copac, nu departe, și am urmărit totul. Stăpânii... nu l-au omorât repede, spuse Desmond, cu vocea înecată de emoție, când a încetat să ciocăne și și-a întors privirea. „A ripostat cu curaj. A reușit chiar să biciuiască pe câțiva dintre ei. A lăsat urme pe ele care sunt sigur că sunt încă acolo până în ziua de azi.

„Dar el era un om cu o inimă mare și un bici. Erau zeci de soldați profesioniști, cu arme de oțel, în armură. Și le-a plăcut să ucidă."

Desmond clătină din cap, tăcut câteva minute, băieții nituiți, toți tăcuți, toți oprindu-și munca.

„Încă aud țipetele tatălui meu, până astăzi", a spus Desmond. „Când mă culc noaptea, îi aud. Îl văd luptându-se. În visele mele, mi-aș dori să fiu mai bătrân, înarmat și să încerc să mă văd luptând, ucidându-i pe toți, salvându-l. Dar eram prea tânăr. Nu puteam face nimic."

S-a oprit în cele din urmă, câmpurile de lucru complet tăcute. În cele din urmă, a ridicat un ciocan și l-a doborât cu toată puterea lui, zdrobind un bolovan mare în bucăți.

„Nu a murit în nicio mină", a încheiat el încet. Și apoi a tăcut, întorcându-se la muncă.

Inima lui Darius era grea în timp ce contempla povestea, toți băieții acum liniștiți, un aer sumbru peste toți. Zâmbetul lui Raj dispăruse de mult, iar Darius se întrebă dacă asta era povestea despre vitejie pe care sperase să o audă.

După un timp îndelungat de spart piatra, Raj a venit lângă Darius.

— Acum e rândul tău, îi spuse Raj încet, departe de ceilalți. „Ce s-a întâmplat acolo?"

Darius a continuat să spargă piatra, clătinând din cap, tăcut.

„S-au răzgândit", a insistat Darius. „Au lăsat-o să plece."

„Și soldații care s-au răzgândit", a spus Raj, cu un zâmbet răutăcios pe buze, „se vor întoarce acum în Volusia? Sau nu îi vom mai vedea niciodată?"

Darius se întoarse și îl văzu pe Raj zâmbindu-i cu bună știință, admirativ.

„Este un drum lung înapoi la Volusia", a spus Darius. „Se știe că bărbații mai puternici se pierd ei înșiși."

*

Darius stătea în micul câmp de pământ din spatele căsuței sale, clinchetele sabiei sale de lemn umplând aerul în timp ce ataca ținta de lemn

bine uzată. Era o cruce mare pe care o făcuse din straturi de bambus, legate între ele și înfiptă în pământ, una pe care se legăna de când putea să meargă. În pământ, urmele lui erau bine uzate, înfipte în pământ înaintea lui.

Crucea era strâmbă până acum, aproape căzând, dar lui Darius nu-i păsa. Și-a îndeplinit scopul. A lovit-o din nou și din nou, în stânga și în dreapta, alungând un inamic imaginar, învârtindu-se, tăindu-i stomacul. S-a repezit înainte, a lovit, și-a întors sabia în lateral și a blocat o lovitură imaginară. În mintea lui, a văzut o mulțime de dușmani venind spre el, o armată întreagă apropiindu-se, și a luptat și a luptat în apus, la sfârșitul turei de zi, până când a picurat de sudoare.

Sunetele persistente ale jocului de sabie au umplut aerul și, în timp ce vecinii săi strigau să se plângă, el nu s-a oprit. Nu-i păsa. El a tăiat amintirile zilei, amintirile de fiecare zi, până când era petrecut cu epuizare.

Darius auzea din când în când lătratul la picioarele lui și nu trebuia să se uite în jos pentru a ști că era Dray, câinele vecinului, care stătea loial lângă el, privindu-l așa cum o făcea întotdeauna, lătrând și devenind entuziasmat când Darius lovi ținta. Un câine de talie medie cu păr stacojiu care creștea prea lung, ca părul neîmblânzit al stăpânului său, Dray devenise neoficial câinele lui Darius cu mult timp în urmă. Apartinea unuia dintre vecini, dar cine o detinea incetase demult sa-l hraneasca. Darius îl întâlnise pe Dray plângând într-o zi și îi dăduse una dintre mesele sale rare. De atunci, Darius avusese un prieten pe viață. Din acea zi, ei dezvoltaseră un ritual: Dray îl urmărea pe Darius luptând, iar Darius mânca doar jumătate din cină, dându-i cealaltă jumătate lui Dray. Dray l-a răsplătit căutându-și mereu compania, mai ales când era acasă, uneori chiar și dormea în cabana lui.

Dray s-a repezit înainte și a mușcat bambusul, jucându-se cu imaginația lui Darius, mârâind și sfâșiendu-l pe un inamic imaginar, de parcă ar fi fost un adevărat dușman care vine pentru Darius. Darius se întreba adesea ce s-ar întâmpla dacă s-ar confrunta cu un inamic cu Dray lângă el. La fel ca Darius, Dray nu a fost cel mai mare din grup, nici cel mai puternic, nici cel mai iubit. Dar avea o inimă grozavă și era cel mai loial animal din univers. În ultimele luni, începuse chiar să doarmă încovoiat înaintea ușii lui Darius, mârâind dacă bunicul lui Darius îndrăznea măcar să se apropie.

„Te-ai săturat să te balansezi de bețe?” se auzi o voce.

Darius s-a uitat în sus și i-a văzut pe Raj și Desmond stând acolo, fiecare ținând săbii lungi de lemn, privind înapoi cu un rânjet răutăcios.

Darius se opri, respirând greu, întrebându-se; locuiau de cealaltă parte a satului și nu mai veniseră niciodată pe la cabana lui.

— E timpul să te lupți cu *bărbați* , spuse Desmond, cu vocea lui întunecată, serioasă. „Dacă te străduiești să devii un războinic, va trebui să lovești ținte care răspund.”

Darius a fost surprins și recunoscător că trecuseră pe aici. Erau cu câteva clase mai în vârstă decât el, mult mai mari și mai puternici și respectați în rândul băieților. Au avut mulți băieți mai mari și mai puternici cu care să se lupte.

„De ce ți-ai pierde timpul cu mine?” întrebă Darius.

— Pentru că sabia mea trebuie ascuțită, spuse Desmond. „Și arăți ca o țintă bună.”

Desmond a atacat pe Darius, iar Darius și-a ridicat sabia de lemn și, în ultimul moment, a blocat lovitura. A fost o lovitură puternică, suficient de puternică pentru a-i strânge mâinile și brațele și pentru a-l trimite să se poticnească înapoi la câțiva pași.

Darius, luat cu garda jos, îl văzu pe Desmond stând acolo, așteptându-l.

Darius și-a ridicat sabia și s-a aruncat înainte, tăindu-se în jos. Desmond a blocat-o ușor. Darius a continuat să se leagăne, tăind în stânga și în dreapta, iar și iar, iar clicurile săbiilor lor de lemn umplură aerul. Era încântat să aibă o țintă reală, în mișcare, chiar dacă nu-l putea învinge pe Desmond, mai mare și mai puternic.

Dray mârâi și lătră la Raj și Desmond, alergând alături de Darius, pocnindu-l pe călcâiele lui Desmond.

— Ești rapid, spuse Desmond, între lovituri. „Îți voi da asta. Dar nu o folosești în avantajul tău. Nu ești pe jumătate la fel de puternic ca mine – și totuși te lupți de parcă ai încerca să mă treci. Nu te poți lupta cu un bărbat de talia mea. Luptă ca și cum ai fi dimensiunea *ta* . Fii rapid și agil. Nu puternic și direct.”

Darius se legănă cu toată puterea lui, iar Desmond se dădu înapoi, iar Darius se învârti prin aer, împiedicându-se înainte, aterizand pe pământ.

Darius ridică privirea și îl văzu pe Desmond stând deasupra lui, întinzându-i mâna, dându-i o mână, trăgându-l în sus.

— Lupți pentru ucidere, spuse Desmond. „Uneori trebuie doar să lupți pentru a supraviețui. Lasă-ți adversarul să lupte pentru ucidere. Dacă ai răbdare, dacă îl eviți și îl privești, el va depăși; el se va expune.”

— Ai fi surprins de cât de ușor este să omori un bărbat, spuse Raj, apropiindu-se. „Nu ai nevoie de o lovitură puternică, doar de una precisă. Cred că e rândul meu.”

Raj și-a ridicat sabia sus, țintind capul lui Darius, iar Darius s-a răsucit, și-a ridicat sabia în lateral și abia a blocat lovitura. Apoi Raj se lăsă pe spate, băgă piciorul în pieptul lui Darius și îl împinse, iar Darius se împiedică pe spate.

Dray lătră și lătră, mârâind la Raj.

— Nu e corect, spuse Darius indignat. „Aceasta este o luptă cu sabie!”

„Corect!?” strigă Raj cu un râs batjocoritor. „Spune-i asta dușmanului tău după ce te-a înjunghiat între picioare și vei zăcea pe moarte. Aceasta este luptă – și în luptă totul este corect!”

Raj și-a balansat din nou sabia, înainte ca Darius să fie gata, și a doborât sabia din mâinile lui Darius. Raj apoi a căzut la pământ, și-a balansat picioarele și a dat genunchii lui Darius de sub el.

Darius, neașteptându-se, a aterizat cu putere pe spate într-un nor de praf, vânt; Raj a scos apoi de nicăieri un pumnal de lemn, a căzut jos și l-a ținut de gâtul lui Darius.

Darius a recunoscut, ridicând mâinile, lipit de pământ.

„Din nou, nedrept!” se plânse Darius. "Ai trisat. Ai tras un pumnal ascuns. Acestea nu sunt acțiuni onorabile.”

Dray se repezi înainte, mârâind și se aplecă aproape de fața lui Raj, arătându-și dinții, suficient de aproape încât să-l facă pe Raj să cadă pumnalul, să ridice mâinile și să se ridice încet.

Raj a hohotit de râs când a sărit în picioare, l-a apucat pe Darius și l-a tras în sus.

„Ce este onoarea?” spuse Raj. „Onoarea este ceea ce noi, învingătorii, o numim. Când ești mort, nu există onoare.”

„Ce este lupta fără onoare?” spuse Darius.

„Cel care vorbește despre onoare este cel care nu a pierdut niciodată”, a spus Desmond. „Pierzi o dată, pierzi un picior, un braț, o persoană iubită – și te vei gândi de două ori la onoare data viitoare când vei

înfrunta inamicul tău pe teren. Cu siguranță, el nu se gândește la onoare. Se gândește să câștige. De viață. Oricare ar fi costul."

„Ai fi surprins cât de mult este dispus să arunce un bărbat – inclusiv onoarea – când se uită la moarte în față", a spus Desmond.

„Aș prefera să mor cu onoare", a replicat Darius, sfidător, „decât să trăiesc în dezonoare".

— N-am fi cu toţii, spuse Desmond. „Totuși, ceea ce gândești și ceea ce faci într-un moment de viață și de moarte nu se potrivesc întotdeauna."

Raj a făcut un pas înainte și a clătinat din cap.

— Ești încă tânăr, spuse Raj. "Naiv. Ceea ce încă nu vezi este că onoarea vine în victorie. Și victoria vine în așteptarea tuturor. Chiar și acțiuni dezonorante. Poți lupta cu onoare dacă alegi. Daca esti in stare. Dar nu te aștepta ca inamicul tău să o facă."

Darius se gândi la asta – când deodată o voce stridentă a tăiat aerul, întrerupându-l.

„DARIUS!" strigă vocea aspră.

Darius se întoarse și-l văzu pe bunicul stând la ușa cabanei sale, încruntatându-se la el. „Nu te vreau cu băieții ăștia!" se răsti el. „Intră acum!"

Darius se încruntă înapoi.

„Aceștia sunt prietenii mei", a spus Darius.

„Sunt probleme", a răspuns bunicul lui Darius. „Acum înăuntru!"

Darius se întoarse spre Raj și Desmond scuzându-se.

— Îmi pare rău, spuse Darius. Se simțea rău, pentru că îi plăcea cu adevărat să se lupte cu ei. Deja simțea că abilitățile sale s-au ascuțit doar din cauza lor mică și a vrut să lupte din nou.

„Mâine", a spus Raj, „după antrenament".

— Și în fiecare zi după aceea, spuse Desmond. „Vom face din tine un războinic."

S-au întors să plece, iar Darius și-a dat seama că își făcuse doi prieteni apropiați în grup pentru prima dată. Prieteni mai vechi, mari luptători. Se întrebă din nou de ce se interesaseră de el. Să fi fost din cauza a ceea ce făcuse pentru Loti? Sau a fost altceva?

„Dariu!" se răsti bunicul său.

Darius, Dray pe călcâie, se întoarse și se îndreptă spre bunicul său, care stătea la uşă, încruntat. Darius știa că va face față mâniei bunicului său;

bunicul lui nu și-a dorit deloc să facă sparring.

— Nu ar fi trebuit să fii nepoliticos, spuse Darius în timp ce trecea pe uşă. "Aceștia sunt prietenii mei."

„Aceștia sunt băieți care nu cunosc costul războiului”, a replicat el. „Băieți care se încurajează unii pe alții să se revolte. Ai idee ce se întâmplă într-o revoltă? Imperiul ne-ar ucide. Noi toți am muri. Fiecare dintre noi.”

Astăzi, Darius, îndrăznit, nu avea chef de frica bunicului său.

„Și ce-i cu asta?” întrebă Darius. „Ce este atât de rău cu moartea, când vine din lupta pentru viața noastră? Ai numi ceea ce avem acum viață? Sclav toată ziua? Întârziat de mâna Imperiului?

Bunicul lui Darius l-a lovit puternic peste față.

Darius, șocat, stătea acolo, simțind înțepătura. Era prima dată când îl lovea.

„Viața este sfântă”, spuse aspru bunicul său. „Asta este ceea ce tu și prietenii tăi nu ai învățat încă. Bunicii tăi și ai mei s-au sacrificat pentru ca noi să avem viață. Ei au suportat sclavia pentru ca copiii lor și copiii copiilor lor să poată avea o viață în siguranță. Și toate acțiunile nesăbuite ale voastră, adolescenți, vor distruge generații din munca lor.”

Darius s-a aruncat cu privirea, gata să se certe, nefiind de acord cu nimic din ce spusese, dar bunicul său s-a întors cu spatele și a smuls un ceaun cu supă și a traversat cabana cu el, pregătind-o înaintea unei flăcări. Ceva spus de bunicul lui Darius l-a pus pe gânduri. Ceva a declanșat în el și, dintr-un motiv oarecare, a avut o dorință arzătoare de a ști.

— Tatăl meu, spuse Darius cu răceală, rămânând în picioare. "Spune-mi despre el."

Bunicul său a înghețat, cu spatele la el, ținând oala unde stătea.

„Știi tot ce este de știut”, a spus el.

„Nu știu nimic”, a răspuns Darius ferm. "Ce s-a intamplat cu el? De ce ne-a părăsit?”

Bunicul lui Darius stătea acolo, cu spatele la el și rămase tăcut. Darius știa că se gândea la ceva.

"Unde a plecat?" Darius apăsă, făcând un pas înainte. „De ce a plecat?” întrebă el din nou.

Bunicul său clătină încet din cap, în timp ce se întoarse. Părea cu o mie de ani mai bătrân ca el, întristat.

„Ca și tine, a fost rebel”, a spus el, cu vocea ruptă. „Nu mai suporta. Într-o zi, a fugit după el. Și nu a mai fost văzut niciodată.”

Darius s-a uitat la bunicul său și, pentru prima dată în viață, a simțit sigur că minte.

— Nu te cred, spuse Darius. „Ascunzi ceva. Tatăl meu a fost un războinic? A sfidat Imperiul?”

Bunicul său se uita în spațiu, de parcă s-ar fi uitat la anii pierduți.

„Nu mai vorbi despre tatăl tău”.

Darius se încruntă.

„El este tatăl meu și voi vorbi despre el cât de mult îmi doresc.”

Acum a venit rândul bunicului său să se încrunte.

„Atunci nu vei fi binevenit în casa mea.”

Darius se uită cu privirea.

„A fost casa tatălui meu înaintea ta”.

— Și tatăl tău nu mai este aici, nu-i așa?

Darius studie chipul bunicului său, văzând-o pentru prima dată într-o altă lumină. Putea să vadă cât de diferit era de el. Erau tăiați din țesături diferite și nu s-ar înțelege niciodată.

— Tatăl meu n-ar fugi, insistă Darius. „Nu m-a părăsit. Nu m-ar părăsi *niciodată* . M-a iubit.”

În timp ce le spunea, Darius a simțit pentru prima dată adevărul cuvintelor sale. De asemenea, simțea că există un mare secret care îi era ascuns, care îi fusese ascuns toată viața.

„Nu m-ar abandona”, a insistat Darius, disperat după adevăr.

Bunicul său a făcut un pas înainte, clocotind de furie.

„Și cine ești tu să crezi că ești atât de mare încât să nu fii abandonat?” spuse răspicat bunicul lui Darius. „Ești doar un băiat. Doar un alt băiat. Doar un alt sclav într-un sat de sclavi. Nu este nimic special la tine. Îți crezi că ești un mare războinic. Te joci cu bastoane. Prietenii tăi se joacă cu bețe. Imperiul, se joacă cu oțelul. Otel adevarat. Nu te poți ridica împotriva lor. Nu poți niciodată. Vei sfârși mort ca ceilalți. Și atunci de unde te-au adus bețele tale prețioase?”

Darius se încruntă, urându-și pentru prima dată bunicul, urandu-și tot ceea ce era și tot ceea ce reprezenta.

— S-ar putea să sfârșesc mort, răspunse Darius, cu vocea de oțel, dar nu voi ajunge niciodată ca tine. Ești deja mort.”

Darius s-a întors și a început să năpădească din cabană — dar s-a oprit la ușă, s-a întors și l-a înfruntat pentru ultima oară pe bunicul său.

„Sunt special”, a spus Darius, dorind ca bunicul său să audă cuvintele. „Sunt fiul unui mare războinic. Eu sunt un războinic. Și într-o zi, tu și întreaga lume ar trebui să știi asta.”

Darius, sătul, incapabil să mai reziste încă o clipă, se întoarse și ieși năvalnic din cabană.

Darius a izbucnit afară în lumina după-amiezii târzii, nemaivrând să vadă chipul bunicului său, să-i înfrunte minciunile. A ieșit repede prin câmpurile din spate și s-a uitat la orizont, la toți sclavii care încă se filtrau înapoi de la o zi de muncă. A studiat orizontul, cerul nesfârșit, luminat în roz și violet. Tatăl lui, știa el, era acolo undeva. Era un mare războinic. El se ridicase deasupra tuturor acestor lucruri.

Într-o zi, cumva, îl va găsi.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Gwendolyn stătea în peșteră împreună cu ceilalți, în fața unui incendiu, uitându-se la flăcările din noua ei casă și simțindu-se scobită. Era noaptea târziu, majoritatea celorlalți dormeau adânc, pereții peșterii punctați de sforăitul lor și de trosnetul flăcărilor. În apropiere stăteau frații ei Kendrick și Godfrey, cu spatele la perete, împreună cu Steffen, soția lui proaspăt căsătorită, Arliss, Brandt, Atme, Aberthol, Illepra – încă ținând în brațe copilul salvat – și încă o jumătate de duzină. La picioarele lui Gwen zăcea Krohn, cu capul încovoiat în poala ei, adormit adânc. Îl hrănise bine toată noaptea, pe tot parcursul festivităţilor, iar el părea că ar putea dormi un milion de ani. Până și el sforăia.

În restul peșterii nesfârșite, mergând atât de adânc în versantul muntelui, erau sute de oameni, ceea ce a rămas din Inel, toți răspândiți, toți în cele din urmă săturați de mâncare și vin. Toți veniseră aici, în frunte cu bătrânii satului, după noaptea lungă de festivități și li s-a arătat noua lor casă. Era departe de ceea ce era obișnuită la Curtea Regelui și, totuși, Gwendolyn îi era recunoscătoare. Măcar erau în viață, aveau unde să stea, să se odihnească și să se recupereze.

Și totuși atârnau deasupra ei ca un nor întunecat, acele cuvinte ale văzului la festivitățile nopții, îi răsunau în urechi. Thorgrin, în țara morților. Dacă văzătorul era adevărat, atunci asta însemna că era mort. Cum? se întrebă ea. Undeva în căutarea lui Guwayne? Mâncat de un monstru marin? De la curs? Prins de furtună? Murind de foame, așa cum aproape că a murit?

Posibilitățile erau nesfârșite și fiecare o chinuia fără sfârșit în timp ce le contempla. Fiecare a făcut-o să-și dorească să se ghemuiască și să moară. Și cu Thor mort și plecat, asta însemna că și Guwayne a plecat la ea pentru totdeauna.

Gwen se uită în flăcări și se întrebă pentru ce îi mai rămăsese de trăit. Fără Thorgrin, fără Guwayne, nu avea nimic. Se ura pentru că l-a lăsat

pe Guwayne să plece în acea zi fatidică pe Insulele Superioare; se ura pentru deciziile pe care le luase care i-au condus pe oamenii ei în acest loc. În adâncul sufletului, ea știa că nu era de vină. Făcuse tot posibilul să-și apere și să-și salveze poporul de milioanele de atacuri asupra regatului ei tulbure care îi fuseseră lăsate de tatăl ei. Și totuși, ea s-a învinuit. Era greu să simt altceva decât durere.

— Sora mea, se auzi o voce.

Gwen se uită spre Kendrick stând lângă ea, cu brațele încrucișate peste genunchi, cu fața reflectată de flăcări, sumbru, obosit. Ochii lui erau plini de compasiune și respect și purta aspectul pe care îl purta întotdeauna când voia să o consoleze.

„Nu toți văzătorii văd clar”, a spus el. „Poate că Thorgrin se întoarce după tine în timp ce vorbim. Și copilul tău cu el.”

Gwendolyn voia să creadă cuvintele lui, dar știa că el încerca doar să o consoleze. Cuvintele văzătoarei încă răsunau în capul ei cu mai multă autoritate.

Ea clătină din cap.

„Aș vrea să pot să cred că așa a fost”, a spus ea. „Dar aceasta este noaptea morților. Noaptea în care spiritele vorbesc adevărul.”

Gwendolyn oftă în timp ce se uita în flăcări. Ea a vrut ca cuvintele lui să fie adevărate. Chiar a făcut-o. Dar a simțit că erau doar cuvintele unui frate bun care încerca să o consoleze.

Krohn se mişcă în poală, scâncindu-se încet, de parcă i-ar fi simţit tristeţea. Gwen a întins mâna și l-a mângâiat pe cap și i-a oferit o altă fâșie de carne de vită. Dar Krohn nu a acceptat-o. În schimb, el stătea întins în poala ei și se văita din nou.

Kendrick oftă. A vorbit din nou, încet, cu vocea crăpată de epuizare:

„Întotdeauna am fost atât de mândru de descendența mea”, a spus el. „Întotdeauna am știut că sunt primul născut al tatălui. Primul fiu al regelui. Următorul în rândul să conducă. Nu că mi-ar fi interesat să conduc. Cu toate acestea, eram mândru să știu cine sunt în familie. V-am privit pe toți ca pe frații și surorile mele mici, așa cum văd și astăzi. Toată lumea a spus întotdeauna că arătam exact ca Tatăl și, într-adevăr, am făcut-o. Credeam că îmi cunosc locul în lume.”

Kendrick respiră adânc.

„Eram tineri, doar copii, poate zece sau unsprezece și, într-o zi, m-am întors acasă de la lupta cu Legiunea. L-am întâlnit pe Gareth, mai tânăr

decât mine, dar căutând deja probleme oriunde le-ar fi găsit. Stătea acolo cu Luanda, iar ei doi s-au înfruntat cu mine, iar Gareth a rostit cuvintele care aveau să-mi schimbe viața pentru totdeauna: „Nu ești fiul mamei noastre”.

„Nu am putut să înțeleg despre ce vorbea. Am crezut că este doar încă una dintre planurile lui, imaginația lui fuge, un alt truc crud. La urma urmei, îi plăcea răutatea. Dar Luanda, care nu a mințit niciodată, a dat din cap împreună cu el. „Tu nu faci parte din familia noastră”, a spus ea. — Nu ești a mamei. — Ești fiul unei curve, spuse Gareth. — Ești doar un nenorocit.

„Luanda se uitase la mine cu dezaprobare. Încă mai văd acea privire în ochii ei astăzi. — Nu vreau să te mai văd, spuse ea. Apoi s-a întors și a plecat. Nu știu cine m-a rănit mai mult, Gareth sau Luanda.”

Kendrick oftă, iar Gwen îi putea vedea durerea de pe față în timp ce se uita în flăcări, retrăind scena.

„M-am confruntat cu tatăl, iar el a recunoscut adevărul. În acel moment, lumea mea s-a învârtit. Totul a căzut la locul lui: tata nu vorbește niciodată despre mine că sunt Rege după el. Alții fiind îndepărtați de mine; felul în care personalul s-a uitat la mine. Nu m-am potrivit niciodată cu adevărat și, din acea zi încolo, am observat asta peste tot. Parcă aș fi fost un vizitator în propria mea casă. Dar nu familie. Nu o familie adevărată. De parcă nu mi-aș fi aparținut cu adevărat. Știi cum se simte? Să te simți ca un străin în propria ta casă?”

Gwen oftă, dureroasă de povestea lui, copleșită de compasiune pentru el.

— Îmi pare rău, spuse ea. „Nu ai meritat asta. Tu, dintre toți oamenii. Îmi pare rău că nu am fost acolo să te feresc de asta. Gareth și Luanda au fost cruzi ca niște copii.”

„Așa cum erau adulți”, a adăugat el. „Deveniți mai mult ceea ce ești pe măsură ce îmbătrânești.”

Gwendolyn s-a gândit la asta și și-a dat seama că era ceva adevăr în asta.

Kendrick oftă.

„Nu am nevoie de simpatie”, a spus el. „Nu de aceea vă spun această poveste. A fost cea mai proastă zi din viața mea; Mi s-au spus știri de la care eram sigur că nu mă voi recupera niciodată. Și totuși iată-mă. mi-am revenit. Viața este incredibil de rezistentă.”

Gwen s-a gândit la asta în tăcere, în flăcările trosnitoare.

Viața este incredibil de rezistentă.

„Ești mai puternic decât crezi”, a adăugat el, strângându-i de mână. „Ați depășit lucruri extraordinare. Și poți depăși orice. Chiar și asta. Chiar și orice s-a întâmplat cu Thorgrin și Guwayne.”

Gwen se uită înapoi la el, cu lacrimi căzând pe obraji.

— Ești un frate adevărat, spuse ea și se întoarse, prea sufocată ca să mai spună. Ea i-a strâns mâna și, în tăcere, i-a transmis recunoștința ei.

„Există ironia”, a spus ea în cele din urmă. „Ai fi fost cel mai mare conducător dintre toți. Un conducător mai mare decât am fost eu.”

Kendrick clătină din cap.

„Nu aș putea conduce așa cum ai făcut-o tu”, a spus el. „Nu aș fi putut supraviețui la ceea ce ai supraviețuit tu. S-ar putea să fiu un mare războinic. Dar ești un mare lider. Asta este cu totul altceva. Privește acolo, la rodul muncii tale.”

Gwen se întoarse și îi urmă privirea și văzu fetița din brațele lui Illepra aproape, fata pe care o salvase pe Insulele Superioare.

— Ai smuls-o pe fata aceea din suflarea dragonilor, spuse Kendrick. „Nu voi uita niciodată cât de curajos ai fost. Tu, singurul dintre noi toți dispuși să ne părăsești ascunzătoarea de sub pământ, să fugi acolo singur și să salvezi acel copil. Ea trăiește din cauza ta. Din cauza vitejii tale.”

„Nu eram în mintea mea bună”, a spus Gwen.

„Oh, da, ai fost”, a spus el. „Tocmai momentele de criză scot la iveală cine suntem. Și asta ești tu.”

Gwen, atinsă de cuvintele lui Kendrick, se uită la copilul adormit și se întrebă.

„Cine crezi că erau părinții ei?” ea a intrebat.

Kendrick clătină din cap.

„Acum sunteți părinții ei”, a spus el. „Tu ești întreaga ei lume. Dacă nimic altceva, ai salvat acest copil. Ai salvat această singură viață. Este mai mult decât fac majoritatea oamenilor într-o viață.”

Gwen se uită în flăcări, gândindu-se. Poate avea dreptate. Poate că nu ar trebui să fie atât de dură cu ea însăși. La urma urmei, o altă regină ar fi putut ceda cu mult timp în urmă. Ea, cel puțin, reușise să-și salveze unii dintre oamenii ei, reușise să meargă mai departe. A supravietui.

Gwen se gândi la tatăl ei, la ce ar fi făcut, la ce și-ar fi dorit. Era un om greu de cunoscut. Ar fi mândru de ea? Ar fi făcut lucrurile altfel?

O făcu pe Gwen să se gândească la strămoșii ei și se întinse, ridică cartea veche, grea, legată de piele, care stătea lângă ea și o puse în poală. Era gros ca zece cărți și de trei ori mai mare, iar greutatea era dezarmantă. Era surprinsă că Aberthol reușise să o salveze de la Casa Savanților, să o aducă până aici. Ea l-a iubit pentru asta. Și-a amintit cu drag din anii ei de studiu și să-l ai aici acum cu ea a fost ca și cum s-a reîntâlnit cu un vechi prieten.

"Ce este?" întrebă Kendrick, privind.

Ea se întinse, luptându-se cu greutatea ei, și i-o puse în poală. S-a uitat în jos cu mirare.

„ *Istoria Imperiului, în șapte părți* ”, a spus ea. „Este una dintre puținele cărți pe care le-am salvat, unul dintre puținele artefacte prețioase care au rămas din patria noastră.”

El o privi cu uimire.

„Ai citit totul?” el a intrebat.

— Nu toate, a recunoscut ea. „Și a fost când eram mai tânăr.”

Gwen s-a întors și a strigat: „Aberthol!”

Aberthol, adormit, deschise ochii, cu spatele lipit de peretele peșterii.

„Vino aici”, a spus ea.

Se ridică leneș, gemând și se îndreptă spre foc, așezându-se între ei, alăturându-se lor.

"Da, doamna mea?" el a intrebat.

— Spune-ne, spuse ea. „Toată discuția aceea despre un al doilea inel – este adevărat?”

Ochii lui i-au urmărit pe ai ei și s-au luminat în timp ce se concentrau asupra volumului din poala lui Kendrick.

El a oftat.

— Se face aluzie la asta de multe ori, cu siguranță, spuse el încet, dresindu-și glasul, cu vocea răgușită. „Dacă este adevărat sau nu este un alt lucru. Pentru a o înțelege, trebuie să o punem în context. Era un alt timp, înainte de vremea tatălui nostru. Un timp în care Inelul și Imperiul erau una. Înainte chiar de Canion. Un astfel de loc ar putea exista; cu siguranță a fost sugerat de secole. Dacă da, cu siguranță ar fi bine ascuns, în adâncul Imperiului. Și cine știe dacă a existat vreodată, dacă mai supraviețuiește în această zi? Ar putea fi doar o ruină, o fantomă a trecutului.”

Sosirea lui Aberthol a atras atenția celorlalți, toți care, își dădu seama acum Gwen, fuseseră treji, ca și ea, incapabili să doarmă. Toți păreau să accepte o distragere a atenției și toți s-au ridicat și s-au plimbat spre – Steffen, Brandt, Atme și Godfrey – care păreau puțin beți. Toți li s-au alăturat lângă foc, Godfrey cu un sac de alcool în mână, luând o înghițitură lungă.

— Nu putem urmări fantomele trecutului, doamnă, spuse Aberthol. „Trebuie să găsim o modalitate de a ne întoarce în patria noastră, la Inel."

— Inelul nu mai există, bătrâne, spuse Brandt.

„A te întoarce acolo înseamnă a te întoarce la moarte", a spus Atme. „Chiar dacă am putea reconstrui, chiar dacă am putea începe din nou, ai uitat milionul de oameni ai lui Romulus?"

„Dacă rămânem aici, ne vor găsi", a spus Steffen. „Nu putem rămâne aici în această peșteră pentru totdeauna. Aceasta nu este casa."

— Nu, spuse Gwendolyn. „Dar ne putem recupera aici. Privește în jur: oamenii noștri sunt încă slabi, unii încă bolnavi. Au nevoie de timp pentru a jeli. E timpul să mănânci, să bei și să dormi. Această peșteră ne va potrivi foarte bine deocamdată."

— Și apoi ce, doamnă? întrebă Godfrey.

Gwen se uită în flăcări, exact aceeași întrebare înțepându-i în cap. Si apoi, ce? Ea le-a văzut toți ochii uitându-se la ea cu speranță, de parcă ar fi fost zeul lor, un mesia pierdut de mult, conducând un popor către mântuire. Dorea cu disperare să le dea răspunsul corect, un răspuns definitiv, încrezător, care să-i liniștească pe toți.

Dar ea însăși nu știa asta. Tot ce știa era că îi dorea cu disperare pe Thorgrin și Guwayne înapoi lângă ea. Ea a vrut să se întoarcă acasă, la Inel. Își dorea tatăl înapoi, aici cu ea, așa cum era el în vremuri.

Dar toate acestea, știa ea, dispăruseră. Asta era vechea ei viață. Și trebuia să-și imagineze una nouă.

„Nu știu", a răspuns ea în cele din urmă, sincer. „Timpul și numai timpul va spune."

CAPITOLUL ȘAISISE

Thor stătea în vasul mic împreună cu frații săi din Legiunea, în timp ce bărbatul în mantie și glugă îi vâsla în tăcere peste apele fosforice, singurul sunet fiind al apei care picură răsunând de pe pereții peșterii. Dedesubt, Thor a privit apele tulburi schimbându-și culorile, de la un verde strălucitor la un albastru acva, și a văzut ceva învolburându-se sub suprafață, nu știa ce anume, plin de creaturi ca și cum ar fi fost plin de viață. În fața lor, aerul se învârtea de ceață, stacojiu, dens, plutind înăuntru și afară. Cu fiecare stropire blândă a apei, barca lor aluneca din ce în ce mai adânc în peșteră, spre întunericul de cealaltă parte. Thor a simțit o finalitate cu fiecare rând, a simțit că ar intra într-un alt tărâm, să nu se întoarcă niciodată. Atâta timp cât Guwayne era în frunte, s-ar aventura oriunde.

Thor simțea anxietatea și tensiunea dintre toți frații săi, toți tăcuți, cu o mână strângând marginea bărcii, cu cealaltă pe arme. Se aventuraseră împreună până la marginile pământului, dar niciodată într-un tărâm ca acesta. Le putea simți frica. Ei puteau lupta cu orice, dar puteau lupta cu moartea?

Vâslirea s-a oprit în cele din urmă, iar barca lor a continuat să alunece, cu toții tăcuți, până când s-a oprit pe malul îndepărtat cu o lovitură blândă. Thor se uită afară și văzu o fâșie mică de stâncă neagră, de vreo douăzeci de picioare lățime, iar dincolo de aceasta, un pod îngust, care ducea peste o mare despărțire, în interiorul căreia se învârtea ceața, și mai deasă aici.

Thor se întoarse și se uită la bărbat, care își ținea capul în jos, cu mantia acoperindu-i fața. Thor nu-și putea vedea fața și se întrebă ce fel de creatură se ascunde în spatele ei.

„Calea către moarte se află în fața ta”, a spus bărbatul, cu vocea lui întunecată, străveche. „Treceți Canionul Sângelui și, dacă îndrăznești să intri, bate de trei ori la Porțile Morții. Se vor deschide pentru tine — o dată. Și nu se vor mai deschide niciodată pentru tine.”

Thor simți un sentiment de aprehensiune, toți prietenii lui privindu-l, toți palizi. Știa că era acum sau niciodată.

Thor a făcut pasul de pe vas și pe stânca neagră, iar prietenii lui l-au urmat.

Barca a plecat, paznicul râului întorcându-se de unde venise și, în timp ce făcuse, a strigat pentru ultima oară: „Dacă treci prin acele porți, ai grijă: simțul nostru al timpului aici nu este ca al tău. Câțiva pași pot dura multe luni."

Cu asta, bărbatul a vâslit pentru ultima oară și a dispărut în întuneric.

Thor și frații săi schimbară o privire îngrijorată.

Thor se uită afară și văzu un pasarel în ceață. Se uită în condiții precare, un pod îngust de putrezire scanduri de lemn, ceea ce duce peste un mare abis, poate cincizeci de picioare. De jur împrejur atârna o ceață roșie învolburată, reflectând o sursă de lumină mult mai jos. Thor nu voia să știe ce era în fund.

Conven făcu un pas înainte pentru a merge primul, dar Thor întinse o mână.

„Ești curajos", a spus Thorgrin, „dar eu voi merge primul. Podul ar putea da. Și dacă se întâmplă, voi coborî singur."

— Nu mă tem de moarte, spuse Conven, privindu-l cu ochi scobiți.

— Nici eu, spuse Thor, înțelegând asta.

Conven dădu din cap, văzând seriozitatea de pe chipul lui Thor, iar în timp ce ceilalți îl priveau, Thor făcu primul pas pe pasarela îngustă, lată de doar câțiva metri, fără balustrade. Ar fi un act de echilibru.

Thor ezită, simțind că lemnul se clătina sub picioarele lui. Făcu încă un pas, apoi altul, încercând să-și țină ochii ațintiți în fața lui, și nu asupra picăturii de dedesubt.

A simțit cum tremură lemnul și a știut că, unul câte unul, frații săi din Legiunea îl urmăreau în spate.

În timp ce trecea podul, părul i se ridică pe gâtul lui Thor, când începu să audă zgomotul îngrozitor al scândurilor care trosneau.

Se întoarse și văzu că ultima persoană, O'Connor, mergea repede și, cu fiecare pas pe care îl făcea, scândurile, una câte una, cădeau în spatele lui, aruncându-se în abis. Cu fiecare pas făceau mai multe scânduri cădeau. Era un pod cu sens unic, un pod care nu avea să mai apară niciodată.

Cumva, podul a rămas stabil în mod magic și ei continuau să treacă, fiecare pas ștergând o altă scândură pentru totdeauna.

Thor știa că nu există cale de întoarcere. Vreodată.

Thor a pășit pe stânca neagră din partea îndepărtată a canionului și și-a ridicat privirea pentru a se vedea stând în fața unei intrări masive arcuite, sculptată din piatră neagră: intrarea se ridica la o sută de metri înălțime și era blocată de porți uriașe, cele mai mari porți de fier pe care Thor le văzuse vreodată, făcându-i de rușine chiar și pe celelalte.

Înainte stăteau două creaturi, troli, poate de două ori mai mari decât Thor, purtând glugă și pelerine negre, încruntate pe spate, cu fețele desfigurate. Fiecare ținea un trident lung, stacojiu, cu tije negre și vârfuri scurte de argint, îndreptate direct spre cer.

Thor ridică privirea și văzu ciocănitorul de fier, la fel de mare ca el, în centrul porților și știa ce avea de făcut.

A făcut un pas înainte și a apucat ciocănitoarea.

Trolii stăteau acolo în tăcere, privind afară, de parcă Thor și frații săi nici măcar nu ar fi fost acolo.

Cu toată puterea lui, Thor trase de ciocănitor. În timp ce se lupta, frații lui s-au repezit înainte și l-au apucat, ajutându-l. Împreună, cu toată puterea lor, toți au reușit să o tragă înapoi, acest ciocănitor la porțile morții.

În cele din urmă, nu l-au mai putut trage înapoi și toți l-au lăsat și l-au trimis să zboare înainte. S-a izbit de metal, iar reverberația aproape că i-a doborât pe toți din picioare.

Toți au făcut-o din nou.

Și din nou.

Pământul tremura sub ei, urechile lui Thor bătând de zgomot, mâinile lui tremurând din cauza vibrației. Dar bătuse de trei ori, conform instrucțiunilor, și acum tot ce mai avea de făcut era să aștepte.

Încet, s-a auzit un zgomot extraordinar de geamăt, iar porțile masive au început să se deschidă spre interior, câțiva centimetri la un moment dat, până când, în cele din urmă, s-au deschis întregul drum.

Thor văzu, întins în fața lor, o peșteră masivă luminată de torțe sporadice, plină de sunetul a un milion de lilieci care scârțâiau. Intrarea în pământul morții. Un prag dincolo de care nu se putea întoarce niciodată.

Gândindu-se doar la Guwayne, Thor a făcut un pas fatidic înainte, peste prag.

Apoi altul.

Stătea înăuntru, iar lângă el, frații săi au apărut, unul câte unul, până când a auzit un geamăt mare și ușile masive încet, definitiv, s-au trântit în urma lor.

În timp ce răsuna și răsuna, și în timp ce se uita în fața lui la tunelul nesfârșit care ducea în pământ, știa că nu se va mai întoarce niciodată în țara celor vii.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Alistair stătea lângă Erec, ținându-l de mână, ei doi stând pe cel mai înalt platou al Insulelor de Sud, privind împreună la priveliștea orbitoare, la soarele dimineții care se întindea peste insule. Alistair era bucuros să-l aibă pe Erec înapoi, pe drumul vindecării și să fie din nou alături de el. Erec a fost în cele din urmă ca vechiul lui sine, strângându-i mâna cu puterea războinicului pe care l-a cunoscut cândva.

În timp ce Alistair stătea acolo, salutând o altă zi cu el, tot haosul și vărsarea de sânge din spatele lor, ea a simțit că propria ei viață îi era din nou restabilită și s-a simțit atât de recunoscătoare lui Dumnezeu pentru că i-a răspuns rugăciunilor.

Cei doi stăteau acolo, uitându-se afară și, în timp ce Alistair cerceta peisajul noii ei cămin, această casă pe care deja ajunsese să o iubească, vedea deja toată reconstrucția care avea loc, în sus și în jos pe insule. La fel ca ea și Erec, toată această națiune ridica bucățile, se pregătea să reconstruiască, să înceapă din nou. În depărtare, Alistair auzea zgomotul moale și liniștitor al dalților îndepărtate, ciocănind, reconstruindu-se.

„Ciocanele și daltele nu încetează niciodată”, a spus Erec, „și totuși mai sunt multe de făcut”.

Pământul era în ruine, distrus de războiul civil. Dar, odată ce bărbații s-au unit din nou sub stăpânirea lui Erec, acum era o bucurie, un scop în aer și toți s-au apucat să reconstruiască cu prospețime, ca unul singur. Casele începeau deja să se ridice din nou, în timp ce cadavrele erau târâte de pe străzi, îngropate pe dealuri și se bateau clopotele pentru a comemora pierderile. Alistair îi auzea și acum, la distanță, sunând dintr-un sat în altul.

Era un aer liniștit, un calm după furtună.

— Mi-ai salvat viața, spuse Erec. „Să nu crezi că nu știu asta. Este un lucru foarte sacru. Viețile noastre sunt legate. Al meu pentru al tău, și al tău către al meu. Până în ziua în care voi muri, îți voi fi dator.”

Alistair zâmbi și îi strânse mâna.

„Te-ai întors la viață”, a răspuns ea. „Asta este suficientă plată.”

Îi trecu un braț în jurul umărului și Alistair se aplecă spre el. Privea afară, copleșită de frumusețea acestui loc, de soarele strălucind din toate, de frumusețea viitorului ei în fața ei. Ea și Erec aveau să se căsătorească în curând. Ar avea un copil. Ea avea să conducă acest loc magnific cu el.

Visele ei deveneau în sfârșit realitate. Era timpul să încep din nou.

O LUNĂ MAI TÂRZIU

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Gwen, prăbușită de peretele peșterii de lângă intrarea ei, a auzit păsările exotice piuind și și-a deschis ochii pentru a privi zorile unei alte zile aici în Imperiu. Fusese trează cea mai mare parte a nopții, incapabil să doarmă din nou, uitându-se aproape toată noaptea în flăcările unui foc pe moarte, cuprinsă de durere. Încă o zi pe acest pământ fără Thorgrin. Fără Guwayne.

Gwen s-a uitat la încă o zi aici în acest Imperiu, peisajul arid deșertic răspândit dedesubt și cu greu îi venea să creadă că a trecut o lună întreagă. Și încă nici urmă de Thorgrin, de Guwayne. În fiecare zi se trezea așteptând ca ei să ajungă aici, știind din toată inima că o vor face. La urma urmei, cum ar putea să nu? Thorgrin era soțul ei. Guwayne copilul ei. Nu aveau cum să stea departe de ea mult timp. Totul a fost doar un coșmar lung care aștepta să se termine.

Și totuși, în fiecare zi, ea se trezea și ei nu sosiseră niciodată și nicio veste nu sosise. Acum că un întreg ciclu lunar trecuse, realitatea începea să se cufunde. Gwen începea în sfârșit să realizeze că s-ar putea să nu se mai întoarcă vreodată la ea.

Realizarea a făcut-o să se simtă zdrobită, scobită, mai jos decât o avusese vreodată în viața ei. Poate că acel văzător avusese dreptate: poate că Thorgrin intrase cu adevărat în țara morților. Și poate că copilul ei nu s-ar mai întoarce niciodată.

Gwen încercase cu disperare să trezească Argonul în timpul ultimului ciclu al lunii și, de puținele ori pe care o făcuse, el vorbise slab, abia conștient și nu reușise să-i dea vreo perspectivă despre locul lor. Totul i se simțea din ce în ce mai prevestitor.

Gwen stătuse în interiorul acestei peșteri zi de zi, deprimată, înghețată de imobilitate, de nehotărâre. Era o regină, știa ea, dar acum se trezea incapabilă să facă alegeri nici măcar pentru cele mai mici lucruri. În

fiecare zi, Kendrick și Aberthol, Steffen și Godfrey veniseră la ea cu nenumăratele de lucruri mărunte de care aveau nevoie oamenii ei în exil – și ea nu putea să ia nici cea mai mică decizie. Era o regină, știa ea, înghețată de durere. Înghețat în depresie.

Gwendolyn s-a uitat în jur și și-a văzut oamenii întinși, împrăștiați de jar, cei mai mulți adormiți și puțini care erau treji, privind fără speranță în flăcări. Majoritatea aveau saci de vin în mână, goale după o altă noapte lungă de băut. Putea să vadă în ochii lor la ce se gândeau. Se gândeau la acasă. A Inelului. Este posibil ca familia și prietenii pierduți sau uciși pe drum. Se gândeau la cât de mult renunțaseră, cât de mult pierduseră. Despre cum trăiau toți ca alunițele aici, se ascundeau, se iroseau în această peșteră, nu trăiau deloc.

Gwen știa că era mai bine decât alternativa: să fie capturată de Imperiu și luată ca sclavi. Cel puțin erau în viață și în siguranță.

Gwen a lovit jarul cu cizma și a privit scânteile. Nu-și putea imagina că viața ei ajunsese la asta. Părea că abia ieri era la Curtea Regelui, în cel mai frumos castel, în cel mai abundent peisaj, pregătindu-se de nunta cu cel mai devotat soț al ei. Ținându-și copilul în brațe. Totul fusese perfect în univers și ea nu apreciase asta. Totul părea indestructibil.

Acum iată-o, dezbrăcată de soțul ei și de fiul ei, noapte de noapte privind în flăcări într-un pământ pierdut.

Gwen s-a repezit din ea când a auzit un țipăt brusc, sunetul unei femei strigând, urmat de pași grăbiți venind din adâncul peșterii masive. Gwen s-a întors și a privit în peșteră și acolo a apărut deodată, în lumina dinainte de zori, o fată, poate de vârsta lui Gwen, care se împiedică spre ea, pe jumătate îmbrăcată, cu cămașa ruptă. Avea o privire frenetică în ochi și plângea în timp ce alerga spre Gwen și se aruncă la picioarele ei, strângându-și gleznele de isteric.

"Doamna mea!" a strigat ea. „Te rog, trebuie să faci ceva! Trebuie să mă ajuți!”

Gwendolyn se uită la ea, smulsă din reverie, întrebându-se ce ar fi putut să o pună pe fată într-o asemenea stare.

Fata a plâns în hohote, iar Gwen și-a pus o mână liniștitoare pe umăr.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, spuse ea, cu o voce plină de compasiune, regină. Avea o putere pe care nu o mai auzise de ceva vreme. Grija pentru altcineva a făcut-o să uite de propriile ei necazuri.

„Am fost atacat, doamnă!” a strigat fata. „A venit peste mine în peșteră. În negrul nopții. În timp ce dormeam. M-a atacat!”

Ea a plâns.

„Trebuie făcută dreptate!” a strigat ea. „Fie că suntem sau nu în Ring, trebuie făcută dreptate!”

A plâns la picioarele lui Gwen, iar Kendrick, Godfrey, Brandt, Atme, Aberthol și câțiva alții s-au trezit, apropiindu-se, cu cizmele scârțâind pe pietriș.

Gwendolyn se uită în jos la fată și o ridică în picioare și o îmbrățișă, cu inima frângându-i. Gwen nu se putea abține să nu simtă că, într-un fel, totul era vina ei. Oamenii ei deveniseră prea neliniştiţi aici, în această peşteră, fără altceva de făcut decât să stea aici zi de zi în întuneric, să bea. Ordinea începea să se destrame, haosul începea să domnească. Gwendolyn se ura pentru suferința acestei fete.

"Numele lui?" întrebă Gwen. "Care era numele lui?" întrebă ea, amintindu-și propriul atac din mâna lui McCloud și simțind o nouă indignare ridicându-se în ea.

— Era Baylor, doamna mea, spuse ea.

Baylor. Numele l-a lovit pe Gwendolyn. Baylor era unul dintre supraviețuitorii Inelului, un căpitan minor într-una dintre gărzile Regelui, care supraviețuise, din păcate, cu ceilalți de aici în exil. Fusese încă de la început un stăpânitor, exprimându-și constant nemulțumirea față de stăpânirea Reginei, beat perpetuu și instigând pe alții. Ar fi trebuit să știe că veneau probleme de la el.

Gwendolyn ținea fața fetei în palmă și o făcu să se uite în ochi.

„Vă promit că se va face dreptate. Ma auzi? Dreptatea va fi a ta.”

Fata a început în cele din urmă să se calmeze, dând din cap printre lacrimi.

Gwendolyn s-a uitat în sus și a văzut-o pe Kendrick dând din cap spre ea înțelegând. Pe partea cealaltă a ei stătea Godfrey, beat, clătinat, dar stătea lângă ea în semn de solidaritate.

Din partea îndepărtată a peșterii se auzi un târât brusc de picioare, urmat de un murmur scăzut și haotic, iar Gwendolyn stătea alături de ceilalți și se uită în întunericul peșterii, slab luminată de focuri sporadice. Târâitul a devenit mai puternic și, în cele din urmă, îl zări pe Baylor mărșăluind spre ea, conducând o mulțime de oameni nestăpâniți. Era clar

beat, nebărbierit, nebărbierit, un bărbat corpulent la cincizeci de ani, cu o barbă sălbatică, un cap chel și ochii încruntați.

Nu o preocupa pe Gwendolyn; ceea ce o preocupa erau sutele de bărbați care mărșăluiau în spatele bărbaților, toți cu o privire sălbatică și înghițită pe fețele lor.

„Nici nu vom mai suporta o zi!” strigă Baylor, iar în spatele lui se auzi o urale. Toți au mărșăluit amenințători spre intrarea peșterii, spre Gwendolyn și, în timp ce făceau, de jur împrejurul lui Gwendolyn, cercul ei loial ei s-a ridicat, inclusiv Brandt și Atme, și i-a stat lângă ea.

Gwen a rămas în picioare, blocându-i, știind că nu le putea lăsa să plece. Baylor s-a oprit la trei metri de ea, aruncându-i privirea înapoi la ea.

Gwendolyn se uită spre Kendrick, Steffen și pe ceilalți alături de ea și se mângâie în prezența lor. La picioarele ei, s-a uitat în jos și l-a văzut pe Krohn stând lângă ea, cu părul în sus, în timp ce el se înfrunta cu mulțime.

„Dă drumul meu, fată!” strigă Baylor către Gwendolyn.

Gwendolyn doar clătină din cap, stând pe loc, fără să cedeze.

Krohn a mârâit înapoi la bărbat, iar bărbatul a privit în jos, nervos.

— Și unde ai de gând să mergi cu acești bărbați? ea a intrebat.

„Plănuim să ieșim afară, la lumina zilei, să trăim ca oameni liberi, nu ca refugiați ascunși într-o peșteră!”

În spatele lui s-a ridicat o altă urale mare, iar Gwen și-a dat seama că se confruntă cu o revoltă cu drepturi depline. Își dădu seama că și-a permis să scape prea mult timp, să se înece în propriile ei dureri și nu fusese suficient de perceptivă la tot ce se întâmplase în jurul ei. Îi permisese oamenilor să devină neliniştiţi mult prea mult timp – iar pentru o regină, neliniştea era un lucru foarte periculos.

Gwen s-a învinuit. Acest ultim ciclu al lunii, pe măsură ce și-au revenit, a existat zi după zi de nehotărâre, de lipsă de direcție.

„Și atunci unde te-ai duce?” întrebă Gwen calmă.

"Oriunde dar aici!"

O altă urale.

„Nu vom trăi ca prizonieri sau ca sclavi!” a venit un alt strigăt, urmat de o urale.

„Vom ieși și vom cumpăra nave și vom naviga înapoi acasă!” strigă Baylor, spre o altă urale.

Gwendolyn clătină din cap, dându-și seama cât de greșiți erau.

„Dacă părăsiți această peșteră în lumina zilei”, a spus ea, „nu numai că veți fi reperați și uciși, dar ne veți ucide și pe noi toți. Chiar dacă printr-un miracol ai ajunge la țărm și ai cumpăra o navă, ai fi ucis înainte de a porni. Nu ai reuși niciodată să ieși din port.”

„Aici înăuntru bate putrezirea până la moarte!” strigă Baylor.

Mulțimea a aplaudat.

Baylor a făcut un pas înainte, dar Gwen a ocolit și i-a blocat calea.

„Îmi pare rău”, a spus ea, „dar nu părăsiți această peșteră”. Ea și-a ridicat vocea și, pentru prima dată în câteva săptămâni, și-a asumat un ton de regină: „Niciunul dintre voi nu este”.

Kendrick, Steffen, Brandt, Atme și Godfrey și-au scos cu toții săbiile lângă ea și o tăcere încordată s-a lăsat peste grup.

— N-am de gând să-ți spun să ieși din nou din calea mea, femeie, se înăbușă Baylor, încruntându-se spre Gwendolyn.

— Vei face cum poruncește Regina, spuse Kendrick, făcând un pas înainte, orice ar trebui să fie acea comandă.

„Ea nu ne-a poruncit nimic!” a izbucnit Baylor. „Stă aici, înghețată, zi după zi, în timp ce putrezim cu toții!”

A venit o urale.

„Nu mai este o regină pentru noi!” a continuat Baylor.

O altă urale.

„ *Trebuia* să fii rege, ca tatăl tău!” strigă Baylor către Kendrick. „Dar te-ai dat deoparte și ai lăsat o fată să ia pentru tine. E prea târziu pentru tine acum. Eu conduc acest grup – și îți spun să te îndepărtezi din calea noastră, sau te vom omorî și pe tine!”

S-a ridicat încă o urale, iar Baylor a început să facă un pas înainte, întinzând mâna să o împingă pe Gwen din drum.

Krohn mârâi, iar Gwen îl văzu pe cale să se arunce înainte și să-l muște pe bărbat.

Dar mai întâi Gwendolyn a reacționat; a vrut să-l omoare pe bărbat.

Gwen se întinse, întoarse încheietura mâinii, apucă sabia lungă din a doua teacă a lui Kendrick și o scoase. În aceeași mișcare, ea făcu un pas înainte și ținu vârful de gâtul lui Baylor.

Peștera tăcu de moarte în timp ce stăteau acolo, Gwen ținând vârful la gâtul lui Baylor, el privind în jos la el, nervos.

— Nu pleci nicăieri, spuse Gwendolyn ferm.

Peștera era la fel de tensionată ca niciodată, deoarece Gwen simți că toți ochii priveau spre ea.

„Nu pleci nicăieri”, a adăugat ea, „pentru că eu sunt regina ta și o poruncesc. Aceștia sunt oamenii *mei pe* care încerci să-i conduci. Ele sunt ale *mele* , nu ale tale. Nu vei ieși din această peșteră. Nu vei merge nicăieri înainte de a răspunde pentru crimele tale.”

„Ce crime?” strigă Baylor.

— Ai atacat-o pe fata asta, spuse Gwen, dând din cap spre fata care încă plângea la picioare.

Baylor se încruntă.

„Voi lua pe oricine aleg”, a spus el. „S-ar putea chiar să te iau. Acum coboară acea sabie și pleacă din calea mea, fată, sau mori aici cu toți oamenii tăi.”

— Da, sunt o fată, spuse Gwen cu voce fermă. „Și tatăl meu a fost un rege – și tatăl său înaintea lui. Vin dintr-un lung șir de războinici și vă asigur că sângele meu este același cu al lor. Tu, pe de altă parte, ești un ticălos și un violator. Te *voi* opri pentru că *sunt* regina ta — și dreptatea se va face de mâna mea.”

Gwendolyn întinse mâna înapoi și, dintr-o mișcare rapidă, îi aruncă sabia în inima lui Baylor.

Ochii lui s-au deschis și brusc, a căzut în genunchi în fața ei și a căzut cu fața la pământ. În timp ce făcea, Krohn se năpusti asupra lui, mârâind, rupându-i gâtul.

Gwendolyn stătea acolo, ținând în mână sabia însângerată, simțindu-se șocată. Cu toate acestea, și ea, pentru prima dată în câteva săptămâni, s-a simțit din nou ca o regină.

„Oricine trece pe lângă mine va fi ucis pe loc. Vei sta înăuntru pentru că eu poruncesc. Pentru că eu sunt regina ta.”

Mulțimea se uită la ea, uluită, neștiind ce să facă.

Încet, unul câte unul, s-au întors și au început să-și filtreze drumul înapoi în peșteră. Gwen stătea acolo, ținând sabia în fața ei. Tremura înăuntru, dar a refuzat să-l arate.

Steffen, ținând sabia în mână, a venit lângă ea.

„Mă bucur să-mi văd regina înapoi, doamnă”, a spus el.

Gwen i-a privit pe toți, pe toți cei din cercul ei interior — Kendrick, Brandt, Atme, Godfrey, Aberthol și ceilalți — și a putut vedea noul respect în ochii lor. Și încă ceva: ușurare.

Ea i-a privit pe toate, plină de o nouă hotărâre. Era hotărâtă să meargă – de dragul lor. Era timpul să ridic piesele. Era timpul să-și lase în urmă necazurile. Era timpul să conduc.

„Au dreptate în privința unui lucru”, a spus Gwen. „Este timpul să luăm o decizie. E timpul să mergi mai departe."

Toți o priveau cu așteptare tăcută, toți, vedea ea, așteptând să fie conduși.

„Mâine”, a spus ea, „marșăm. Trăiți sau muriți, este timpul să treceți mai departe. Pentru a găsi o casă nouă. O adevărată casă. Trăiți sau muriți”, a spus ea, privindu-i pe toți în ochi, „vom găsi Al Doilea Inel”.

CAPITOLUL NOASPREZECE

Alistair deschise ochii încet, simțind un profund sentiment de pace în timp ce stătea întinsă în brațele lui Erec în patul regal cu baldachin, pe cearșafuri de mătase, deasupra unui morman de perne de mătase, în camerele nou reconstruite ale Regelui. Asupra Insulelor de Sud se făcea zori încet, vizibil prin dormitorul lor în aer liber, iar păsările ciripeau deja în această zi temperată, brize blânde ale oceanului se rostogoleau pe fereastră. Alistair simțea parfumul tuturor pomilor fructiferi înflorit.

A fost o altă zi divină aici, pe Insulele de Sud, o altă zi în brațele lui Erec, cei doi în sfârșit fericiți împreună, având tot timpul din lume de petrecut unul cu celălalt și neobosit niciodată de compania celuilalt. În timp ce stătea întinsă în brațele lui, cu corpul lui cald, Alistair le-a mulțumit zeilor pentru cât de norocoasă a fost că și-a găsit în sfârșit pacea și mulțumirea în viața ei. Pentru o dată, nenorocirea lumii nu pătrundea în relația lor. I se oferise un răgaz în haosul nesfârșit al vieții ei.

Erec s-a trezit încet, simțind că era trează, așa cum o făcea întotdeauna, și s-a uitat la ea și a zâmbit. Ochii lui albaștri deschis străluceau în soarele dimineții, iar ea îi simțea dragostea în timp ce se uita la ea.

„Înainte de zori, iubirea mea?” el a spus.

Ea a zâmbit.

„Sunt încântată”, a spus ea. „Mă gândesc la rochia mea.”

El a zambit.

„Nunta noastră este încă o săptămână liberă, iubirea mea”, a spus el. „Încercați să nu vă obosiți.”

S-au sărutat și l-au ținut mult timp. Alistair își puse capul pe pieptul lui.

Auzea deja sunetul îndepărtat al muncitorilor din afara ferestrei ei, deja munciți din greu înainte de a răsări soarele pentru pregătirile pentru nunta lor care urma să vină. Întreaga insulă era plină de activitate. Le

dăduse ceva asupra căruia să se concentreze, să fie bucuroși, atunci când aveau cea mai mare nevoie. Le dăduse tuturor ceva pentru a se aduna, pentru a scutura de întunericul războiului civil care avusese loc cu un ciclu lunar în urmă. Acum, în sfârșit, toți ar putea fi uniți sub domnia lui Erec. Și prin dragostea lor pentru Alistair.

Emoționată, Alistair se ridică din pat, își îmbrăcă halatul și se îndreptă spre balcon. Ea stătea acolo, uitându-se la toate, delectându-se cu ele, și îi plăcea să privească toate pregătirile, toate banchetele fiind așezate, fel de mâncare după fel de mâncare fiind deja înfășurate în pregătire. Au fost așezate și modelate șiruri nesfârșite de flori, au fost puse la locul lor butoaie de ail și amenajat terenul turneului. Totul cu încă o săptămână de la capăt.

Erec a venit lângă ea, împrejurându-i talia cu un braț.

„Nu m-am gândit niciodată că va veni această zi”, a spus Alistair.

„Ești trist că familia ta nu va fi aici?” el a intrebat. — Thorgrin?

Alistair oftă. Se gândise la asta de multe ori.

„Desigur, mi-aș dori pe toți aici, Thorgrin, Gwendolyn și toți cei pe care îi iubim de la Curtea Regelui. Poate, totuși, într-o zi vom avea o a doua nuntă, în Ring, la Curtea Regelui.

Erec a zâmbit.

„Mi-ar plăcea asta”, a răspuns el. "Foarte mult. De fapt, după nunta noastră, de ce nu ne întoarcem? Vizitează inelul?”

Ochii lui Alistair se mariră.

"Într-adevăr?" ea a intrebat.

"De ce nu?" el a spus. „Ne-am grăbit aici să-l vedem pe tatăl meu înainte de moartea lui. Acum că a plecat, nu văd niciun motiv pentru care să nu ne putem vizita patria. Putem avea o a doua nuntă. Curtea Regelui ar fi încântată să ne găzduiască.”

Alistair a râs la idee.

„Nu mă pot gândi la nimic mai frumos”, a spus ea, „decât să fiu căsătorită cu tine de două ori”.

Ea s-a aplecat și s-au sărutat din nou, iar Alistair s-a simțit atât de împăcat în lume. Ea era în sfârșit exact acolo unde își dorea să fie. A iubit acest loc din toată inima, l-a iubit și mai mult pe Erec, abia aștepta să aibă aici copiii lui Erec, să-și construiască o viață aici. Se simțea ca acasă la ea. Pentru prima dată în viața ei, a simțit că și-a găsit cu adevărat casa.

Se auzi o bubuitură bruscă în uşă, ciocănitul familiar al administratorului lor, două bătăi scurte şi rapide, iar Erec se întoarse şi se grăbi spre uşa groasă de stejar, deschizând-o.

În mărşăluire, intendentul șef al lui Erec, făcând o plecăciune rapidă, părând slăbit.

— Bunătatea Ta, spuse el.

Erec a râs.

— E prea devreme dimineața pentru a fi hărțuit, spuse Erec. „Trebuie să înveți să ritmezi singur.”

Stewardul clătină din cap.

„Mi-e teamă că sunt prea multe chestiuni de presare în instanță”, a răspuns el.

Intră în spatele lui doamna de serviciu a lui Alistair, o femeie blândă, corpuloasă, de cincizeci de ani.

— Altceva, spuse ea, apoi se întoarse către Alistair. "Regina mea."

„Iartă-mă, domnia ta”, a spus ispravnicul, „dar sunt multe chestiuni urgente de judecată de rezolvat”.

„Și ce contează poate fi atât de presant înainte ca soarele să fi răsărit?” întrebă Erec.

— Ei bine, să vedem, spuse stewardul, verificând un sul. „Sunt chestiuni legate de trezorerie. Chestiuni legate de pregătirea nunții; chestiuni de reconstrucție; chestiuni ale terenurilor de antrenament; problemele soldaților noștri și armurii și armamentul și proviziile; chestiuni legate de porturi; a navelor sparte; chestiuni de agricultura; chestiuni de...”

Erec ridică o mână.

„Voi veni”, a spus el. „Dar nu voi sta la o altă întâlnire după prânz. Vreau să ies și să planific vânătoarea regală.”

— Foarte bine, domnia ta, spuse ispravnicul, înclinându-se.

„Doamna mea”, a spus însoțitorul lui Alistair, apropiindu-se de ea, „și sunt multe chestiuni reginale pentru tine. Există noi modele pe care le puteți revizui toate clădirile și livezile noi; sunt îmbrăcați de nuntă pentru a fi examinați; sunt chestiuni de divertisment...

Alistair ridică o mână.

— Orice ai nevoie, spuse ea, pregătindu-se pentru încă o zi lungă de probleme în instanță.

Erec le făcu semn pe amândoi să plece.

„Vă rog să ne lăsați”, a spus el. „Hai să ne îmbrăcăm și vom urma.”

Amândoi s-au înclinat și au plecat în grabă din cameră, iar Erec s-a întors spre Alistair cu un zâmbet de scuze.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse el. „Zilele vin peste noi prea repede.”

Alistair se aplecă și îl sărută, iar în timp ce Erec se întoarse să se îmbrace, Alistair se întoarse în sens opus și se întoarse înapoi pe balcon. Stătea acolo singură, la intrarea în aer liber arcuită de piatră, cu privirea asupra insulei. Stând aici, privind în jos, era și mai frumos, mai perfect, briza proaspătă mângâindu-i fața.

Îmi place locul ăsta, se gândi ea. *Din toată inima, chiar o fac. Te rog, Doamne, nu mi-o lua niciodată.*

*

„Dar de unde știu că este *autentic* ?” a venit întrebarea.

Alistair se întoarse și o văzu pe Dauphine stând lângă ea, punând aceeași întrebare pentru a treia oară, în timp ce Alistair stătea acolo, cu brațele întinse, pregătindu-se pentru rochia ei de mireasă. Au însoțit-o toate domnișoarele ei, Dauphine și viitoarea ei soacră printre ei, îmbrăcați în propriile lor rochii în timp ce i s-au alăturat cu această ocazie fericită. Stăteau cu toții pe o piață de marmură, sus pe un platou cu vedere la țară, toate fetele chicotind, fericite.

— Alistair?

În timp ce Alistair se uită înapoi la Dauphine, pierdută în gânduri, se minună cât de mult se schimbase relația lor. În fiecare zi, în timpul ultimului ciclu al lunii, Dauphine își căutase compania, aproape că se agățase de ea, devenind mai mult decât o viitoare cumnată: acum era și cea mai bună prietenă. Dauphine i-a încredințat totul, văzând-o, în mod clar, ca pe sora pe care nu o avusese niciodată și, în mod ciudat, Dauphine era acum și mai aproape de Alistair decât fusese de Erec. Deveniseră aproape inseparabili în ultima lună, iar Alistair s-a mirat de întorsăturile vieții. Nu se putea abține să nu-și amintească de când sosise prima dată pe insule, iar Dauphine nici măcar nu se uita la ea. Acum, nu numai că avea respectul lui Dauphine, ci și dragostea ei.

„Nu mi-ai răspuns niciodată!” spuse Dauphine.

— Îmi pare rău, spuse Alistair, trăgând din ea. "Care a fost întrebarea?"

Dauphine oftă exasperată. „Nuntile le fac pe mirese cu capul aerului! O să întreb din nou: de unde știu dacă este *autentic* ?”

Alistair își aminti acum. Dauphine vorbise despre noul ei pretendent, un cavaler faimos din regiunile inferioare ale Insulelor de Sud, care o cortesese intens pe tot parcursul trecutului ciclu al lunii.

„Aseară, m-a dus într-o plimbare cu barca sub lumina lunii”, a spus Dauphine. „Își mărturisește dragostea pentru mine în fiecare zi. Și acum îmi cere mâna în căsătorie.”

„Și de ce n-ar fi făcut-o?” spuse mama ei.

Dauphine oftă.

„De ce nu ar trebui?” repetă ea. „Abia a fost un ciclu lunar!”

„Orice bărbat onorabil nu ar avea nevoie de mai mult de un ciclu lunar pentru a ști dacă te iubește”, a spus mama ei.

Dauphine se întoarse către Alistair.

„ *Te rog* ” , a implorat ea. "Spune-mi."

Alistair o examină, văzând cât de îndrăgostită era Dauphine.

„Simți că te iubește?” întrebă Alistair.

Dauphine dădu din cap, cu ochii strălucitori.

„Cu toată inima mea.”

„Și tu îl iubești înapoi?”

Dauphine dădu din cap, cu lacrimi în ochi.

"Mai mult decât pot spune."

„Ei bine, atunci ai răspuns singur. Ai o mare binecuvântare.”

„Dar nu este totul prea devreme?” ea a intrebat. „De unde știu dacă este autentic?”

Alistair se gândi cu atenție.

„Când va veni momentul, nu va trebui să pui întrebarea”, a spus ea. "Tu vei stii."

— Și vei accepta propunerea lui? întrebă mama ei tăios.

Dauphine se înroşi şi privi în jos.

„Eu... nu știu încă”, a răspuns ea.

În cele din urmă, Dauphine a tăcut, pierdută în propriile ei gânduri, iar Alistair a privit peisajul rural, bucurându-se de priveliștile podgoriilor și livezilor întinse printre stânci, de strălucirea îndepărtată a oceanului strălucitor. Nu se satura de acest loc. Își simțea însoțitoarele înfășurându-i șiretul pe încheieturi și pe brațe, potrivitându-i perfect, iar ea devenea din ce în ce mai emoționată pentru ziua cea mare.

O briză răcoroasă trecu brusc și, în timp ce Alistair se uită la orizont, observă o întunecare a norilor ascunzând soarele strălucitor, o umbră

trecând peste toți, înainte ca soarele să se dezvăluie din nou. Alistair nu știa de ce, dar în acel moment, a simțit ceva întunecat, o premoniție, aproape o viziune. A avut de-a face cu fratele ei. Thorgrin. Ea îl simți brusc într-un loc foarte, foarte întunecat. Iar sentimentul i-a înghețat oasele.

— Alistair? Dauphine și a întrebat. "Ce s-a întâmplat?"

Alistair, încă privind la orizont, clătină repede din cap.

„Nu este nimic”, a spus ea. "Nimic."

Dar Alistair nu se putea opri să privească orizontul. Ea a simțit pericolul. Și-a luat respirația, simțindu-se amorțită de groază, în timp ce simțea lucruri întunecate la orizont și când simțea fratele ei, Thorgrin, intrând într-un ținut al morții.

CAPITOLUL 20

Inima lui Loti se învârtea de emoții amestecate în timp ce lucra pe câmp cu ceilalți, folosind grebla ei lungă de lemn pentru a sparge pietre și pământ, pregătind câmpurile Imperiului pentru plantare. A fost un exercițiu monoton și plictisitor, unul pe care îl făcuse aproape în fiecare zi din viața ei, ridicând grebla lungă de lemn în sus, cătușele din jurul încheieturilor ei împiedicând-o să-l folosească ca armă și răzuind deșeurile nesfârșite ale deșertului. Când l-a coborât, metalul i-a tăiat încheieturile, cicatricile, așa cum au făcut-o ani de zile. Învățase să ignore durerea.

Dar nu asta a dus-o în această zi; în timp ce își târa grebla de-a lungul pământului, nu se gândi la cătușele ei, la cicatricile ei — ci la Darius. Se simțea îngrozitor pentru că l-a îndepărtat așa cum a făcut-o, pentru că nu i-a fost mai recunoscătoare pentru că i-a salvat viața. Trecuse un întreg ciclu lunar și, în cele din urmă, șocul a trecut, avusese timp să proceseze totul. Încă nu-i venea să creadă ce se întâmplase cu stăpânii, cum o salvase Darius de la o viață sigură de iad și sclavie și, posibil, chiar de la moarte. Îi datora viața ei – mai mult decât viața ei. Și ea răspunsese cu indiferență rece.

Totuși, în același timp, fusese copleșită, nesigură cum să reacționeze. Ea nu mai văzuse pe nimeni să folosească o putere magică până acum și a uimit-o să-l vadă pe Darius folosind-o. Toată viața ei fusese învățată de părinții și bătrânii ei să vadă magia ca pe o vrăjitorie, ceva de condamnat în cei mai tari termeni posibil, singurul tabu adevărat din satul lor. I se spusese că era magia care a dus la condamnare pentru oamenii ei, de la început. Și să-l vadă pe Darius folosindu-l - ei bine, ea nu știa cum să reacționeze. Reacționase impulsiv, într-un fel în care părinții ei și-ar fi dorit-o.

Dar acum, când dădea jos grebla de lemn iar și iar, târându-l în pământ, se simțea îngrozitor pentru ceea ce făcuse. Voia să alerge la Darius, să-i ceară scuze, să fie cu el, acest băiat care îi cuprinsese inima mai mult

decât și-ar fi putut imagina. Întotdeauna bănuise că era ceva diferit la el, deși nu era sigură ce era. Era într-adevăr diferit de toți ceilalți, cu marea sa abilitate. Dar cu atât mai mult, cu inima lui mare. Neînfricarea lui.

Acum ea le aruncase pe toate. Totul pentru că îi era frică, frică de condamnarea pe care ar primi-o de la părinții ei și de la bătrâni dacă ar fi prinsă cu el, dacă i-ar descoperi puterea. Îi era teamă că nu vor înțelege; nu era sigură că se înțelegea singură.

De asemenea, îi fusese teamă în timpul acestui ultim ciclu al lunii că în orice zi Imperiul va sosi și va ocoli pe ea și pe Darius pentru că i-ar fi ucis pe acei oameni; în fiecare zi se aștepta ca cadavrele să fie descoperite. Cu toate acestea, ziua aceea nu a venit niciodată. Poate că au fost atât de adânc îngropați sub avalanșa, până la urmă, încât nu aveau să fie găsiți niciodată. Și pe măsură ce frica lui începea să se risipească, Loti începea să-și dea seama, și mai mult, că nu avea de ce să se teamă, că poate chiar ar putea fi cu Darius – dacă el ar fi avut-o înapoi. Poate că era deja prea târziu.

Loti s-a oprit pentru o clipă, a luat o pauză în timp ce și-a șters fruntea, s-a uitat peste tot în jurul ei și a văzut toate celelalte fete staționate cu ea pe acest câmp, toate muncindu-se. Alături de ea, ea a fost cea mai fericită să vadă, era fratele ei, Loc. Stăpânii de serviciu adăugaseră insultă la vătămare, desemnându-l pe Loc aici, pe câmp, cu fetele, iar inima i-a fost plină de suflet. Apoi, din nou, întreaga sa viață fusese disprețuit, totul din cauza rănii sale, un picior mai scurt decât celălalt și un braț deformat și mai scurt decât celălalt. A fost chiar tratat ca un proscris în propria sa familie, o casă plină de războinici, unde mama și tatăl lui îl priveau cu dispreț de parcă nici nu ar exista.

Dar Loti a iubit-o pe Loc din toată inima, și a făcut-o mereu. Era hotărâtă ca abundența ei de dragoste pentru el să compenseze lipsa de dragoste pe care a primit-o de la ceilalți. Loti a proiectat o imagine dură, știa, iar pe dinafară, era dură; dar pe dinăuntru avea o inimă de aur. De fapt, îl iubea pe Loc mai mult decât pe toți frații ei și pe toată familia ei. Toți au trecut cu vederea ceea ce vedea ea în față și în centru în Loc: o inimă mare, un zâmbet larg și plin de grație și mai multă bucurie și fericire decât oricine pe care o întâlnise vreodată, chiar și în circumstanțele lui. Loti a aspirat să fie ca el, să fie la fel de fericit ca el, să fie la fel de amabil, de plin de compasiune și de îndurat și la fel de iute ca și el. Ea ar face orice pentru el și îi iubea compania, așa că nu o deranja că el era la detalii de lucru cu ea.

— Mai bine ai continua să lucrezi, soră, i-a spus Loc, întorcându-se cu un zâmbet, sau te vor vedea.

Loc își ridică grebla cu singura sa mână bună și o dădu jos. Brațul lui bun era un braț puternic, brațul unui războinic, ca frații săi, compensând pe celălalt; totuși, fără un echilibru bun, îi era greu. Loc era de două ori mai lent decât fetele și îi era greu să tragă în linie dreaptă, fiecare tragere luând un efort mare. Dar nu s-a plâns niciodată și s-a pus mereu la treabă cu un zâmbet imens.

— Tu *ești cel* care ar trebui să iei o pauză, spuse ea, încă trăgându-și răsuflarea. „Îți atribuie o sarcină crudă. O fac intenționat."

El a râs.

— Am fost repartizat mult mai rău, soră mea, spuse el. „Asta nu mă preocupă. Pentru *tine* sunt îngrijorat. Spune-mi ce te-a deranjat. Pot să văd asta în fața ta."

Fără să răspundă, Loti și-a ridicat grebla și s-a întors la muncă. S-au chinuit împreună într-o tăcere confortabilă, în timp ce ea se gândea cum să-și exprime ceea ce avea în minte. Ea nu avea spiritul rapid pe care îl aveau alții; avea nevoie de timp pentru a-și gândi bine gândurile. Loc o respecta, nu invadându-i intimitatea, oferindu-i timp și spațiu. Acesta era unul dintre lucrurile pe care le iubea la el. Putea să-i spună orice, dar dacă își dorea tăcerea, el respecta asta.

Cădeau într-un ritm constant, fiecare pierdut în propriile gânduri, când deodată, Loti a auzit pași în fugă. Loti s-a întors și a fost îngrozit să vadă un stăpân al Imperiului care se repezi înainte, ridică biciul și îl lovește pe Loc în spate.

Loc strigă de durere, se împiedică înainte și căzu cu fața la pământ.

„Căi în urmă femeilor!" a bubuit comandantul. „Nu ești bărbat!"

Stăpânul a ridicat biciul și l-a lovit din nou.

Și din nou.

"Încetează!" țipă Loti, repezindu-se înainte, incapabil să suporte.

Toate fetele au încetat să lucreze și s-au întors și au privit. Loti a alergat înainte, fără să se gândească, fără să-și dea seama de consecințe, dar incapabil să se stăpânească. Cătușele îi legară încheieturile cu un lanț de trei picioare între ele, iar Loti se repezi în față și se opri între Loc și stăpânul de lucru exact în momentul în care biciul se izbi.

Loti a luat gena în schimb, peste umăr, și a țipat de durere când a primit lovitura în locul fratelui ei, care stătea întins la pământ.

Stăpânul, înfuriat, i-a dat înapoi și ea a simțit o arsură incredibilă pe față, în timp ce se învârtea.

— Te amesteci, spuse el. „Pot să te ucid pentru asta.”

A dat-o cu piciorul cu cizma lui mare și a trimis-o să zboare cu fața înainte pe pământ și stânci.

Loti se întoarse repede și se uită înapoi pentru a-l vedea mergând spre Loc, care încă zăcea pe pământ, ridicând o mână pentru a-și proteja fața.

Stăpânul s-a apropiat și l-a lovit din nou.

"Nu!" a plâns Loti.

Ea a sărit în picioare, văzând cruzimea de pe chipul stăpânului de lucru, știind că el îl va biciui pe fratele ei până la moarte.

Loti stătea acolo, stăpânul cu spatele la ea, lovindu-l pe Loc din nou și din nou, pe Loc plin de sânge în timp ce zăcea acolo, strigând de durere.

Loti a văzut roșu. Nu mai putea suporta.

Loti s-a repezit înainte, a sărit sus în aer și a aterizat pe spatele comandantului. Ea și-a înfășurat picioarele în jurul taliei lui și, în aceeași mișcare, și-a ridicat cătușele și a înfășurat lanțurile în jurul gâtului șefului de lucru de două ori – și a strâns.

Loti a strâns și a strâns din toată puterea ei, strânsă într-o strânsoare de moarte pe lanțurile de fier, știind că, dacă i-ar da drumul, va fi viața fratelui ei — și a ei. Ea nu voia să plece; nici măcar hoardele lumii nu o puteau smulge de pe el.

Bărbatul era uriaș, cu gâtul întreg de mușchi, un picior lățit, și s-a lăsat pe spate și s-a dat. Totuși, Loti strânse cu toată puterea. Era ca și cum te-ai ține de un taur care se bate.

Directorul se întinse înapoi, icnind, lăsând biciul jos și încercă să o prindă, iar și iar. O gheare, zgâriindu-i încheieturile.

Și totuși ea s-a ținut, strângându-se mai tare.

„Porc dezgustător de bărbat,” strigă ea. „Știi că fratele meu nu se poate apăra!”

„Loti!” strigă una dintre prietenele ei, o altă femeie, fugind de la îndatoririle ei, încercând să o smulgă de pe el. „Nu face asta! Te vor ucide! Ne pot ucide pe toți!”

Dar Loti a ignorat-o; nimic n-ar fi oprit-o.

Directorul o aruncă pe spate ca un cal sălbatic și nebun, aruncând-o în stânga și în dreapta; Loti a simțit că puterea ei era pusă la încercare până

la limite – dar totuși a ținut.

S-a împiedicat înainte, apoi, deodată, a zburat înapoi, împingând-o înapoi, jos la pământ și aterizat pe spate deasupra ei.

Greutatea lui care a aterizat deasupra ei aproape a zdrobit-o.

Și totuși ea a strâns.

În timp ce îl strângea, Loti se gândi la fiecare nedemn pe care o suferise vreodată, că fiecare femeie suferise aici din mâna acestor bărbați. Ea și-a lăsat furia să se desprindă, curgându-și din mâini, brațe și umeri și a strâns și a strâns, dorind ca acest stăpân să sufere așa cum a suferit. Era șansa ei de răzbunare. Șansa ei de a anunța Imperiului că și ea era puternică.

Și totuși se lupta. S-a aplecat în față și apoi și-a aruncat capul pe spate, lovindu-i capul pe spate, partea din spate a craniului lui zdrobindu-i obrazul – și o durere îngrozitoare a trecut prin capul ei.

Lot, curgând cu adrenalină, tot nu-și dădu drumul, strângându-i brațele tremurânde, durerea năvălindu-i prin cap. Nu știa cât mai putea rezista. Era prea puternic pentru ea și pur și simplu nu voia să moară.

Loti ridică privirea și îl văzu ridicând din nou capul. Capul i s-a aruncat înapoi și a dat-o din nou cu capul pe spate, lovindu-i nasul.

De data aceasta, durerea a fost prea mare, ochii ei orbiți de sângele nasului. Involuntar, ea și-a slăbit strânsoarea.

Loti știa că avea să moară. Ea ridică privirea, aşteptându-se să-l vadă pe directorul de lucru pe cale să o omoare.

Dar ceea ce a văzut a surprins-o: în schimb, l-a văzut pe Loc stând deasupra lor, încruntându-se pentru prima dată în viața lui. Ea a văzut, în acel moment, războinicul în ochii lui.

Loc și-a ridicat grebla de lemn sus și a dus vârful direct în burta șefului de lucru.

Stăpânul gafâi, aplecându-se înainte în timp ce Loc îl dădu jos, iar și iar, spărgându-și coastele. Era exact ceea ce avea nevoie Loti pentru a-și recăpăta strânsoarea de cătușe.

Loti i-a prins, și-a dublat strânsoarea și ea s-a răsucit, ajungând peste el, ținându-l cu fața întâi în pământ.

Își strânse toate puterile, încheieturile sângerând de la cătușele tăindu-le. Sângele și transpirația i-au usturat ochii și și-a pierdut orice simț al timpului și al spațiului în timp ce strângea și strângea și strângea.

A trecut mult timp după ce a încetat să se miște, Loti și-a dat seama în sfârșit că era mort.

Ea a privit în jos. El zăcea acolo, perfect nemișcat, toată lumea perfect nemișcată, iar ea și-a dat seama că tocmai l-a ucis pe bărbat.

Și că nimic nu va mai fi la fel.

CAPITOLUL 21

Darius a tăiat și a tăiat, clic-clac al sabiei sale de lemn străpungând aerul în timp ce bloca loviturile alternativ de la Raj și Desmond, atacându-l fiecare din ambele părți. Îl goneau înapoi, iar el transpira în timp ce se lupta cu ei, făcând tot posibilul să alunge o lovitură după alta. Soarele apunea după o zi lungă de muncă și, așa cum făcuseră aproape în fiecare zi în timpul acestui ultim ciclu al lunii, Desmond, Raj și Darius s-au luptat, lăsând să-și scape toată agresivitatea față de Imperiu, toată frustrarea față de stăpânii lor, în joc cu sabia.

Pe margine, Dray stătea acolo, urmărind fiecare tăietură, mârâind la atacatorii lui Darius de fiecare dată când aruncau o lovitură. Era clar că voia să se năpustească, dar Darius îl învățase în cele din urmă să stea acolo și să privească cu răbdare. Cu toate acestea, mârâitul lui a umplut aerul, iar Darius nu știa când avea să se rup și să-i sfideze comanda. El i-a fost atât de loial lui Darius, așa cum i-a fost Darius lui, încât nu putea să-l controleze.

Pe parcursul ultimului ciclu al lunii, Darius și Raj și Desmond deveniseră prieteni apropiați, cei doi băieți mai mari hotărâți să-l facă pe Darius un luptător mai bun. Mergea. Darius își simți brațele și umerii obosit, dar nu la fel de obosit cum fuseseră cu câteva zile înainte; și în timp ce în zilele trecute prea multe dintre loviturile lor au alunecat, astăzi el a reușit să le blocheze loviturile în timp ce atacau necruțător.

Mergeau înainte și înapoi, Darius blocând o parte în alta, învârtindu-se după ce a blocat o lovitură înaltă și chiar îndrăznindu-se să riposteze, tăind. Se simțea din ce în ce mai puternic, mai rapid, mai încrezător. El știa că, pe măsură ce prietenia lor se adâncea, la fel și abilitățile lui în luptă au crescut.

Darius se concentra, găsind un punct slab în lovitura lui Raj, pe cale să dea prima sa lovitură – când deodată, vocea unei fete a tăiat aerul.

„Dariu!”

Darius, distras, s-a întors la zgomot și, în timp ce făcea, a coborât garda și a primit o lovitură puternică în cutia toracică.

A strigat și s-a încruntat la Raj.

„Nedrept!” el a spus.

— Ți-ai lăsat garda jos, spuse Raj.

"Am fost distras."

— În luptă, spuse Desmond, inamicul tău speră să distragă atenția.

Darius se întoarse, enervat și fu surprins să vadă cine îl chemase. Spre șocul lui, acolo era Loti, care se apropia rapid, părând tulburată. A fost și mai surprins să vadă că ochii ei erau roșii de plâns.

Darius era nedumerit; nu o văzuse de tot ciclul lunii și era sigur că nu voia să-l mai vadă niciodată. Nu înțelegea de ce îl căutase acum sau de ce era atât de tulburată.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea.

Era atât de supărată, vocea i s-a frânt, iar el a putut vedea agonia pe chipul ei, adâncind misterul.

Darius se întoarse încet și se uită la Raj în gol.

Au dat din cap, înțelegând.

— În altă zi, spuse Raj.

S-au întors și au plecat, iar Darius și Loti au rămas singuri în poiană, unul față în față.

Darius se îndreptă spre ea, iar ea îl surprinse alergând în brațele lui, îmbrățișându-l și îmbrățișându-l strâns. Ea a plâns peste umărul lui. Nu știa ce să facă din asta; căile femeilor erau la nesfârșit misterioase pentru el.

„Îmi pare atât de rău”, a spus Loti, plângând, peste umăr. „Îmi pare rău. Sunt așa de prost. Nu știu de ce am fost atât de rău cu tine. Mi-ai salvat viata. Nu ți-am mulțumit niciodată pentru asta.”

Darius o strânse pe spate, ținând-o strâns. M-a simțit atât de bine să o aibă în brațe și el s-a simțit răscumpărat să audă asta, după tot ce trecuseră. Toată suferința și angoasa, dezamăgirea și confuzia pe care le simțise în timpul ultimului ciclu al lunii au început să se topească. Ea chiar l-a iubit până la urmă. Oricât de mult o iubea.

„De ce nu ai...” începu el.

Dar ea îl întrerupse, lăsându-se pe spate și ridicând un deget.

— Mai târziu, spuse ea. „Deocamdată, am afaceri urgente.”

Ea a plâns din nou, iar el s-a uitat în fața ei, întrebându-se, apoi a întins mâna și a ținut-o de bărbie.

— Spune-mi, spuse el. „Orice ar fi, poți să-mi spui.”

Făcu o pauză lungă, privind în jos, apoi în cele din urmă ridică privirea și îi întâlni ochii.

— L-am omorât pe unul dintre ei azi, spuse ea, cu vocea ei gravă.

Darius a văzut seriozitatea din ochii ei și a știut că nu era o glumă. Stomacul i-a căzut, dându-și seama.

Ea a dat din cap, confirmând asta.

„Au încercat să-mi facă rău fratelui meu”, a explicat ea. „Nu puteam sta pe loc. Nu mai. Nu azi."

Ea a izbucnit în lacrimi.

„Acum Imperiul va veni după mine”, a spus ea. "Pentru noi toti."

Acum Darius înțelese de ce îl căutase; o trase spre el, iar ea îl ținea și plângea peste umărul lui în timp ce el o ținea strâns. Simțea simpatie pentru ea, precum și compasiune – și, mai ales, un sentiment nou de respect. Îi admira acțiunile.

O trase înapoi și o privi cu înțeles.

„Ceea ce ai făcut”, a spus el, „a fost un act de onoare. De curaj. Un act pe care chiar și bărbaților le era frică să îl facă. Nu ar trebui să vă simțiți rușine – ar trebui să simțiți mândrie. Ai salvat viața fratelui tău. Ne-ai salvat *toate* viețile. Am putea muri cu toții. Dar acum, datorită ție, vom muri cu toții cu răzbunare, cu onoare în viața noastră.”

Ea s-a uitat la el și și-a șters lacrimile și el a văzut că o mângâiase; totuşi faţa ei strălucea de îngrijorare.

„Nu știu de ce am venit primul la tine”, a spus ea. „Cred că am crezut... că vei înțelege. Tu printre toți.”

El îi strânse mâinile.

— Înțeleg, spuse el. „Mai mult decât aș putea spune.”

— Trebuie să le spun acum, spuse ea. „Trebuie să spun tuturor bătrânilor”.

Darius îi luă mâna în a lui și o privi cu înțeles.

„Promit prin soare și stele, prin lună și pământul de sub ea. Niciun rău nu ți se va întâmpla cât timp voi trăi.”

Ea s-a uitat în ochii lui și el a simțit dragostea ei pentru el, o dragoste care se întindea pe secole. Ea l-a îmbrățișat, aplecându-se și i-a șoptit la ureche, tocmai cuvintele pe care el tânjise să le audă:

"Te iubesc."

CAPITOLUL DOUA DOI DOI

Thorgrin, alături de frații săi din Legiunea, a mers încet, precaut, prin țara morților, clipi și se întrebă ce s-a întâmplat. Avea impresia că și-ar fi pierdut orice simț al timpului, ca și cum ar fi fost aici jos de săptămâni, poate chiar un ciclu întreg al lunii, mergând printr-un vârtej ciudat de timp și spațiu în timp ce mărșăluia prin tunelurile nesfârșite din țara lui. mort. Știa că nu era posibil să mărșăluiască atâtea zile, dar se simțea atât de obosit, cu ochii atât de grei. Chiar trecuse atât de mult timp?

Clipi de mai multe ori, uitându-se prin vaporii roșiatici care veneau și plecau în aceste peșteri masive și se uită în sus pentru a-și vedea însoțitorii arătând la fel de dezorientați. Era ca și cum toți ieșeau în sfârșit din ceață, înapoi în timpul prezent. Thor și-a amintit de avertismentul paznicului râului: *câțiva pași pe acest pământ pot dura multe luni* .

„Ce s-a întâmplat cu noi?” Elden le-a pus întrebarea în mintea tuturor.

„Am mers în tot acest timp?” întrebă O'Connor.

„Și totuși pare că tocmai am intrat în tunel”, a spus Reece.

Thor s-a uitat de jur împrejur, observând împrejurimile, gândindu-se la același lucru. Era imediat în gardă, strângându-și pumnul în jurul mânerului sabiei, în timp ce simțea un curent rece i se lipește de piele. Zgomote înfiorătoare au umplut peștera gigantesca, răsunând din senin în acest loc de întuneric. Singurul lucru care le-a luminat drumul erau focurile sporadice care izbucneau din pământ, la fiecare douăzeci de metri și ceva, flăcări de-a lungul părților laterale ale peșterii. Ocazional, gheizere de foc au izbucnit, unele dintre ele scânteind, altele clocotind încet. Mai mult decât în orice loc în care fusese vreodată, acest loc se simțea ca un loc al întunericului, al întunericului și al morții. Thor a simțit că au intrat într-o altă dimensiune, un loc în care niciun om nu trebuia să călătorească. A început să se întrebe dacă au făcut o greșeală foarte mare venind aici.

„Guwayne!” strigă Thor.

Vocea lui răsuna pe pereții peșterii, întorcându-se iar și iar la el, de parcă și-ar fi batjocorit. Se uită în jur, oprindu-se, ascultând, sperând în vreun sunet al copilului său. Plânsul unui copil. Orice.

Nu a venit decât o tăcere crudă ca răspuns. Apoi, după o pauză lungă, sunetele s-au înălțat din nou — picăturile îndepărtate și țipetele și bataitul aripilor, nenumăratele creaturi ascunse în întuneric. Au auzit și sunetele îndepărtate ale șuieratelor, ale gemetelor blânde, ale zgomoturilor de lanțuri. Gemete și strigăte nesfârșite răsunau în aer, sunetele sufletelor în chin.

"Ce este locul asta?" întrebă Indra, cu vocea mohorâtă.

— La naiba, răspunse Matus.

— Sau unul dintre cele douăsprezece iaduri, a adăugat Elden.

Thor a mers cu grijă, evitând bălți mici de foc și a simțit un sentiment din ce în ce mai adânc de teamă când a auzit un vuiet și un bubuit îndepărtat al unui fel de creatură.

„Dacă toți sunt morți, ce este asta?” întrebă Matus. „Care sunt regulile aici jos?”

Thorgrin făcu un pas înainte, strângându-și mânerul și clătină din cap.

„Nu există reguli”, a spus Reece. „Am lăsat regulile în țara de deasupra.”

— Singurele reguli de aici sunt spuse de tăișul sabiei tale, spuse Thor, trăgând sabia cu un inel distinctiv. Ceilalți l-au urmat, toți ținând armele, toți pe muchie. Reece ținea un buzdugan, Matus un bip, Elden o sabie, O'Connor arcul lui, Conven sabia lui și Indra praștia ei.

„Nu cred că acestea vor fi de mare ajutor”, a spus Reece. „La urma urmei, aceste creaturi au fost deja ucise.”

— Dar *nu am* făcut-o, spuse Indra. „Nu încă, cel puțin.”

Ei au continuat să mărșăluiască spre sunete, din ce în ce mai adânc în peșteră, sunetele devenind mai puternice pe măsură ce se simțeau învăluiți în această cealaltă lume.

„GUWAYNE!” strigă Thor din nou.

Din nou, vocea lui răsună, de data aceasta urmată de râsete batjocoritoare care veneau de undeva adânc înăuntru, sărind de pe pereți. S-a auzit un sunet de picurare, iar Thor a ridicat privirea și a văzut picături mici de lavă picurând din tavan, picături sporadice, ca de ploaie, șuierând în timp ce aterizau.

"AU!" O'Connor strigă și sări.

Thor l-a văzut sărind din drum și ștergându-i o flacără mocnind de pe mânecă, stingând-o. Toți s-au unit mai strâns și s-au grăbit în centru, unde picura mai puțin.

„Au spus că nimeni nu pleacă”, a spus Matus. „Poate că vom muri mai devreme decât credem.”

— Nu aici, spuse Reece. „Oricât de nebun ar suna, nu vreau să mor în țara morților. Vreau să mor deasupra pământului.”

Conven făcu un pas înainte, părând relaxat, de parcă ar fi fost confortabil aici.

„S-ar putea să ne economisească o călătorie”, a spus el.

Au mărșăluit și au mărșăluit, vaporii roșii crescând și dispărând, Thor privi în întuneric, unele părți ale peșterii luminate de flăcări mai mari decât altele. Îl căuta peste tot pe Guwayne.

Totuși, oriunde mergea, nu era nici urmă de el.

Thor a auzit un zgomot brusc și a privit și a fost șocat de ceea ce a văzut. La început nu a putut să o proceseze. Dar apoi, ceața s-a curățat și a apărut clar la vedere. Nu vedea lucrurile.

Acolo, dar la câțiva metri distanță, Gareth, fratele lui Reece, a apărut din întuneric. Înlănțuit de perete cu cătușe de fier în jurul gâtului, se uita la ei cu o față slăbită și obrajii scobiți. Brațele și picioarele îi erau prinse de cătușe de argint și avea un pumnal care ieșea din piept.

Le-a zâmbit, sângele picurându-i din gură în timp ce o făcea.

— Gareth, icni Reece, făcând un pas înainte, ținându-și sabia în fața lui.

„Fratele meu”, i-a spus Gareth.

„Nu ești un frate pentru mine”, a spus Reece.

„Recunoști acest pumnal în pieptul meu?” întrebă Gareth. „Este cel pe care l-am omorât pe tatăl. A fost cufundat înapoi în mine. Pentru toata eternitatea. Ai să mi-o scoți?”

Reece dădu înapoi îngrozit, uitându-se la fratele său, îngrozit.

Încet, Reece se dădu înapoi. S-a întors și Thor și-a văzut frica pe față, apoi a continuat în josul tunelului.

Ceilalți i s-au alăturat, toți întorcându-și spatele lui Gareth, lăsându-l acolo, legat de perete, condamnat să-și trăiască iadul pentru veșnicie.

"Vă rog!" Gareth se plânge în spatele lor, părând disperat. „Te rog eliberează-mă! Te rog intoarce-te! Îmi pare rău! Mă auzi, frate? Îmi pare rău

că l-am ucis pe tată!”

Au mărșăluit și au mărșăluit, iar Thor a putut vedea expresia cenușie de pe chipul lui Reece. Părea zdruncinat.

„Nu m-am gândit niciodată să-mi văd fratele din nou”, a spus Reece încet, în timp ce continuau să meargă.

Thor a privit în jur și a avut un nou respect pentru acest loc; se întreba ce ar putea urma mai departe.

Trecură pe lângă mici peșteri, îngropate în pereți, asemănătoare cu cea din care ieșise Gareth și, în timp ce făceau, erau cu toții de pază, întrebându-se pe cine mai puteau întâlni.

Se auzi un alt zgomot de lanțuri, acesta mai violent și din întunericul uneia dintre micile peșteri a apărut o siluetă care se aruncă spre ei. Toți au sărit înapoi și s-au pregătit, Thor ridicând sabia, gata să lovească.

Dar bărbatul a fost oprit de cătușele sale înainte de a putea ajunge la ele. El mârâi, întinzându-se spre ei.

„Vino mai aproape”, a țipat el, „și te voi introduce în iad!”

Thor s-a uitat la bărbat, îngrozitor desfigurat, fără un ochi, cu fața arsă și acoperită de răni care părea proaspete, iar Thor și-a dat seama, cu groază, cine era: McCloud.

— Tu ești cel care a atacat-o pe Gwendolyn, spuse Thor, în timp ce totul se repezi înapoi la el ca și cum ar fi fost ieri. „Întotdeauna mi-am dorit să fiu acolo să te ucid primul. Acum am șansa mea.”

Thor s-a încruntat și a făcut un pas înainte și l-a înjunghiat pe McCloud în inimă.

Dar McCloud stătea acolo, încă zâmbindu-i în timp ce sângele îi curgea prin gură, părând neclintit.

Thor se uită în jos și văzu că erau deja câteva săbii care străpungeau trunchiul lui McCloud.

„Omoară-mă”, a spus McCloud. „Mi-ai face o mare favoare și ai pune capăt acestui iad în care mă aflu.”

Thor s-a uitat în urmă cu mirare și și-a dat seama în acel moment că există dreptate în lume. McCloud îi rănise pe nenumărați alții, iar acum suferea, în propriul iad privat. Și avea să sufere pentru totdeauna.

— Nu, spuse Thor, retrăgându-și sabia. „Nu te voi scuti de niciun iad.”

Au continuat să meargă, strigătele lui McCloud asaltându-i în timp ce mergeau. Thor era și mai mult acum, uitându-se în întuneric, în timp ce

una câte una, figurile ieșeau din peșteri de ambele părți ale tunelului, toate încătușate.

Thor a trecut pe lângă oameni pe care i-a recunoscut, oameni pe care i-a ucis pe câmpul de luptă, majoritatea inamici străini. Toți păreau să vrea să încerce să ajungă la el, să atace, dar cătușele lor îi țineau pur și simplu la îndemână.

Deodată Matus sări înapoi; Thor s-a întors și și-a văzut tatăl și frații morți din Insulele Superioare ieșind, întinzându-se spre el.

— Ne-ai dezamăgit, Matus, spuse tatăl lui. „Ne-ați trădat pentru continentul Inelului. Ai întors spatele familiei."

Matus clătină din cap în timp ce se uita înapoi.

„Nu ai fost niciodată familia mea", a răspuns el. „Numai în sânge. Nu în onoare."

Reece a mers înainte, până la tatăl lui Matus, care s-a uitat la el. Încă mai avea rana înjunghiată de unde l-a ucis Reece.

— M-ai omorât, i-a spus lui Reece.

„Și din cauza ta, femeia cu care trebuia să mă căsătoresc este moartă", a răspuns Reece. — Tu ai ucis-o pe Selese.

„Mi - ar ucide - o din nou" , a spus el, „și aș ucide cu plăcere *tine* !"

S-a aruncat înainte spre Reece, dar a fost oprit de lanțurile lui.

Reece doar stătea acolo și se încruntă la el.

— Te-aș ucide în fiecare zi dacă aș putea, spuse Reece, simțind o nouă agonie pentru moartea lui Selese. „Mi-ai furat persoana pe care o iubeam cel mai mult."

„De ce nu stai aici cu noi", i-a spus fratele lui Matus lui Reece, „și atunci poți."

Thor s-a întors și l-a dus pe Reece departe, trăgându-l.

— Hai, îi spuse el lui Reece. „Nu merită timpul nostru."

Toți au continuat să mărșăluiască, trecând pe lângă o paradă nesfârșită de fantome. Thor i-a văzut pe toți oamenii pe care i-a ucis în luptă, fețe pe care nu-i văzuse de vremuri, în timp ce pătrundeau din ce în ce mai adânc în acest loc nesfânt.

Thor a simțit brusc că un fior îi pătrunde în sistemul și știa, doar știa, că o ființă rea pândea într-o peșteră din față, ascunsă în spatele unui nor de vapori.

Încet, figura a apărut, făcând un pas înainte pe măsură ce vaporii treceau, iar Thor se opri scurt, șocat.

— Și unde mărșăluiești, fiule? se auzi vocea întunecată, guturală.

Părul lui Thorgrin s-a ridicat pe cap când a recunoscut acea voce, acea voce care îi provocase atât de durere, care îi provocase coșmaruri nesfârșite. Thor s-a pregătit.

Nu poate fi.

Thor a fost îngrozit să-l vadă ieșind din întuneric, înlănțuit de șase cătușe, adevăratul său tată.

Andronic.

Andronicus a fost oprit de cătușele lui, iar Thor s-a apropiat încet, stând în fața lui, privindu-l înapoi în față. Întregul corp al lui Andronicus era acoperit de răni, așa cum îl văzuse Thor ultima dată pe câmpul de luptă.

Andronicus rânji înapoi cu cruzime, aparent invincibil.

„M-ai urât în viață. Mă vei urî și pe mine în moarte?” întrebă Andronic.

„Te voi urî mereu”, a răspuns Thor, tremurând înăuntru.

Andronic zâmbi.

"Aia este bună. Ura ta mă va ține în viață. Ne va menține conectați.”

Thor și-a gândit cuvintele și și-a dat seama că tatăl său avea dreptate. Ura pe care o simțea pentru Andronic îl făcea să se gândească la el în fiecare zi; îi ținea conectați într-un fel ciudat. Și-a dat seama în acel moment că și-ar dori să fie cu adevărat liber de el. Și pentru a face acest lucru, ar trebui să renunțe la ura lui.

— Acum nu ești nimic pentru mine, spuse Thorgrin. „Tu nu ești tată. Nu ai fost niciodată. Nu ești un dușman. Ești doar un alt cadavru în țara morților.”

„Totuși, mai trăiesc”, a spus Andronicus, „în visele tale. M-ai ucis. Dar nu cu adevărat. Ca să scapi de mine, ar trebui să te cucerești pe tine însuți. Și nu ești suficient de puternic pentru asta.”

Thor simți un nou val de furie.

— Sunt mai puternic decât tine, tată, spuse Thor. „Sunt în viață, sus, iar tu ești mort, prins aici jos.”

„Tu, care mă visează, ești cu adevărat în viață?” întrebă Andronicus zâmbind. „Cine dintre noi este prins de celălalt?”

Andronicus se lăsă pe spate și râse, din ce în ce mai tare, un zgomot zgomotos, râsul lui răsunând de pe pereți. Thor se uită înapoi la el cu ură; a vrut să-l omoare, să-l trimită în iad. Dar era deja în iad. Thor și-a dat seama că trebuie să-l elibereze pe el însuși.

Thorgrin simți acum o mână pe umăr și se întoarse să-l vadă pe Reece, întorcându-i favoarea, trăgându-l departe.

„Nu merită”, a spus Reece. „Este doar o altă fantomă.”

Thor s-a lăsat tras și toți au continuat să meargă, râsul lui Andronicus răsunând în urechile lui Thor, în timp ce ei continuau să-și croiască drum prin peștera nesfârșită a ororilor.

*

Au mărșăluit și au mărșăluit, pentru ceea ce se simțeau ca niște luni, răsucindu-se și întorcându-și drum prin tuneluri nesfârșite, bifurcându-se de mai multe ori, pierzându-se la nesfârșit în acest labirint de sub pământ. Thor avea senzația că au traversat un deșert de întuneric, ca și cum ar fi mărșăluit toată viața.

În cele din urmă, au ajuns la ceea ce părea a fi capătul peșterii. Thor făcu o pauză, nedumerit, la fel ca și ceilalți, privind un zid de stâncă neagră solidă. Ajunseseră oare într-o fundătură?

"Uite!" spuse O'Connor. "Jos."

Thor se uită în jos și văzu, pe pământ, la capătul peșterii, o gaură largă în pământ, un tunel înclinat drept în întuneric.

Thor s-a dus până la prăpastie împreună cu ceilalți și a privit în jos; tunelul părea să dispară în miezul pământului. Din el se ridica un curent cald, mirosind a sulf. Thor auzi un sunet de geamăt răsunând adânc dedesubt.

Thor se uită la ceilalți, care se uitau cu toții înapoi, cu teamă în ochi. Își dădea seama că niciunul dintre ei nu voia să intre în tunel, să alunece direct în întuneric. Nici el nu era sigur că a făcut-o. Și totuși ce alegere au avut? Făcuseră o viraj greșit undeva?

În timp ce stăteau acolo dezbătând, deodată, s-a auzit un țipăt îngrozitor în spatele lor, unul care i-a pus părul pe ceafa lui Thor. Era ca vuietul unui leu.

Thor s-a întors și a fost îngrozit să vadă, stând acolo, în fața lor, cel mai grotesc monstru pe care-l văzuse vreodată. Se înălța deasupra lor, de trei ori mai mare decât Thorgrin și de două ori mai lat. Arăta ca un uriaș, dar pielea lui era roșie aprinsă și solzoasă, iar în locul degetelor avea trei gheare lungi. Avea copite pentru picioare și un cap înalt și slab, cu trei ochi în vârf și o față alcătuită în întregime din gura ei. Gura lui era uriașă, cu dinți galbeni zimțați fiecare jumătate de metru lungime, iar întregul corp ondulat de solzi și mușchi, ca o armură.

„Se pare că ceva a scăpat din iad”, a spus O'Connor.

— Sau asta vrea să ne trimită acolo, spuse Indra.

Creatura și-a aruncat capul pe spate și a răcnit; apoi a făcut un pas înainte și a trecut la ei.

Thorgrin sări din drum exact la timp, fiara lipsindu-l cu câțiva centimetri.

Dar O'Connor nu a fost atât de norocos. A țipat în timp ce ghearele lungi și galbene ale fiarei l-au tăiat, lăsând trei urme tăiate peste biceps, trimițându-l să zboare prin aer și să se prăbușească pe piatră. O'Connor, spre meritul său, s-a rostogolit când a lovit pământul și, în ciuda durerii sale, și-a apucat arcul și a tras o săgeată.

Fiara era prea iute; doar a întins mâna în sus și a smuls săgeata din aer. A ridicat-o, a examinat-o și a mestecat-o, înghițind-o de parcă ar fi fost o gustare. Se lăsă pe spate și urlă din nou.

Thor a intrat în acțiune. El a pornit înainte, și-a ridicat sabia sus cu ambele mâini și a coborât-o pe piciorul fiarei. Cu toată puterea lui, el s-a aruncat în jos, străpungând pielea, prin armura ei și în jos în roca de bază, fixându-l de pământ.

Fiara țipă. Thorgrin, expus, știa că va plăti prețul și a făcut-o. Fiara se învârti cu cealaltă mână și-l izbi pe Thor în coaste. Thor a simțit că toate coastele îi trosneau în timp ce zbura prin aer și se izbi de peretele de stâncă din partea îndepărtată a peșterii.

Monstrul a încercat să încarce după el, dar era încă prins de pământ; s-a întins în jos, a apucat sabia lui Thorgrin și a smuls-o din roca de bază și din picior.

Fiara s-a întors și l-a încărcat pe Thor; Thor se rostogoli, cu ochii încețoșați din cauza ciocnirii, și ridică privirea, pregătindu-se pentru atac. Nu a putut reacționa la timp.

Ceilalți au intrat în acțiune. Matus s-a repezit înainte cu bitul său, l-a aruncat larg și a zdrobit fiara în coapsă.

Fiara, înfuriată, s-a întors și, în timp ce a făcut-o, Reece a atacat-o din cealaltă parte, înjunghiind-o și făcând-o să cadă în genunchi. O'Connor a aterizat o altă săgeată, iar Indra a scos mai multe lovituri cu praștia ei, piatra ei lovind în ochii fiarei, în timp ce Elden s-a repezit înainte cu securea și a dat-o pe umărul fiarei. Conven a sărit înainte, aterizând deasupra capului fiarei, și-a ridicat sabia sus și a coborât-o pe craniul ei.

Fiara țipă, asediată de toate aceste atacuri. A răcnit și, dintr-o mișcare rapidă, s-a ridicat la toată lățimea și înălțimea, aruncându-și brațele înapoi și trimițând pe Conven să zboare. I-a lovit și i-a lovit cu piciorul pe ceilalți, trimițându-i și pe ei zburând în toate direcțiile, izbindu-se de roca de bază.

În timp ce vederea lui Thor s-a clarificat, el a rămas întins acolo, privind în sus și și-a dat seama că fiara era impermeabilă. Nimic din ce au făcut nu l-ar ucide vreodată. A lupta cu ea ar însemna moarte sigură.

Thor și-a dat seama că trebuie să preia conducerea și să ia o decizie rapidă dacă ar fi să salveze viața tuturor.

„Spre tunel!” porunci Thor.

Toți i-au urmat exemplul și s-au uitat și au văzut despre ce vorbea – tunelul era singura lor speranță. Au intrat în acțiune, apucându-și armele, alergând în timp ce fiara se îndrepta după ei, urmându-l pe Thor în timp ce alerga spre tunel.

Thor se opri înainte de intrarea lui.

"Merge!" porunci el, dorind ca ceilalti sa scape primii.

Thor stătea acolo, întinzându-și sabia, blocând calea fiarei pentru ca ceilalți să poată intra. Pe rând, Indra, Elden, O'Connor și Reece au intrat, sărind mai întâi cu picioarele și dispărând în întuneric.

Matus se opri lângă Thor.

— Îl voi reține pentru tine, spuse Matus. "Te duci!"

"Nu!" spuse Thor.

Dar Matus nu a vrut să asculte. Fiara a încărcat tunelul, țintind spre Thor, iar Matus a făcut un pas înainte și a tăiat în jos, tăind două dintre ghearele lungi ale fiarei în timp ce se îndreptau spre Thor. Thor s-a tăiat în același moment, abăturându-se și tăiând cealaltă mână fiarei.

Fiara a țipat, iar Thor și Matus au stat acolo și au privit îngroziți cum mâna și ghearele se regenerau imediat. Thor știa că învingerea lui va fi o cauză pierdută.

Thorgrin știa că aceasta era singura lor șansă.

"MERGE!" strigă Thor.

Matus s-a întors și s-a aruncat în ea, iar Thor a urmat-o, scufundându-se cu capul înainte, pregătindu-se să alunece în jos.

Dar de îndată ce a început să alunece, Thor s-a oprit brusc. A simțit ghearele fiarei înfipându-i în spatele piciorului, înțepându-i pielea și a strigat de durere. Începea să-l smulgă înapoi.

Thor se întoarse și văzu creatura smulgându-l repede înapoi, chiar spre gura ei căscată. Știa că în câteva clipe va muri de o moarte îngrozitoare.

Thor și-a adunat rezerva finală de forță și a reușit să se întoarcă cât să se întindă și să taie înapoi, tăind încheietura fiarei.

Thor a țipat când a început brusc să se prăbușească, cu capul înainte, în tunel. S-a prăbușit capăt peste cap, aruncându-se din ce în ce mai repede, în orice se afla dincolo.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Volusia s-a așezat pe tronul ei de aur la periferia arenei, înconjurată de zeci de consilieri și consilieri, și a privit în jos, privind cu jubilare cum un Razif înfuriat, cu o piele roșie aprinsă, își îndrepta coarnele și a scos un sclav prin spate. . Mulțimea a aplaudat, călcându-și picioarele, în timp ce Raziful ridica triumfător sclavul sus deasupra capului, arătându-și victoria, sângele picurându-i pe coarne. Razif-ul s-a învârtit și s-a învârtit, apoi a aruncat în cele din urmă cadavrele, care au zburat prin aer, lovind pământul și prăbușindu-se în pământ.

Volusia simți un fior familiar; puține lucruri o plăceau mai mult decât să privească bărbați murind încet, dureros. Se aplecă înainte, strângându-și lateralele scaunului, admirând fiara, admirându-i setea de vărsare de sânge. Ea a vrut mai mult.

„Mai sclavi!” porunci ea.

Se auzi un claxon, iar mai jos s-au deschis mai multe celule de fier. Încă o duzină de sclavi au fost împinși în arenă, porțile de fier trântindu-se în spatele lor, încuiindu-i.

Mulțimea urlă, iar sclavii, cu ochii mari de panică, se întoarseră și alergau în toate direcțiile, încercând să scape de fiara furioasă.

Razif, totuși, era pe o cale de război și era rapid pentru dimensiunea sa. Îi alunga fără milă pe fiecare sclav, îngrozindu-i prin spate, călcându-le capetele, zgâiindu-și cu ghearele și, din când în când, scufundându-și dinții lungi în ei. Furios, nu s-a oprit până când fiecare sclav a murit.

Mulțimea s-a sălbatic, aplauda iar și iar.

Volusia era încântată.

"Mai mult!" strigă ea. Porțile s-au deschis, în vuietul poporului ei, în timp ce mai mulți sclavi au căzut afară.

"Doamna mea?" se auzi o voce.

Volusia se întoarse să-l vadă pe Soku, comandantul armatei ei, stând lângă ea, lăsând capul în jos cu respect, cu o expresie îngrijorată pe chip.

Era enervată, distrasă de la spectacol. El știa mai bine decât să o întrerupă în timp ce se bucura de spectacolul ei de după-amiază, iar ea știa că trebuie să fie important. Nimeni nu a vorbit cu ea fără permisiunea, sub durerea de moarte.

Ea s-a uitat la el, iar el s-a înclinat mai jos.

„Împărăteasa mea, iartă-mă", a adăugat el, „dar este o chestiune de maximă urgență."

Ea se uită la el, cu capul lui chel plecat jos în fața ei, dezbătând dacă să-l omoare sau să asculte. În cele din urmă, din curiozitate, a decis să-l audă.

„Vorbește", a poruncit ea.

„Unul dintre oamenii noștri a fost ucis de un sclav. Un director de lucru, într-un mic sat la nord de aici. Se pare că un sclav s-a ridicat într-un act de sfidare. Aștept comanda ta."

„Și de ce mă deranjezi cu asta?" ea a intrebat. „Sunt o mie de sate de sclavi în jurul Volusiei. Fă ceea ce facem mereu. Găsiți infractorul; tortură-l încet. Și adu-mi capul lui ca cadou de ziua de naștere."

— Da, împărăteasa mea, spuse el și, făcând o plecăciune, sa retras.

Volusia s-a întors înapoi în arenă și a fost deosebit de satisfăcută când a văzut un sclav care atacă înainte, suficient de prost încât să încerce să lupte cu Razif. Ea a privit cum Razif-ul sări în întâmpinarea lui, strângându-i stomacul, ridicându-l sus peste cap și trântindu-l cu toată puterea. Mulțimea a devenit sălbatică.

— Împărăteasa mea, se auzi o altă voce.

Volusia s-a întors, furioasă că a fost întreruptă din nou, și de data aceasta a văzut un contingent de finieni, condus de conducătorul lor, Sardus, toți purtând mantia stacojie și toți cu părul roșu aprins și fețele de alabastru de felul lor. Erau în parte oameni și în parte altceva, nimeni nu știa ce anume. Pielea lor era prea palidă, ochii lor de o nuanță palidă de roz și își țineau mâinile ascunse în mantie, de parcă ascundeau mereu ceva. Părul lor roșu aprins era distinctiv în capitală și erau singurii membri ai rasei umane cărora li sa permis să trăiască liber și să nu fie sclavi; chiar și-au deținut propriul scaun de putere în capitală. A fost o afacere negociată cu secole în urmă și susținută de mama Volusiei și de mama ei înaintea ei. Finienii erau prea bogați, prea perfișii pentru a trece. Erau stăpâni ai puterii și ai secretelor, comercianți cu tot felul de mărfuri și corăbii care puteau împiedica orașul după pofta lor. Au făcut comerț cu secrete și trădare și

reușiseră întotdeauna să câștige putere asupra conducătorilor Volusiei. Erau o cursă cu care ea nu putea guverna fără. Erau prea vicleni pentru binele lor și nu aveau încredere.

Vederea lor o făcu greață. Volusia ar șterge toată cursa Finian dacă ar putea.

„Și de ce să-mi dau timpul unui om?" întrebă Volusia, nerăbdătoare.

Sardus zâmbi, un zâmbet grotesc, plin de viclenie.

„Împărăteasa mea, dacă nu uit, și tu ești om."

Volusia se înroși.

„Sunt conducătorul rasei Imperiului", a răspuns ea.

„Dar uman, totuși. Om într-un oraș în care să fii om este o crimă."

„Acesta este paradoxul Volusiei", a răspuns ea. „Întotdeauna a avut un lider uman. Mama mea era umană, iar mama ei înaintea ei. Dar asta nu mă face uman. Eu sunt alesul, omul încrucișat cu un zeu. Sunt o zeiță acum – cheamă-mă altfel și vei fi ucis."

Sardus se înclină adânc.

„Iartă-mă, împărăteasa mea".

Ea l-a examinat cu dezgust.

„Și spune-mi Sardus", a spus ea, „de ce nu ar trebui să te arunc la Razif acum și să-ți fie eliminată întreaga rasă odată pentru totdeauna?"

„Pentru că atunci jumătate din puterea pe care o prețuiești atât de profund ar dispărea", a spus el. „Dacă finienii lipsesc, atunci Volusia se va prăbuși. Știi asta – și mama ta știa asta."

Ea se uită la el rece și aspru.

„Mama știa multe lucruri care nu erau în regulă." Ea a oftat. „De ce mă deranjezi în această zi?"

Sardus a zâmbit în felul lui înfiorător când a pășit înainte, departe de ceilalți, și a vorbit în șoaptă, așteptând ca următorul vuiet al arenei să se stingă.

— L-ai ucis pe marele Romulus, spuse el. „Liderul suprem al Imperiului. Crezi că asta vine fără consecințe?"

Ea s-a uitat la el, cu fața aprinsă de furie.

„Sunt liderul suprem al imperiului acum", a răspuns ea, „și îmi creez propriile consecințe".

Se înclină pe jumătate.

„S-ar putea să fie așa", a răspuns el, „cu toate acestea, spionii noștri ne-au spus, și avem mulți, că capitala de sud, în timp ce vorbim, pregătește

o armată pentru a mărșălui armata noastră. O armată mai vastă decât orice am văzut. Am auzit că milioane de oameni ai lui Romulus staționați în Inel sunt, de asemenea, chemați. Toți vor mărșălui asupra noastră. Și vor ajunge înainte de sezonul ploios."

„Nici o armată nu poate lua Volusia", a răspuns ea.

„Capitala Volusiană nu a fost niciodată atacată", a răspuns el. „Nu într-o asemenea forță."

„Avem nave care depășesc în număr cea mai mare flotă", a răspuns ea.

— Nave bune, doamnă, spuse el. „Dar ei nu vor ataca pe mare. Ai doar o sută de mii de oameni împotriva celor două milioane ale capitalei sudice. Am ține acești ziduri poate o jumătate de lună înainte de a fi concediați – și toți uciși fără milă."

„Și de ce vă preocupați de treburile statului?" ea a intrebat.

El a zambit.

„Sursele noastre din capitală sunt dispuse să ne permită să negociem o afacere pentru tine", a spus el.

În cele din urmă, își dădu seama, agenda lui a apărut.

„În ce condiții?" ea a intrebat.

„Nu vor mărșălui asupra noastră dacă tu, la rândul tău, accepți stăpânirea sudului, accepti liderul sudic ca Comandant Suprem al Imperiului. Este o afacere corectă, împărăteasa mea. Permite-ne să-l intermediam pentru tine. Pentru siguranța noastră a tuturor. Permite-ne să te scoatem din situația ta."

„Predicare?" ea a spus. „Ce situație dificilă este asta?"

S-a uitat în urmă, uluit.

„Împărăteasa mea, ai început un război pe care nu-l poți câștiga", a spus el. „Îți ofer o cale de ieșire."

Ea clătină din cap.

„Ceea ce nu reușești să înțelegi", a spus ea, „ceea ce toți oamenii nu au reușit întotdeauna să înțeleagă, este că sunt exact acolo unde vreau să fiu."

Volusia a auzit un vuiet, iar ea i-a întors spatele, s-a întors înapoi în arenă și a privit cum un Razif a lovit un alt sclav în piept. Ea a zâmbit, încântată.

— Doamna mea, continuă Finian, mai disperat, dacă pot să vorbesc cu îndrăzneală, am auzit cel mai îngrozitor zvon. Am auzit că intenționați să

mergeți la Prințul Nebun. Că speri la o alianță cu el. Cu siguranță trebuie să știi că este un efort zadarnic. Prințul Nebun este numit corect și refuză toate cererile de a-și împrumuta oamenii. Dacă îl vizitezi, vei fi umilit și vei fi ucis. Nu asculta de consilierii tăi. Noi, finienii, trăim de mii de ani pentru că cunoaștem oameni. Pentru că facem comerț cu ei. Acceptați afacerea noastră. Fă lucrul cu prudență, așa cum ar fi făcut mama ta."

"Mama mea?" spuse ea și scoase un râs scurt și batjocoritor. "Unde este ea acum? Ucis de mâna mea. Ea nu a fost ucisă de lipsă de prudență, ci de o abundență de încredere."

Volusia se uită la Sardus cu înțeles, știind că nici nu putea avea încredere în el.

„Împărăteasa mea", a spus el, disperat, „te implor. Dă-mi voie să vorbesc sincer: nu ești, așa cum crezi, o zeiță. Ești un om. Și ești fragil, vulnerabil, ca toți ceilalți oameni. Nu începe un război pe care nu-l poți câștiga."

Volusia, înfuriată, se uită rece la Sardus, care era îngrozit în timp ce toți ceilalți asistau la conversația lor, toți comandanții ei, toți consilierii ei, toți urmăreau să vadă cum reacționa.

"Fragil?" repetă ea clocotită.

Era atât de furioasă încât știa că trebuie să ia măsuri drastice, că trebuia să le demonstreze tuturor acestor bărbați că era cel mai departe de a fi fragilă. Trebuia să demonstreze ceea ce știa că este adevărat: că era o zeiță.

Volusia le-a întors brusc spatele tuturor și s-a îndreptat spre arena.

„Deschide poarta", îi porunci ea însoțitorului ei.

Se uită la ea, cu ochii mari de șoc.

— Împărăteasa mea? el a intrebat.

— Nu-ți voi comanda de două ori, spuse ea cu răceală.

Însoțitorul ei s-a repezit să deschidă porțile, bucuria mulțimii mult mai tare în timp ce o făcea, căldura și duhoarea arenei venind spre ea în valuri.

Volusia a făcut un pas înainte, a ieşit pe un balcon înainte ca scările să coboare şi şi-a întins mâinile, larg de lângă ei, cu faţa la poporul ei.

Ca una, toți oamenii ei au tăcut brusc, șocați la vederea ei și toți au căzut în genunchi, înclinându-se.

Volusia a făcut un pas înainte, pe prima treaptă care ducea în jos. Pe rând, ea a coborât în arenă, coborând scările nesfârșite.

Pe măsură ce făcea ea, întregul stadion a devenit și mai liniștit, până când se auzea un ace căzând. Singurul sunet era cel al Razifului, respirând greu, alergând prin arena goală, nerăbdător pentru următoarea sa victimă.

În cele din urmă, Volusia a ajuns la fund și s-a oprit înaintea poartei finale în arenă.

Se întoarse spre gardian.

— Deschide-l, porunci ea.

Se uită la ea, în stare de șoc.

— Împărăteasa mea? el a intrebat. „Dacă deschid aceste porți, Razifii te vor ucide. Te va călca în picioare până la moarte."

Ea a zâmbit.

„Nu o voi mai spune."

Soldații s-au repezit înainte și au deschis porțile, iar mulțimea a icnit când Volusia a pășit, iar porțile s-au trântit rapid în urma ei.

Mulțimea stătea în picioare, șocată, în timp ce Volusia păși încet, câte un pas, în centrul arenei prăfuite. Merse chiar spre mijloc, spre Razif.

Mulțimea a strigat de șoc și de frică.

Razif-ul și-a pus brusc ochii asupra ei și, în timp ce o făcea, s-a lăsat pe spate și a țipat. Apoi a încărcat asupra ei cu viteză maximă, cu coarnele scoase, potrivit pentru ea.

Volusia stătea în centrul arenei, și-a întins brațele și a scos ea însăși un strigăt de furie, în timp ce Razif o ataca. Volusia a rămas în picioare și a privit înapoi la ea, hotărâtă, fără să tresară niciodată în timp ce încărca și încărca, pământul tremurând sub ea.

În timp ce mulțimea striga, așteaptă cu toții să fie înțepată, Volusia stătea acolo, trufașă, arogantă, încruntându-se înapoi la fiară. Înăuntru, știa că este o zeiță; știa că nimic din acest pământ nu o putea atinge. Și dacă nu era, dacă putea fi ucisă de un simplu animal muritor, atunci nu voia deloc să trăiască.

Razif a alergat spre ea, apoi brusc, în ultimul moment, s-a oprit la câțiva pași de ea. Se ridică și își ridică picioarele, la câțiva metri distanță de ea, parcă i-ar fi frică de ea.

Stătea acolo, fără să se apropie, și se uită la ea. Încet, a căzut în genunchi, apoi pe burtă.

Apoi mulțimea a icnit când Razif-ul își lăsă capul în jos și se închina în fața ei, atingându-și capul de pământ.

Volusia stătea acolo, cu brațele întinse în lateral, luând puterea ei asupra animalului, neînfricarea ei, puterea ei asupra universului. Ea știa că este într-adevăr o zeiță. Și nu se temea de nimic.

Rând pe rând, fiecare persoană din arenă a căzut în genunchi și și-a plecat capul în jos, zeci de mii de oameni, toți din rasa imperiului, toți răbdând-o în fața ei. Putea să simtă toată energia lor, le-a absorbit toată puterea și știa că era cea mai puternică femeie de pe pământ.

„VOLUSIA!” au strigat.

„VOLUSIA! VOLUSIA!”

CAPITOLUL 24

Gwendolyn stătea la intrarea în peșteră, privind cum soarele începea să apune și se pregătea. Peste tot în jurul ei, bărbații strângeau puținele provizii pe care le aveau și se pregăteau să părăsească acest loc, pentru a începe drumul lung prin Marea Deșeuri, în căutarea celui de-al Doilea Inel.

Era timpul, și-a dat seama Gwen, să-și caute o casă nouă, o casă permanentă. Oamenii ei aveau nevoie de asta și meritau. S-ar putea ca toți să moară încercând, dar cel puțin ar muri pe picioare, luptă pentru ceva mai mare – nu găzduiți aici într-o peșteră, ghemuiți, așteptând să moară. Îi trebuise un întreg ciclu lunar pentru a-și da seama, pentru a se scutura de depresia lipsei lui Guwayne și Thor. Acea depresie încă se agăța de ea, dar acum, Gwen a putut să treacă peste ea, să nu o lase să o oprească să funcționeze în lume. La urma urmei, cedarea în depresia ei nu i-ar schimba circumstanțele – nu i-ar face decât să-i înrăutățească viața.

Desigur, Gwen a simțit un sentiment profund de durere și pierdere acceptând faptul că Thorgrin și Guwayne s-ar putea să nu se întoarcă vreodată la ea. Se simțea puțin pentru care să trăiască. Cu toate acestea, ea s-a gândit la tatăl ei și la tatăl său înaintea lui – un lung șir de regi care văzuseră o mare nenorocire și care și-au pus credința în ea – și a extras putere din exemplul lor. Ea s-a forțat să fie puternică, să se concentreze pe sarcina pe care o avea la îndemână. Avea un popor de condus. Trebuia să-i pună în siguranță.

"Doamna mea?" se auzi o voce urgentă.

Gwendolyn se întoarse și fu surprinsă să vadă pe unul dintre săteni stând acolo, la intrarea în peșteră, fără suflare, privind-o grav.

„De ce ai venit în timpul zilei?” întrebă Gwendolyn, alarmată.

„Avem o problemă urgentă”, a spus el, în grabă. „Este nevoie de tine la întâlnirea satului nostru, imediat. Voi toti."

Kendrick și Godfrey au venit lângă ea, părând toți la fel de confuzi ca și ea.

„De ce ai vrea oamenii noștri la întâlnirea ta?” ea a intrebat. — Mai ales în timpul zilei?

Mesagerul, încă trăgându-și răsuflarea, clătină din cap.

„Este o chestiune care ne preocupă pe toți, doamnă. Înainte să pleci, te rog vino.”

S-a întors și a fugit, iar Gwen l-a privit mergând în confuzie totală.

„Ce și-ar putea dori?” ea a intrebat. „Ne-au implorat să nu ne arătăm niciodată înainte de întuneric.”

— Poate că nu vor să plecăm, spuse Godfrey.

Gwen se uită în depărtare, privindu-l pe mesager sprinten înapoi în satul lui, iar ea clătină încet din cap.

„Nu”, a spus ea, „mă tem de ceva mult mai rău.”

*

Godfrey a făcut drumeții cu Gwendolyn și Kendrick și cu marele contingent de membri ai Inelului, când toți ieșeau din peșteră și coborau cu grijă muntele, agățându-se de versantul muntelui pentru a nu aluneca și a nu fi detectați. În timp ce se apropiau de sat, a văzut sute de săteni înghesuiți în jurul centrului satului și a simțit haosul de aici. Toți purtau o privire tulburată și a simțit că se întâmplase ceva îngrozitor.

Când au intrat în sat, Godfrey l-a văzut pe băiat în mijlocul mulțimii, fratele Sandarei, cel pe care l-au numit Darius; lângă el stătea o fată care părea a fi iubita lui — o auzise numită Loti. S-au înfruntat cu bătrânii satului, iar fata părea tulburată. Godfrey se întrebă ce s-a întâmplat.

Godfrey s-a alăturat lui Gwen și celorlalți în timp ce stăteau în tăcere lângă centru.

— Dar de ce l-ai omorât? se auzi o voce, cuprinsă de panică, condamnătoare. Godfrey se întoarse să vadă o femeie care trebuie să fi fost mama lui Loti, stând lângă bătrâni, țipând la ea. „N-ai învățat nimic? Cum ai putut fi atât de prost?”

„Nu m-am gândit la asta”, a spus Loti. „Tocmai am reacționat. Fratele meu era biciuit.”

"Și ce dacă!?" Bokbu, bătrânul satului, a țipat la ea. „Suntem *toți* biciuit, în fiecare zi. Dar nimeni nu este atât de prost încât să riposteze – cu atât mai puțin să-i omoare. Tu aduci moartea peste noi toți. Fiecare dintre noi."

— Și cum rămâne cu Imperiul? strigă Darius, lângă ea, apărând-o. „Nu au încălcat și ei regulile?”

Săteanul, tăcând, se uită la el.

„Ei au puterea”, a spus unul dintre bătrâni. „Ei fac regulile.”

„Și de ce ar trebui să aibă ei puterea?” spuse Darius. — Doar pentru că au mai mulți bărbați?

Bokbu clătină din cap.

„Ce ai făcut azi, Loti, a fost o prostie. Foarte, foarte prostesc. Ai cedat pasiunilor tale și a fost miop. Va schimba pentru totdeauna cursul satului nostru. În curând vor veni aici. Și nu cu un singur om - cu o sută de oameni, poate o mie. Vor veni cu armuri și arme și ne vor ucide pe toți.”

„Îmi pare rău”, a spus Loti, tare, îndrăzneț, pentru ca toată lumea să audă, „totuși nu îmi pare rău. Aș face totul din nou de dragul fratelui meu.”

Mulțimea a gâfâit de indignare, iar tatăl lui Loti a făcut un pas înainte și a lovit-o peste față.

— Îmi pare rău că te-am avut vreodată, spuse el, încruntându-se la ea.

Tatăl ei a ajuns să o lovească din nou. Dar de data aceasta, Darius s-a repezit înainte, și-a prins încheietura în aer și a ținut-o.

Tatăl lui Loti se uită la Darius, cu o privire de nedumerire și furie pe față, în timp ce Darius își fixa ochii cu ai lui.

„Nu pune mâna pe ea”, a amenințat Darius.

— Nemernic micuț, a răspuns tatăl ei. „Poți să te agăți pentru asta. Nu-ți lipsești de respect bătrânul.”

„Atunci spânzură-mă”, a răspuns Darius.

Tatăl lui Loti s-a uitat înapoi cu furie, apoi s-a dat înapoi când Darius și-a eliberat strânsoarea.

Loti se întinse și luă liniștit mâna lui Darius, iar Godfrey îl văzu ținând-o pe a ei, strângând-o, liniștind-o, anunțându-i că era acolo pentru ea.

„Toate acestea sunt lipsite de importanță acum”, a spus Bokbu, în timp ce oamenii au tăcut. „Ceea ce contează acum este ce se poate face.”

Întregul sat s-a uitat unul la altul în tăcerea densă, iar Godfrey i-a privit pe toți, șocat de ceea ce se întâmplase. În mod clar, asta a schimbat totul; cu siguranță, ar face ca Gwen și oamenii ei să plece pur și simplu să fie un moment neplăcut. Totuși, a rămâne aici ar fi o sinucidere.

„Renunță la fată!” strigă un sătean.

S-a auzit un urale mut de aprobare din partea unor săteni.

„Marșează-o la Volusia și predă-o!” a adăugat bărbatul. „Poate că o vor accepta ca ofrandă și ne vor lăsa în pace!”

Au mai venit câteva mormăituri de aprobare din partea unor săteni — dar nu din partea altora. În mod clar, erau împărțiți.

„Nu o vei atinge!” strigă Loc, fratele lui Loti. „Nu fără să treci prin mine!”

"Sau eu!" strigă Darius.

Sătenii râdeau în derâdere.

„Și ce vor face un șchiop și un băiat cu părul lung pentru a ne opri!?”

Într-un colț al mulțimii s-au auzit niște râsete batjocoritoare și Godfrey și-a strâns strânsoarea sabiei, întrebându-se dacă va izbucni o luptă.

„Destul de asta!” strigă Bokbu. „Nu vezi ce ne-a făcut Imperiul? Ne luptăm cu noi înșine când ar trebui să ne luptăm cu ei! Am devenit cu adevărat ca ei.”

O tăcere s-a lăsat peste mulțime, în timp ce sătenii își coborau fețele, smeriți.

"Nu!" a continuat Bokbu. „Ne vom pregăti apărarea. Vom muri oricum, așa că vom muri luptând. Vom lua poziții și le vom ataca pe măsură ce vor veni.”

"Cu ce?" strigă un alt bătrân. — Săbiile noastre de lemn?

„Avem sulițe”, a replicat Bokbu, „și vârfurile lor sunt ascuțite”.

„Și vor veni cu oțel și armură”, a replicat bătrânul. „Atunci ce vor face sulițele tale de lemn?”

„Nu trebuie să luptăm!” strigă un alt bătrân. „Trebuie să așteptăm sosirea lor și să le cerem milă. Poate că vor fi îngăduitori. La urma urmei, au nevoie de noi pentru muncă.”

Toți sătenii au izbucnit în ceartă aprinsă și a urmat haosul în timp ce bărbații și femeile strigau unul la altul. Godfrey stătea acolo, șocat, întrebându-se cum s-ar fi putut destrama totul atât de repede.

În timp ce Godfrey îl privea, simți ceva ce se mișcă în el, ceva ce nu putea să-l stăpânească. A fost lovit de o idee și întreaga sa viață, ori de câte ori era copleșit de o idee, nu se putea stăpâni. Trebuia să-l scoată afară, iar acum simțea că clocotea în el. Nu putea să tacă, chiar dacă ar încerca.

Godfrey se trezi pășind în centrul satului, incapabil să se stăpânească. A stat în mijlocul mulțimii, a sărit pe o piatră înaltă, și-a fluturat mâinile și a strigat:

"Așteptați un minut!" Vocea îi bubuia, o voce profundă, puternică, venind din burta lui mare, sună, destul de ciudat, ca vocea tatălui său, regele.

Toți sătenii s-au liniștit, șocați să-l văd stând acolo, cu burta lui mare, un bărbat cu pielea albă cerând atenție. Gwendolyn și ceilalți păreau și mai surprinși de aspectul lui. În mod clar nu era un războinic, și totuși, cumva, a cerut atenție.

„Am o altă idee!” strigă Godfrey.

Toți s-au întors încet spre el, cu toți ochii nituiți.

„Din experiența mea, orice bărbat poate fi cumpărat, la un preț suficient de mare. Iar armatele sunt compuse din oameni.”

Toți se uitau la el, nedumeriți.

„Aurul vorbește în fiecare limbă, în fiecare țară”, a spus Godfrey. „Și am multe. Suficient aur pentru a cumpăra orice armată.”

Bokbu făcu un pas înainte în tăcere, întorcându-se către Godfrey.

„Și ce propui mai exact? Că le dăm soldaților Imperiului pungi de aur? Crezi că asta îi va trimite departe? Volusia este unul dintre orașele bogate din Imperiu.”

Godfrey clătină din cap.

„Nu voi aștepta să vină armata lor”, a spus el. „Nu așa sunt cumpărați bărbații. Voi merge în oraș. Mă voi duce eu și voi aduce suficient aur pentru a cumpăra pe oricine trebuie să fie cumpărat. Am cucerit oameni fără să ridic o suliță și îl pot întoarce pe acesta înainte chiar să vină.”

Toți se uitară la Godfrey, fără cuvinte. Stătea acolo, tremurând, simțindu-se șocat că vorbise așa. Nu știa ce-l biruise; probabil că a fost nedreptatea tuturor, posibil să văd acea biata fată curajoasă în lacrimi. Vorbise chiar înainte de a se gândi bine și a fost surprins când a simțit că o mână îl bate pe spate.

Un sătean a făcut un pas înainte și l-a privit aprobator.

„Ești un om alb de peste mare”, a spus el. „Tu faci lucrurile altfel decât noi. Și totuși ai o idee. O idee îndrăzneață și o idee curajoasă. Dacă vrei să intri în oraș și să-ți aduci monedele galbene, nu te vom opri. Doar poate, ne vei salva pe toți.”

Toți sătenii au scos dintr-odată un zgomot moale și au întins palmele goale spre Godfrey.

"Ce este zgomotul acela?" întrebă Godfrey. „Ce fac ei cu mâinile lor?”

„Este salutul poporului nostru”, a explicat Bokbu. „Este un sunet de admirație. Un sunet rezervat eroilor.”

Godfrey simţi că o altă mână îl bate pe spate, apoi alta, iar în curând adunarea satului s-a risipit, fiecare om mergând în felul său, lupta întreruptă de întreruperea lui Godfrey. Cel puțin tensiunile se răciseră, se gândi Godfrey și, cu siguranță, sătenii se vor regrupa pentru a vorbi despre strategie în alt mod.

În timp ce îi privea pe toți plecând, Godfrey stătea acolo, un sentiment suprarealist îl cuprinse, întrebându-se ce tocmai făcuse. Oare tocmai se hotărâse să se aventureze singur într-un oraș ostil dintr-un Imperiu ostil pentru a cumpăra oameni pe care nu-i cunoștea? A fost un act de vitejie? Sau pură prostie?

Godfrey ridică privirea și îi văzu pe Akorth și Fulton apropiindu-l, ajutându-l să coboare de pe piatră.

Au clătinat din cap, zâmbind.

— Și toate acestea fără nicio băutură, spuse Akorth. „Tu *se* schimba, prietene.“

— Presupun că vei dori niște însoțitori de călătorie, spuse Fulton, cineva care să împartă câteva dintre acele monede galbene despre care vorbești. Presupun că s-ar putea să vă alăturăm. Nu avem altceva de făcut, aproape că nu mai avem băutură și m-am săturat să fiu în acea peșteră.”

— Ca să nu mai vorbim de bordelurile pe care le-am putea găsi, spuse Fulton cu ochiul. „Am auzit că Volusia este locul destul de somptuos.”

Godfrey se uită înapoi, cu gura căscată, neștiind ce să spună, și înainte să poată răspunde, Merek, hoțul din temnițele care se alăturase Legiunii, a venit lângă ei.

„Oricum ai merge”, a spus el, „o să vrei să intri pe aleile din spate. Vei avea nevoie de un hoț bun lângă tine. Un bărbat la fel de lipsit de scrupule ca tine. Eu sunt acel om.”

Godfrey l-a mărit: aproape de vârsta lui, Godfrey putea vedea viclenia și nemilosirea în ochii lui, putea vedea un băiat care făcuse tot ce era necesar pentru a-și urca drumul în viață. Era genul de persoană pe care și-o dorea în preajmă.

„Veți avea nevoie de cineva care să cunoască și Imperiul”, se auzi o voce

Godfrey se întoarse să-l vadă pe Ario, băiețelul care se alăturase Legiunii, care trecuse singur peste mare din junglele Imperiului, după ce i-a salvat pe Thorgrin și pe ceilalți, pentru a-și respecta promisiunea.

— Am mai fost la Volusia, spuse băiatul. „La urma urmei, sunt din Imperiu. A ta este o misiune îndrăzneață, iar eu îi admir pe cei îndrăzneți. Mă voi alătura ție. Te voi urma în luptă."

"Luptă?" spuse Godfrey, copleșit de anxietate când realitatea începea să se cufunde.

— Foarte bine, băiete, spuse Akorth, dar nu va fi nicio luptă aici. Bărbații mor în luptă. Și nu intenționăm să murim. Aceasta nu va fi o luptă. Aceasta va fi o expediție în oraș. O șansă de a cumpăra bere, câteva femei și de a plăti oamenii potriviți la prețul potrivit și de a reveni acasă eroi puțin probabil. Nu, Godfrey?

Godfrey se uită înapoi în gol, apoi dădu din cap. Asta a fost? Nici măcar nu mai știa. Tot ce știa era că a deschis gura mare, iar acum era angajat. De ce, în vremuri de necaz, l-a învins această dripă, această dripă a tatălui său? A fost cavalerism? Sau impetuozitate?

Godfrey și-a ridicat privirea și i-a văzut pe sora lui Gwendolyn și pe fratele lui Kendrick apropiindu-se. Au pășit lângă el și l-au privit cu înțeles.

„Tatăl ar fi mândru", a spus Kendrick. „Suntem mândri. A fost o ofertă îndrăzneață."

— Te-ai făcut prieten cu acest popor, spuse Gwendolyn. „Ei se uită la tine acum. Ei se bazează pe tine acum. Încrederea este un lucru sacru. Nu-i dezamăgi."

Godfrey se uită înapoi și dădu din cap, neavând încredere în el însuși să vorbească și neștiind ce altceva să spună.

„Al tău este atât un plan înțelept, cât și unul prostesc. Numai tu s-ar putea să-l scoți. Plătește oamenii potriviți și alege-ți bine oamenii."

Gwen făcu un pas înainte și îl îmbrățișă, apoi se trase înapoi și se uită la el, cu ochii plini de îngrijorare.

— Fii în siguranță, frate, spuse ea încet.

Cu asta, ea și Kendrick s-au întors și au plecat. În timp ce făceau, Illepra s-a apropiat, cu zâmbetul pe buze.

„Nu mai ești băiat", a spus ea. „În această zi, ești bărbat. A fost un act bărbătesc. Când oamenii se bazează pe tine, atunci devii bărbat. Ești un erou acum. Orice s-ar întâmpla cu tine, ești un erou."

„Nu sunt un erou”, a spus Godfrey. „Un erou este neînfricat. Speriat de nimic. Un erou poate lua decizii calculate. Totuși a mea a fost grăbită. Nu m-am gândit bine. Și sunt mai speriat decât am fost vreodată.”

Illepra dădu din cap, duse o mână de obraz.

„Așa se simt toți eroii”, a spus ea. „Un erou nu se naște. Se face un erou — printr-o decizie dureroasă la un moment dat. Este o evoluție. Iar tu, iubirea mea, ai evoluat. Tu devii una.”

Ea se aplecă și îl sărută.

„Retrag toate lucrurile pe care le-am spus”, a adăugat ea. "Vino înapoi la mine. Te iubesc."

S-au sărutat din nou și, pentru o scurtă clipă, Godfrey s-a simțit pierdut în acel sărut, și-a simțit că toate temerile i se dizolvă. El s-a uitat în ochii ei zâmbitori în timp ce ea s-a tras înapoi și a plecat, iar el a rămas acolo, singur, întrebându-se: ce am făcut?

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Thor, învinețit și dureros, stătea lângă focul natural ciudat care mocnea din roca de bază. Reece, Matus, Conven, O'Connor, Elden și Indra stăteau lângă el. Cei șapte erau epuizați, rezemați de roca de bază, abia reușind să-și țină ochii deschiși.

Thor nu se simțise niciodată atât de epuizat în viața lui și știa că nu era firesc. Aici era ceva în aer, care avea legătură cu vaporii roșii ciudați care se ridicau și dispăreau, făcându-l să se simtă transportat. Avea impresia că fiecare pas cântărește un milion de lire sterline.

Thor se gândi la căderea pe care o luaseră, în acel tunel nesfârșit; din fericire, tunelul înclinase, viteza alunecării lui scăzuse, iar la bază, se afla o podea de mușchi negru moale, care amortiza căderea. Îl salvase de la moarte, dar totuși, prăbușirea îi lăsase vânătăi pe aproape fiecare centimetru al corpului său. Fusese încântat să descopere că și ceilalți supraviețuiseră. Nu putea să spună cât de departe coborâseră, dar i se simțea ca kilometri. Încă auzea, răsunând slab, țipetele îndepărtate ale acelui monstr de sus și își dădu seama cât de norocoși erau că măcar erau în viață.

Dar acum se confruntau cu noi probleme. Erau mult mai adânci în pământ, iar Thor habar n-avea dacă se îndreptau măcar în direcția corectă – dacă chiar exista o direcție în acest loc. După cădere, cu toții ridicaseră piesele și reușiseră să mărșăluiască mai departe, din ce în ce mai adânc, în această nouă serie de tuneluri. La fel ca tunelurile de deasupra, erau făcute din piatră neagră, cu excepția faptului că acestea erau acoperite și de mușchi negru. Insecte mici ciudate, cu ochi portocalii strălucitori, se târau în mușchi și le urmăreau în timp ce mergeau.

În cele din urmă, toți nu reușiseră să meargă mai departe, prea obosiți, prea afectați de epuizare. Când au văzut acest foc natural ieșind din stâncă, toți s-au prăbușit în jurul lui, știind că trebuie să ia tabăra pentru noapte și că trebuie să doarmă.

În timp ce stătea acolo, tăcut ca ceilalți, cu spatele lipit de peretele de piatră, de mușchiul moale, Thor simți că ochii se închid asupra lui. A simțit că avea nevoie să doarmă un milion de ani. Avea impresia că ar fi fost deja aici jos de vieți întregi.

Thor și-a pierdut orice simț al timpului și al distanței în acest loc, nu știa dacă erau aici jos de o zi, de o lună sau de un an. Tot ce și-a amintit în timp ce se uita în flăcările trosnitoare, șuierând și scânteind în acest nivel subteran cavernos, era chipul lui Andronicus și căderea lor, alunecarea lor lungă în jos. Începea să simtă că nu vor ieși niciodată din această lume. S-a uitat în jur și și-a dat seama că acesta ar putea fi ultimul lui loc de odihnă. Nu se putea abține să nu se pregătească, incapabil să se relaxeze, întrebându-se ce alt monstru ar putea întâlni după colț. Data viitoare, s-ar putea să nu fie atât de norocoși.

Thor s-a uitat în flăcări și și-a dat seama că toți vor petrece noaptea aici, oricât de mult ar dura noaptea în acest loc. S-ar trezi vreodată? L-ar găsi vreodată pe Guwayne?

Thor a simțit un val de vinovăție când a început să se întrebe dacă și-a condus frații în propriul iad personal. Nu intenționase să-i urmeze, deși era recunoscător că toți i se alăturaseră. Thor s-a simțit mai hotărât ca niciodată să ajungă la Guwayne și să găsească o modalitate de a-și scoate toți frații de aici, într-un fel sau altul. De dragul lor, dacă nu de al lui.

Stăteau cu toții în tăcerea sumbră, fiecare pierdut în propria lume, singurul sunet este cel al focului trosnit. Se întrebă dacă o va mai vedea vreodată pe Gwendolyn, dacă o va mai vedea vreodată lumina zilei. Gândurile lui deveneau din ce în ce mai fataliste și știa că trebuie să-și distragă atenția de la acest loc.

— Am nevoie de o poveste, spuse Thorgrin, surprins de sunetul propriei voci care rupse tăcerea.

Toți s-au întors și s-au uitat la el, surprinși.

— Oricine, spuse Thor. „Orice poveste. Orice."

Thor trebuia dus, dus într-un loc — în orice loc — în alt loc.

Trecu un curent de aer urlator și, în timp ce stăteau acolo, Thor se întrebă dacă ar fi vrut cineva să vorbească. Dacă cineva mai avea energie să vorbească.

După o tăcere interminabilă, după ce Thor a fost sigur că va fi sortit propriilor gânduri, o voce a tăiat în cele din urmă aerul. Era jos, grav și

epuizat. Thor se uită în sus și a fost surprins să vadă că era Matus, aplecat în față, privind în flăcări și vorbind.

— Tatăl meu a fost un om dur, spuse Matus încet. „Un om competitiv. Un om gelos. Nu genul de tată care s-a bucurat de succesul fiului său. Mai degrabă, el era genul de tată care se simțea amenințat de asta. A trebuit să mă întrece — în toate. Ceea ce era ironic, pentru că nu voiam altceva decât să-l iubesc toată viața, să-i fiu aproape. Totuși, de câte ori încercam, el mă îndepărta. A găsit o modalitate de a crea un conflict, de a mă ține la distanță. A trecut mult timp până am aflat că nu mă urăște pe mine, ci pe sine."

Matus trase adânc aer în piept, privind în flăcări, concentrându-se, pierdut într-o altă lume. Thor se putea raporta la cuvintele lui; simţise la fel despre bărbatul care-l crescuse.

„M-am simțit ca și cum m-am născut într-o familie greșită", a continuat Matus. „De parcă nu m-aș potrivi prea bine, cel puțin nu cu imaginea despre cine am vrut să fiu. Chestia este că nu am fost niciodată destul de sigur cine este acea persoană pe care o dorea.

„Știam că nu mă potrivesc cu restul Upper Isle MacGils. Am simțit o rudenie cu MacGils of the Ring, spuse el, aruncând o privire către Reece. „V-am invidiat pe toți și am vrut să scap din Insule, să vin pe continent și să mă alătur Legiunii.

"Dar nu am putut. Am fost condamnat să fiu acolo. Frații mei m-au urât. Tatăl meu m-a urât. Singura care m-a iubit a fost sora mea, Stara... Și mama mea."

La ultimul cuvânt, Thor a detectat angoasa în vocea lui Matus. A urmat o lungă tăcere, iar Matus a căpătat în sfârșit curajul să vorbească din nou, cu vocea grea de epuizare, de parcă ar fi călătorit prin tărâmuri emoționale.

— Într-o zi, spuse în cele din urmă Matus, dresindu-şi glasul, când aveam probabil treisprezece ani, tatăl meu a chemat la vânătoare. A fost o vânătoare pentru frații mei mai mari, dar el m-a provocat să vin. Nu pentru că a crezut că voi ucide orice, ci pentru că a vrut să mă întrece, să-mi vadă frații întrecându-mă și să mă facă să par prost. A vrut să mă țină în locul meu."

Matus oftă.

„Târziu în vânătoare, când ziua era aproape de sfârşit, am întâlnit cel mai mare mistreţ pe care l-am văzut vreodată. Tatăl meu a încărcat, toată

bravada și agresivitate și lipsit de tehnica fină pe care pretindea că o are. Și-a aruncat sulița și a ratat, înfuriind-o. Cei doi frați ai mei, neputincioși, au lipsit și ei.

„Pleacul înfuriat l-a atacat pe tatăl meu și era pe cale să-l omoare. Ar fi trebuit să las.

„În schimb, am reacționat. Tatăl meu nu știa, dar petrecusem multe nopți, mult după ce ceilalți dormeau, exersând cu arcul meu. Am tras două focuri perfecte și le-am aterizat în capul mistrețului. A căzut jos chiar înainte de a avea șansa să ajungă la tatăl meu.

Matus oftă și tăcu mult timp.

„A fost recunoscător?" întrebă Reece.

Matus clătină din cap.

„Mi-a aruncat o privire pe care mi-o amintesc până astăzi. O privire de furie, umilință, gelozie. Iată-l, în viață pentru că cel mic a reușit să se plictisească pe care el însuși nu a putut. M-a urât și mai mult din ziua aceea."

O tăcere lungă s-a lăsat peste ei, punctată doar de focul trosnit. Thor s-a gândit la asta și și-a dat seama că avea asemănări cu propriul său tată.

Thor a fost transportat de poveste și a crezut că s-a terminat, când Matus a continuat brusc.

„A doua zi", a continuat Matus, „mama mea a murit. Furtunile din Insulele Superioare nu fuseseră niciodată de acord cu ea. Era o femeie fragilă, delicată, transportată în acele insule sterpe de tatăl meu și de apetitul lui pentru ambiție. A răcit și nu și-a revenit niciodată – deși cred că ceea ce a ucis-o cu adevărat a fost durerea de a părăsi continentul.

„Mi-am iubit-o suficient de mult pentru a-mi justifica existența, iar când a murit, am simțit că nu mai era nimic pentru mine în acel loc. Am asistat la înmormântarea ei împreună cu ceilalți în vârful muntelui Eleusis. O stii?" întrebă el, uitându-se la Reece.

Reece dădu din cap.

„Primul capital", a răspuns el.

Matus dădu înapoi.

— Îți cunoști istoria, verișoare.

„Am fost școlarizat în ea încă de când eram copil", a spus Reece. „Cu mult înainte de Curtea Regelui, Insulele Superioare dețineau scaunul puterii. Cu cinci sute de ani înainte, acolo domniau regii. Înainte de Marea Diviziune."

Matus dădu din cap, iar Thor se uită la cei doi și se întrebă cât de mult au avut educația regală, se întrebă cât de mult nu știa despre istoria Inelului. Avea dorința de a afla mai multe, de a afla despre regii antici, războinicii antici. Voia să învețe poveștile despre cum fusese Inelul cu secole înainte, despre vechile războaie și bătălii, despre eroi și războinici, despre vechile capitale și vechile locuri ale puterii... Dar acum nu era momentul. Într-o zi avea să stea jos și să învețe totul. *Într-o zi* , și-a promis.

„Oricum", a spus Matus, „în acea zi, am stat acolo lângă mormântul mamei mele și am plâns; a fost prea mult pentru mine. La mult timp după ce ceilalți au plecat, am stat acolo toată noaptea, pe vârful acelui munte, în prezența morții, și atunci am aflat cum se simțea moartea. L-am învinovățit pe tatăl meu pentru moartea ei, tatăl meu, care nici măcar nu a vrut să participe la înmormântare. Nu l-aș ierta niciodată pentru noaptea aceea. A fost un om egoist până la sfârșit."

Matus oftă.

„Aici, în acest loc, simt din nou acel sentiment, pentru prima dată. Un sentiment pe care credeam că nu îl voi mai simți niciodată: sentimentul morții. Mama e pe undeva aici. Amândoi îmi este teamă să o văd și aștept cu nerăbdare."

Povestea lui s-a încheiat, toți au stat acolo în tăcere și, în timp ce o făceau, Thor îl privi pe Matus cu un nou respect. Povestea îl transportase într-adevăr, îi transportase pe toți, din această temniță și în alt loc. Și-ar găsi Matus pe mama aici? se întrebă Thor.

Și mai ales, Thor l-ar găsi pe Guwayne?

CAPITOLUL 26

Darius a fost trezit din vise repezi, tulburi, la primele lumini ale zorilor, de sunetul cornului satului – un sunet scăzut, tânguiitor, care i-a rănit urechile – și a știut imediat că erau necazuri. Acel claxon nu se suna niciodată decât în situații de urgență și el auzise doar o dată în viață, când era un băiat. A fost atunci când unul dintre săteni a încercat să scape și a fost prins de Imperiu, torturat și executat în fața tuturor.

Cu un sentiment din ce în ce mai adânc de presimțire, Darius a sărit din pat, s-a îmbrăcat repede și a izbucnit pe ușa cabanei sale, Dray lângă el, pe călcâie tot timpul. Imediat, s-a gândit la Loti și la întâlnirea orașului cu o zi înainte. Sătenii se certaseră cu toții la nesfârșit unul cu celălalt, niciunul nu cădea de acord asupra unui curs clar de acțiune. Toți se pregăteau pentru ce e mai rău, pentru un sortiment iminent, inevitabila răzbunare pe care Imperiul trebuie să o facă și, ca de obicei, nimeni nu era dispus să atace, să ia vreo acțiune decisivă. Darius a fost cu greu surprins.

Totuși, Darius nu se aștepta ca Imperiul să sosească atât de repede, chiar în dimineața următoare. Ar fi trebuit să știe mai bine: Imperiul nu a așteptat niciodată răzbunarea.

Darius a alergat pe poteca de pământ spre centrul satului, alăturându-se unei mulțimi tot mai mari care ieșea din căsuțele lor, bărbați și femei, copii, frați, veri, prieteni, toți roiind drumul principal spre centrul satului. S-a îngroșat pe moment.

La picioarele lui, Darius îl auzi pe Dray urmărindu-l, ciugulindu-i călcâiele jucăuș, jucându-se mereu pentru orice emoție ar aduce orașul. Darius voia să-i explice că acesta nu era un joc, dar Dray, știa el, nu avea să înțeleagă.

În timp ce Darius a plecat, a scanat chipurile cu disperare după Loti, având o senzație profundă că totul avea ceva de-a face cu ea, cu Imperiul și știind că ea are nevoie de el acum mai mult ca niciodată. Făcuseră o înțelegere cu o zi înainte că, dacă s-ar întâmpla ceva – orice – cei doi se vor

întâlni lângă copacul mare din fața orașului. În timp ce toți sătenii alergau spre centrul satului, Darius s-a oprit și a alergat spre copac, sperând că va fi acolo.

Darius a fost uşurat să vadă că era. Acolo stătea, scrutând mulțimea, căutându-l clar și pe el, cu panica scrisă pe față.

A ajuns la ea și ea s-a repezit în brațele lui, cu ochii roșii de plâns. Își putea imagina doar ce noapte lungă petrecuse, mai ales în gospodăria ei dezaprobatoare.

— Darius, îi șopti ea la ureche, cu o inspirație, iar el putea auzi ușurarea și frica din vocea ei.

— Nu-ți face griji, spuse el înapoi. "E in regula. Orice se va întâmpla, e în regulă."

Tremurând, ea se lăsă pe spate și clătină din cap în timp ce se uită în ochii lui.

„Nu este în regulă", a spus ea. „Nimic nu va mai fi niciodată în regulă. Imperiul vrea să mă omoare. Vor răzbunare. Poporul nostru vrea să mă omoare. Trebuie plătit un preț."

— Ascultă-mă, spuse Darius ferm, strângându-i de umeri. „Orice s-ar întâmpla astăzi, sub nicio circumstanță, nu le spune că ai fost tu. Mă înțelegi? Nu te oferi voluntar că ai făcut-o."

Ea se uită la el, nesigură.

— Dar dacă... începu ea.

El clătină ferm din cap.

— Nu, spuse el, adunând toată gravitatea pe care o putea. „ *Fără jurământ* ".

Ea s-a uitat în ochii lui și, în timp ce o făcea, Darius i-a văzut întărindu-se, căpătând încet hotărâre. Ea a dat din cap și a început să stea puțin mai drept.

— Jur, spuse ea încet.

Darius dădu din cap, mulțumit, o luă de mână și o conduse repede pe potecă și spre satul principal.

Au rotunjit curba și, în timp ce făceau, Darius văzu că întregul său sat se adunase în centru, în timp ce cornul sufla din nou. În timp ce Darius ridică privirea, pe lângă fețele lor, în lumina răspândită a zorilor, inima i s-a căzut la vedere. Acolo, la orizont, blocând drumul satului, era o forță masivă a Imperiului, sute de soldați în armură completă. Erau șiruri de

zerte, escadrile de soldați în picioare în fața lor, mânuind tot felul de arme de oțel, bine disciplinați, stând în picioare, așteptând ordinul de a ucide.

Nu mai trebuia spus nimic. Darius s-a uitat la oamenii lui și a putut vedea tensiunea și frica. Sătenii lui nu aveau arme reale cu care să riposteze. Și oricum nu ar fi o luptă adevărată, nu împotriva acestei armate profesioniste.

Darius s-a pregătit pentru atacul inevitabil care avea să urmeze, așteptând ca Imperiul să încarce. În schimb, a urmat, în mod ciudat, o tăcere lungă și stânjenitoare. Imperiul doar stătea acolo, cu fața lor, cu stindardele lor unduind în vântul dimineții, de parcă ar fi vrut să transpire.

În cele din urmă, un comandant al Imperiului a păși în față, în fața oamenilor săi, flancat de o duzină de soldați, și a înfruntat sătenii.

„S-a luat sânge”, a bubuit el, „și sângele va fi plătit. Oamenii tăi au luat unul de-al nostru. Ai încălcat regula cardinală. Cele două popoare ale noastre au trăit în armonie unul cu altul, pentru că tu și generațiile dinaintea ta ați trăit după reguli. Știai prețul pentru spargerea lor.”

El s-a oprit.

„Sânge pentru sânge”, strigă el. „Marea noastră împărătească, Volusia, cea mai mare dintre Reginele Volusia, Zeul Răsăritului și conducătorul suprem al mării și al tuturor corăbiilor ei, a hotărât, în mila ei abundentă, să nu vă omoare pe toți. În schimb, ne va pune pe noi să torturăm și să-l ucidă pe unul dintre voi, autorul acestui act nesfânt. Ea îți dă acest mare har o singură dată și doar pentru că ieri a fost sărbătoarea zeilor noștri.”

Urmă o pauză lungă, singurul zgomot al zgomotului steagurilor lor, în timp ce comandantul își lăsa cuvintele să se afunde.

„Acum”, a bubuit el, „cel care a făcut-o, vei păși înainte, vei recunoaște crimele tale și vei suferi moartea în numele poporului tău. Această ofertă generoasă nu va fi făcută de două ori. Pășește acum.”

Toți sătenii stăteau acolo, iar Darius i-a privit, văzând panica pe toate fețele lor. Unii dintre ei s-au întors și s-au uitat la Loti, de parcă ar fi dezbătut dacă să renunțe la ea. Darius o văzu pe Loti începând să plângă și îi simți mâna tremurând în a lui. Simțea că nu era sigură ce să facă. O simțea pe cale să facă un pas înainte, să mărturisească.

Și știa atunci și acolo că, indiferent de preț, era ceva ce onoarea lui nu i-ar permite niciodată.

Darius se întoarse spre ea.

— Adu-ți aminte de jurământul tău, spuse el încet.

Darius, hotărât, făcu brusc înainte, făcând câțiva pași înaintea tuturor celorlalți. A venit un gâfâit din partea oamenilor lui, în timp ce el a făcut-o.

„Eu am fost, comandante!” strigă Darius, cu vocea în aerul liniştit al dimineţii.

Darius simți că tremură înăuntru, dar a refuzat să-l arate. Era hotărât să fie mai mare decât frica lui, să o învingă. Stătea acolo, cu bărbia sus, cu pieptul în afară, uitându-se înapoi mândru, sfidător, la Imperiu.

„ *Eu am* fost cel care *l-am* ucis pe comandantul de lucru.”

Comandantul Imperiului s-a uitat lung la Darius cu severitate, un bărbat înalt, cu pielea galbenă strălucitoare tipică, două coarne mici și ochi roșii ai rasei Imperiului, cu coarnele, structura masivă a corpului. Darius putea vedea în ochii săi o privire de respect.

— Ți-ai recunoscut crimele, strigă el. "Aia este bună. Ca un cadou, te voi tortura repede înainte să te ucid.”

Comandantul dădu din cap către oamenii săi și s-a auzit un zgomot de armuri și pinteni, în timp ce o jumătate de duzină de soldați au mărșăluit înainte, înconjurându-l pe Darius, fiecare apucându-l brusc de braț și târându-l spre comandant.

Dray a mârâit și a sărit în sus și a înfipt dinții în vițelul unuia dintre ei, iar soldatul a strigat când și-a eliberat strânsoarea pe Darius. Dray scoase un sunet răutăcios în timp ce trăgea, trăgând sânge, soldatul neputând să-și scuture strânsoarea.

Soldatul întinse mâna spre sabia lui, iar Darius știa că trebuie să acționeze rapid dacă vrea să salveze viața lui Dray.

"Căruţă!" strigă Darius tăios. "Du-te acasă! ACUM!"

Darius și-a folosit vocea cea mai aprigă, rugându-se ca Dray să asculte, iar Dray s-a eliberat brusc, s-a întors și a sprintat în mulțime.

Tocmai a scăpat de lovitura soldatului, care nu s-a îndreptat spre nimic altceva decât spre aer. Toți s-au întors și au continuat să-l târască pe Darius.

"Nu!" strigă o voce.

Toți s-au oprit și s-au întors în timp ce Loti ieșea, plângând.

„Nu a făcut-o! El este nevinovat. Am făcut-o, strigă ea.

Comandantul, confuz, se uită înainte și înapoi de la ea la Darius, întrebându-se pe cine să creadă.

— Cuvintele unei femei care încearcă să-și salveze soțul, strigă Darius. „Nu o crede!”

Comandantul Imperiului se uită înainte și înapoi, cu inima lui Darius bătând cu putere, sperând, rugându-se ca directorul de lucru să-l creadă.

„Chiar crezi că o femeie fragilă ar putea sugruma un atotputernic stăpân?” a adăugat Darius.

În cele din urmă, comandantul a izbucnit într-un zâmbet strâns.

„Ne insultați”, i-a spus comandantul lui Loti, „dacă crezi că oamenii noștri ar putea fi uciși de o femeie slabă ca tine. Dacă ar fi așa, atunci i-aș omorî eu. Tace-ți limba, femeie, înainte să o tai cu sabia mea.”

„Nu”, a țipat Loti.

Darius i-a văzut pe bărbați făcând-o înainte și reținând-o, smulgând-o de spate în timp ce se batea. El a fost copleșit de loialitatea ei față de el și l-a mișcat profund, i-a dat mângâiere înainte de ceea ce știa că va fi moartea lui.

Darius a simțit că este strâns înainte și, în curând, a fost legat de un stâlp, cu fața lipită de el, mâinile și gleznele legate de el. A simțit că mâinile aspre i-au rupt cămașa de pe spate, a auzit un zgomot de ruptură tăind aerul și și-a simțit spatele expus la soarele dimineții și la vântul rece.

„Pentru că am chef de milă”, a bubuit comandantul, „vom începe doar cu o sută de bici!”

Darius a înghițit în sec și a refuzat să permită cuiva să vadă frica de pe fața lui, în timp ce încheieturile îi erau prinse de lemn. Se pregăti pentru durerea teribilă care avea să vină.

Înainte să poată termina un gând, Darius a auzit trosnitul unui bici și, deodată, fiecare nerv din corpul lui a țipat când a simțit o durere îngrozitoare pe spate. Și-a simțit pielea ruptă din carne, și-a simțit sângele expus aerului. A fost cea mai mare durere din viața lui. Nu știa cum își va reveni, cu atât mai puțin să mai ia nouăzeci și nouă.

Biciul trosni din nou prin aer, iar Darius simți o altă bici, aceasta mai rea decât ultima, și gemu din nou și se strânse de lemn, refuzând să-și permită să țipe.

Genele au venit din nou, și din nou, iar Darius a simțit că se pierde într-un alt loc, un loc de onoare, glorie și vitejie. Un loc de sacrificiu. Un loc de sacrificiu pentru altcineva pe care l-a iubit. Se gândi la Loti, la durerea pe care ar fi suferit-o pentru asta; se gândi la fratele ei șchiop, un

bărbat iubit și respectat și pe Darius și la felul în care se sacrificase pentru el. A luat următoarea bici, și următoarea, știind că o lua pentru ei.

Darius se retrăgea din ce în ce mai adânc în sine, într-un loc de evadare și, în timp ce făcea, simțea un sentiment familiar ridicându-se în el, simți o căldură curgându-i prin palme. Își simțea corpul dorind să-și cheme puterea. Mă durea să fiu chemat. Știa că, dacă ar fi făcut-o, s-ar putea elibera de asta. Le putea depăși pe toate.

Dar Darius nu i-a permis; s-a oprit, împiedicând-o să ţâşnească. Îi era teamă să-l folosească. Oricât și-a dorit, nu a vrut să fie un exilat printre oamenii lui. El ar prefera să moară martir decât să fie amintit ca un magician pe care l-au insultat.

A venit o altă bici, apoi alta, iar Darius s-a chinuit să se agațe. Gâfâia după aer și ar face orice pentru apă. Începea să se întrebe dacă va supraviețui asta – când deodată, o voce a tăiat aerul.

"Destul!" se auzi vocea bubuitoare. „Ai omul nepotrivit.”

Tronsul biciului se opri și Darius se întoarse slab și văzu surprins să-l vadă pe Loc, fratele șchiop al lui Loti, ieșind în față în fața celorlalți.

— *Eu am* fost cel care *l-am* ucis pe director, spuse Loc.

Comandantul Imperiului se uită în urmă, confuz.

"Tu?" strigă el, privindu-l în sus și în jos, neîncrezător.

Deodată, Raj a făcut un pas înainte, stând lângă Loc.

— Nu, strigă Raj. „ *Eu am* fost cel care l- *am* ucis.”

Desmond făcu un pas înainte, lângă Raj.

„Nu, eu am fost!” strigă Luzi.

A urmat o tăcere lungă și tensionată în mijlocul mulțimii, până când, în cele din urmă, pe rând, toți prietenii lui Darius au făcut un pas înainte.

„Nu, eu am fost!” răsună o voce după alta.

Darius se simțea atât de profund recunoscător fraților săi, atât de mișcat de loialitatea lor; l-a făcut să se simtă dispus să moară un milion de morți în numele lor. Toți stăteau acolo, înfruntându-se cu mândrie împotriva Imperiului, zeci dintre ei făcând un pas înainte, toți dorind să primească pedeapsa pentru el.

Comandantul Imperiului i-a mârâit pe toți și a scos un geamăt de frustrare. Se îndreptă spre Darius, iar Darius simți mâini aspre la spate, în timp ce Comandantul îl apucă strâns și se aplecă și îi șopti la ureche, cu respirația fierbinte pe ceafă.

„Ar trebui să te omor, băiete”, a clocotit el, „pentru că m-ai mințit”.

Darius a simțit un pumnal apăsat de gât, a simțit comandantul împingându-l pe pielea lui și a simțit că ar putea.

În schimb, Darius a simțit brusc o smucitură de păr, coada lui lungă și nestăpânită fiind trasă în spate și, deodată, a simțit lama atingându-i părul – părul pe care nu-l tunsese niciodată de la naștere.

— Ceva prin care să mă amintesc, spuse Comandantul, cu un zâmbet întunecat pe buze.

"NU!" strigă Darius. Cumva, ideea ca părul să fie tuns l-a afectat mai mult decât să fie biciuit.

Satul a gâfâit când, dintr-o tăietură curată, comandantul și-a dat părul pe spate, a întins mâna și a tăiat totul. Darius lăsă capul jos. Se simțea umilit, gol.

Comandantul a tăiat corzile care îi legau gleznele și picioarele, iar Darius s-a prăbușit la pământ. Slab de bătaie, dezorientat, Darius a simțit toți privirile oamenilor săi asupra lui și, oricât de dureros ar fi fost, s-a forțat să se ridice în picioare.

Stătea acolo mândru și îl înfrunta pe comandant, sfidător.

Comandantul, însă, s-a întors și a înfruntat mulțimea.

„Cineva minte!” a bubuit el. „Ai o zi să te decizi. Mâine în zori, mă voi întoarce. Vei decide dacă vrei să-mi spui cine l-a ucis pe acest om. Dacă nu o faceți, veți fi torturați și uciși cu toții, fiecare dintre voi. Dacă o faceți, atunci voi tăia doar degetul mare drept al fiecăruia dintre voi. Acesta este prețul pe care îl plătiți pentru că ați stat aici astăzi și pentru că m-ați făcut să mă întorc. Asta este mila. Minți din nou și, pe sufletul meu, jur, vei învăța ce înseamnă să nu ai milă.”

Comandantul s-a întors, și-a urcat zerta, a făcut semn oamenilor săi și, ca unul, au decolat, încărcând înapoi pe drumul de unde veneau. Darius, lumea lui ametită, i-a văzut vag pe frații săi, Loti, toți năvălindu-se înainte, ajungând la el tocmai la timp, în timp ce el se împiedică înainte și se prăbuși în brațele lor. *Cât de multe se pot întâmpla* , se gândi el, privind în sus la soare înainte să-și piardă cunoștința, *înainte de a se stinge o zi* .

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Godfrey, alături de Akorth, Fulton, Merek și Ario, a mers pe drumul de pământ care ducea la marele oraș Volusia și se întrebă în ce naiba se băgase. Se uită în jur la improbabilii săi însoțitori și știa că avea necazuri: erau Akorth și Fulton, doi slobi beți, buni pentru glumele spirituale, dar nu prea multe; Merek, un hoț care și-a furat drum prin viață, și-a înșelat drumul din temnițele Regelui și a pătruns în Legiune, bun pentru conexiunile pe aleea din spate și pentru jocul lui de mână, dar puțin altceva; și, în cele din urmă, Ario, un băiețel mic, cu aspect bolnăvicios, din junglele Imperiului, care arăta de parcă ar fi mai potrivit într-o sală de clasă undeva.

Godfrey a clătinat din cap în timp ce considera nemulțumirea, cei cinci un grup patetic, cei mai puțin probabili eroi, pornind să realizeze imposibilul, să intre într-unul dintre cele mai baricadate orașe din Imperiu, să găsească persoana potrivită să plătească. off, și să-i convingă să ia aurul care și acum îl îngreuna, atârnându-le în saci pe toate taliile. Și cu Godfrey însuși ca lider. Habar n-avea de ce și-au pus încrederea în el; nu avea încredere în sine. Godfrey ar fi surprins dacă ar reuși măcar să treacă de porțile orașului, o ispravă pe care încă nu avea idee cum avea să o realizeze.

Dintre toate lucrurile nebunești pe care le făcuse, Godfrey nu știa cum a ajuns în asta. Încă o dată, îngăduise prostește ca rară și incontrolabilă lui serie de bravada să-l preia, să-l stăpânească. Dumnezeu știe de ce. Ar fi trebuit să-și țină gura și să rămână acolo, în siguranță cu Gwendolyn și ceilalți. În schimb, iată-l, practic singur, și se pregătea să-și dea viața pentru săteni. Această misiune, a simțit el, era deja condamnată de la început.

În timp ce Godfrey mărșăluia, întinse mâna și apucă din nou sacul de vin din mâinile lui Akorth, luând o altă înghițitură lungă, savurând bâzâitul care i-a mers până la cap. Voia să se întoarcă, mai mult decât orice. Dar ceva în interiorul lui nu putea. Ceva în el se gândea la acea fată, Loti, care fusese atât de curajoasă, care îl ucise pe stăpânul care-l apăra pe fratele ei șchiop — și el o admira. Știa că sătenii erau cu mult depășiți numeric și

trebuia să găsească o altă cale. Și știa din anii săi de luptă că există *întotdeauna* o altă cale. Dacă era un lucru la care era bun, era să găsească o altă cale. Totul a fost să găsești persoana potrivită și la prețul potrivit.

Godfrey a băut din nou, urându-se pentru că este cavaleresc; a decis că iubește viața, supraviețuirea, mai mult decât curajul – și totuși, cumva, nu se putea opri să facă aceste acte. A mărșăluit, îmbufnat, încercând să înece glumeala nesfârșită a lui Akorth și Fulton, care nu încetaseră să vorbească de când plecaseră.

„Știu ce aș face cu un bordel de femei din Imperiu”, a spus Akorth. „Le-aș învăța plăcerile Inelului.”

„Nu i-ai învăța nimic”, a replicat Fulton. „Ai fi prea beat, nici măcar nu ai ajunge în paturile lor.”

"Si tu?" replică Akorth. „Nu ai fi beat?”

Fulton chicoti.

„Da, aș fi suficient de beat ca să știu să nu intru într-un bordel de femei din Imperiu!” spuse el izbucnind în râs la propria sa glumă.

„Oare cei doi se opresc vreodată?” îl întrebă Merek pe Godfrey, venind lângă el, cu o privire exasperată pe chip. „Mergem spre moarte și ei iau totul cu atât de ușor.”

— Nu, nu, a spus Godfrey. El a oftat. "Uita-te la partea bună a lucrurilor. A trebuit să le suport toată viața; nu va trebui decat sa le mai suporti cateva ore. Până atunci ar trebui să fim cu toții morți.”

„Nu știu dacă mai pot rezista câteva ore”, a spus Merek. „Poate că a fi voluntar în această misiune a fost o idee proastă.”

"Poate?" se batjocoră Akorth. „Băiatul meu, nu ai idee cât de rău a fost.”

„Cum ai crezut că poți contribui oricum?” a adăugat Fulton. "Un hoț? Ce ai de gând să faci, să furi inimile Imperiului?”

Akorth și Fulton izbucniră în râs, iar Merek se înroși.

„Un hoț este iute cu mâna, mai repede decât vei fi vreodată”, a răspuns el întunecat, „și este nevoie de mult mai puțin pentru a tăia gâtul cuiva.” Se uită drept la Akorth, cu înțeles, în timp ce începu să-și smulgă lama din talie.

Akorth ridică mâinile, părând îngrozit.

— Nu mă referam la nicio insultă, băiete, spuse el.

Încet, Merek și-a pus cuțitul înapoi în centură și s-a calmat în timp ce continuau să mărșăluiască, Akorth mai tăcut de data aceasta.

— Temperament rapid, nu-i așa? întrebă Fulton. „Asta e bine în luptă. Dar nu printre prieteni.”

„Și cine a spus că suntem prieteni?” întrebă Merek.

— Cred că ai nevoie de băutură, spuse Akorth.

Akorth i-a întins flaconul, o ofertă de armistițiu, dar Merek a ignorat-o.

— Nu beau, spuse Merek.

„Nu bei?” spuse Fulton. „Un hoț care nu bea!? Suntem cu adevărat condamnați.”

Akorth luă el însuși o înghițitură lungă.

— Vreau să aud povestea aia... a început Akorth, dar a fost întrerupt de o voce blândă.

„M-aș opri acolo dacă aș fi în locul tău.”

Godfrey s-a uitat peste el și a fost surprins să-l vadă pe băiat, Ario, oprindu-se scurt în potecă. Godfrey a fost impresionat de echilibrul băiatului, de calmul lui, în timp ce stătea acolo, privind spre potecă. S-a uitat în pădure de parcă ar fi observat ceva de rău augur.

„De ce ne-am oprit?” întrebă Godfrey.

„Și de ce ascultăm de un băiat?” întrebă Fulton.

„Pentru că acest băiat este cea mai bună și ultima ta speranță de a naviga pe pământurile Imperiului”, a spus Ario calm. „Pentru că dacă nu l-ai fi ascultat pe acest băiat și ai fi făcut încă trei pași, ai fi stat într-o cameră de tortură a Imperiului în curând.”

S-au oprit cu toții și s-au uitat la el, derutați, iar băiatul s-a întins în jos, a apucat o piatră și a aruncat-o înaintea potecii. A aterizat la câțiva metri în fața lor și Godfrey a privit, uluit, cum o plasă uriașă se ridica brusc în aer, ascunsă sub frunze, ridicată de ramuri. Încă câțiva metri, își dădu seama Godfrey, și toți ar fi fost prinși în capcană.

Se uitară la băiat uimiți și cu un nou respect.

„Dacă un băiat trebuie să fie salvatorul nostru”, a spus Godfrey, „atunci avem probleme mai mari decât am crezut. Mulțumesc”, i-a spus el. "Îți rămân dator. Îți voi da unul dintre acele pungi de aur, dacă ne mai rămâne ceva.”

Ario a ridicat din umeri și a continuat să meargă, fără să se uite în ele, spunând: „Aurul nu înseamnă nimic pentru mine”.

Ceilalţi schimbară o privire de mirare. Godfrey nu văzuse niciodată pe cineva atât de nonşalant, atât de stoic în faţa pericolului. A început să-și

dea seama cât de norocos era că băiatul li se alăturase.

Toți au mărșăluit și au mărșăluit, cu picioarele lui Godfrey tremurând, iar el se întrebă dacă acest grup rău va ajunge vreodată la porți.

*

Până când picioarele îi tremurau de epuizare, soarele era sus pe cer, iar Godfrey golise un al doilea sac de vin. În cele din urmă, după atâtea ore de marș, Godfrey văzu în față capătul liniei copacilor. Și dincolo de asta, pe lângă o poiană, a văzut un drum larg pavat și cea mai masivă poartă a orașului pe care o văzuse vreodată.

Porțile Volusiei.

Înainte stăteau zeci de soldați ai Imperiului, îmbrăcați în cele mai bune armuri și coifuri cu țepi, negrul și aurul imperiului, mânuind halebarde, stând drept și privind drept înainte. Păzeau un pod mobil masiv, iar intrarea se întindea la cincizeci de picioare în fața lui Godfrey și a celorlalți.

Toți stăteau acolo, ascunși la marginea pădurii, uitându-se, iar Godfrey îi simți pe toți ceilalți se întorc și se uită la el.

"Acum ce?" spuse Merek. „Care este planul tău?”

Godfrey a înghițit.

„Nu am unul”, a răspuns el.

Merek făcu ochii mari.

„Nu ai un plan?” spuse Ario indignat. „De ce te-ai oferit voluntar pentru asta atunci?”

Godfrey a ridicat din umeri.

— Aș fi vrut să știu, spuse el. „Prostia, mai ales. Poate un pic de plictiseală aruncat înăuntru.”

Toți au gemut când se uitau la el, furioși, apoi se uitară înapoi la poartă.

— Vrei să-mi spui, spuse Merek, că ne-ai adus cel mai păzit oraș din imperiu fără niciun plan?

„Ce ai vrut să faci”, a întrebat băiatul, „doar să treci pe porți?”

Godfrey s-a gândit la toate lucrurile nesăbuite pe care le făcuse în viața lui și și-a dat seama că asta era probabil aproape de vârf. Și-ar fi dorit să poată gândi limpede pentru a le aminti pe toate, dar capul i se învârtea din cauza băuturii.

În cele din urmă, a eructat și a răspuns:

„Tocmai asta vreau să fac.”

CAPITOLUL 28

Reece deschise ochii încet, simțindu-se amețit de vaporii roșii care pluteau în și afară din acest loc, și se uită în jur în întunericul peșterii. Își dădu seama că adormise, încă stând cu spatele la peretele peșterii; în fața lui văzu micul foc strălucitor ieșind de pe podeaua de piatră și se întrebă cât timp dormiseră aici.

Reece s-a uitat în jur și i-a văzut pe Thorgrin, Matus, Conven, O'Connor, Elden și Indra răspândiți în jurul lui, toți încă întinși lângă foc. El s-a aplecat cu blândețe și i-a împins, iar ei s-au trezit încet, pe rând.

Capul lui Reece avea impresia că cântărește un milion de lire sterline în timp ce se lupta să se ridice la mâini și genunchi, apoi să se ridice în picioare. Avea impresia că ar fi dormit o sută de ani. S-a întors și s-a uitat în întuneric când a auzit un zgomot ușor de geamăt, răsunând pe pereți, dar nu și-a dat seama de unde venea. Se simțea ca și cum ar fi fost aici jos, în acest pământ al morților, pentru totdeauna, ca și cum ar fi fost aici jos mai mult decât ar fi fost în viață.

Cu toate acestea, Reece nu avea regrete. Era alături de fratele său și nu era niciun alt loc în care ar fi preferat să fie. Thor a fost cel mai bun prieten al lui, iar Reece a extras puterea din refuzul lui Thor de a se da înapoi de la o provocare, din hotărârea sa de a-și găsi și salva fiul. L-ar urma până în măruntaiele iadului

Nu trecuse mult de când Reece fusese acolo însuși, în acel loc de suferință, de întristare din cauza unei persoane dragi. El a trăit cu pierderea lui Selese în fiecare zi și a înțeles prin ce trecea Thorgrin. A fost cel mai ciudat lucru; fiind aici jos, Reece se simțea mai aproape de Selese decât oricând, simțea un sentiment ciudat de pace. În timp ce se gândea la asta, își aminti că fusese trezit de un vis despre ea. Încă îi putea vedea chipul, zâmbindu-i, trezindu-l.

Un alt geamăt se ridică de undeva în întuneric, iar Reece se întoarse și strânse mânerul săbiei, la fel ca și ceilalți, cu toții în tăiș. Ca unul, toți au

început să meargă, mărșăluind în tăcere, conduși de Thorgrin. Reece era înfometat, simțind o foame extraordinară pe care nu o putea potoli niciodată, de parcă nu ar fi mâncat de un milion de ani.

„De cât timp am dormit?” întrebă O'Connor în timp ce mergeau.

Toți s-au uitat unul la altul, întrebându-se.

„Mă simt de parcă am îmbătrânit”, a spus Elden.

— Arăți de parcă ai avea, spuse Conven.

Reece și-a îndoit brațele, mâinile și picioarele. Se simțeau înțepeni, de parcă nu s-ar fi mișcat de foarte mult timp.

„Nu trebuie să ne oprim din mișcare”, a spus Thorgrin. „Niciodată niciodată.”

Împreună au mărșăluit în întuneric, Thor conducând drumul, Reece lângă el, cu toții strâmbându-se în lumina slabă a focurilor în timp ce se împleteau în și din tuneluri. Un liliac i-a zburat pe lângă cap, apoi încă unul și altul, iar Reece s-a abătut și a privit în sus spre tavan și a văzut ochi strălucitori de toate culorile diferite, creaturi exotice atârnând cu capul în jos de tavan, unele pe pereți.

Reece își strânse mânerul săbiei, pregătindu-se pentru un atac, având o senzație de scufundare.

În timp ce continuau să meargă, peștera îngustă s-a deschis, lărgindu-se într-o poiană circulară mare, de vreo cincizeci de picioare în diametru. În fața lor se întindeau o serie de tuneluri, peșteri care se extindeau în fiecare direcție. Poiana era bine luminată, incendii de jur împrejur, iar Reece a fost surprins să vadă că se deschide așa, să vadă toate bifurcile din drum.

A fost și mai surprins, totuși, de priveliștea dinaintea lui.

Reece căzu în genunchi, copleșit, aproape prăbușindu-se, așa cum văzu, dar la câțiva metri distanță, iubirea lui.

Selese.

Reece, cu ochii plini de lacrimi, a privit cu uimire cum Selese făcea un pas înainte și întinse mâna spre el. Îi ținea mâinile, pielea ei atât de netedă, zâmbindu-i dulce, ochii ei strălucind de dragoste, așa cum își amintea el. Cu blândețe, ea îl trase în picioare.

„Selese?” spuse el, temându-se să creadă, cu vocea ridicându-se cu greu peste o șoaptă.

„Eu sunt, iubirea mea”, a răspuns ea.

Reece a plâns în timp ce el o îmbrățișa, iar ea l-a îmbrățișat înapoi, ținându-se fiecare pe celălalt strâns. Era uimit să o poată strânge din nou, că era cu adevărat în brațele lui. Era copleșit de simțirea ei, de mirosul ei, de felul în care se potrivea în brațele lui, așa cum își amintise. Era cu adevărat ea. Selese.

Cu atât mai mult, ea nu-l ura. Dimpotrivă, părea să mai aibă aceeași dragoste pentru el ca atunci când o văzuse ultima oară.

Reece a plâns, copleșit, neavând niciodată astfel de sentimente în viața lui. Se simțea foarte vinovat pentru ceea ce făcuse, totul adus înapoi, din nou proaspăt. Cu toate acestea, a simțit și dragoste și apreciere pentru că a primit o a doua șansă.

„M-am gândit la tine în fiecare zi de când te-am văzut ultima dată”, a spus el.

— Și eu tu, spuse Selese.

Reece se lăsă pe spate și se uită la ea, cu ochii închiși, iar ea arăta și mai frumoasă decât ultima dată când o văzuse.

Reece a zărit ceva pe brațul ei, iar el s-a uitat în jos și a văzut un crin lipindu-i de mânecă. L-a dezlipit, confuz; era ud.

"Ce este asta?" întrebă Reece.

— Un crin, iubirea mea, spuse ea încet. „Din lacul durerilor. Din ziua în care m-am înecat. În țara spiritelor, metodele noastre de moarte se agață de noi, mai ales dacă ne-am provocat singur. Ne amintesc de cum am murit. Altfel, uneori este greu de uitat.”

Reece simți un nou val de vinovăție și tristețe.

„Îmi pare atât de rău”, a spus el. „Ți-am cerut iertare în fiecare zi de când ai murit. Acum te pot întreba personal. Ma vei ierta?"

Selese se uită lung la el.

„Am auzit cuvintele tale, iubirea mea. Am văzut lumânarea pe care ai aprins-o, pe care ai trimis-o pe munte. Am fost cu tine. În fiecare moment, am fost cu tine.”

Reece a îmbrățișat-o pe Selese, plângând peste umărul ei, în timp ce el o ținea strâns, hotărât să nu o mai lase niciodată, chiar dacă asta însemna că nu putea părăsi acest loc.

— Da, îi şopti ea la ureche. "Te iert. Încă te iubesc. Am mereu."

*

Thorgrin stătea alături de cel mai bun prieten al său, Reece, însuși copleșit de emoție, în timp ce urmărea reunirea plină de lacrimi a lui Reece

cu ea. S-a dat înapoi cu ceilalți, toți încercând să le ofere intimitatea lor. Thorgrin nu se aşteptase niciodată la asta. Se aşteptase doar la ghoul, la demoni şi la duşmani; nu anticipase pe cei dragi. Acest pământ, acest loc al morților, era atât de misterios pentru el.

Thor abia înțelesese conceptul când dintr-o dată, dintr-unul dintre numeroasele tuneluri care duceau din această poiană, a apărut o altă persoană, un om pe care Thor îl cunoștea bine. A ieșit și a rămas acolo mândru, cu fața către grup, iar inima lui Thor a bătut cu putere când a văzut cine era.

— Frații mei, spuse încet bărbatul, stând acolo zâmbind, cu sabia strălucitoare în centură, așa cum îl văzuse Thor ultima oară. Thor era uimit. Iată-l din nou, în carne și oase, membrul iubit al grupului lor:

Conval.

Conven gâfâi brusc și se repezi înainte.

"Fratele meu!" el a țipat.

Cei doi frați s-au îmbrățișat, întâlnindu-se cu un zgomot mare, fiecare strângând armura celuilalt, fără să-l lăsăm pe celălalt să plece. Conven a plâns în timp ce-și îmbrățișa fratele pierdut de mult, râzând și plângând în același timp, iar Thor și-a văzut fața, pentru prima dată în luni, plină de bucurie. Conven era mai exuberant decât îl văzuse Thor de când a murit fratele său. Bătrânul Conven, plin de viață, s-a întors cu ei încă o dată.

Thor, de asemenea, a făcut un pas înainte și l-a îmbrățișat pe Conval, bătrânul său frate din Legiunea, omul care luase o lovitură pentru el și îi salvase viața. Reece, Elden, Indra, O'Connor și Matus au făcut un pas și l-au îmbrățișat și ei.

„Știam că o să vă revăd pe toți într-o zi”, a spus Conval. „Nu credeam că va fi atât de curând!”

Thor strânse brațul lui Conval și îl privi în ochi.

— Ai murit pentru mine, spuse Thorgrin. „Nu voi uita niciodată asta. Vă datorez o mare datorie.”

— Nu-mi datorezi nimic, spuse Conval. „Să te privesc a fost o rambursare suficientă. V-am urmărit pe toți. Din nou și din nou, ai acționat cu curaj. Cu onoare. M-ai făcut mândru. Ai făcut ca moartea mea să merite.”

"Este adevarat?" spuse Conven, examinându-și fratele, strângându-l de umăr, încă în stare de șoc. „Chiar tu ești?”

Conval dădu înapoi.

— Nu trebuia să mă vezi de mulți ani, spuse Conval. „Dar ai ales să intri în acest pământ. Este o alegere de la care nu te-am putut descuraja. Deci, bine ați venit la mine acasă, frații mei. Mi-e teamă că este puțin umed și mohorât.”

Conven a izbucnit în râs, la fel ca și ceilalți, și pentru prima dată de când a intrat în acest loc, Thor a simțit o ușurare momentană de tensiunea pe care o simțiseră la fiecare pas.

Thor era pe cale să-l întrebe pe Conval mai multe despre acest loc — când dintr-o dată, dintr-un alt tunel, a apărut un alt bărbat.

Lui Thor cu greu îi venea să creadă. Se apropie de el un om care însemnase cândva lumea pentru el. Un om pe care îl respectase mai mult decât orice alt bărbat. Un bărbat pe care era sigur că nu-l va mai vedea niciodată.

Stătea acolo regele MacGil.

O rană în piept în care pumnalul fiului său îl înjunghiase, stătea acolo mândru, zâmbindu-le peste tot prin barba lui lungă, un zâmbet pe care Thor și-l amintea cu drag.

— Regele meu, spuse Thor, plecând capul și luând un genunchi, la fel ca și ceilalți.

Regele MacGil clătină din cap și făcu un pas înainte, apucându-l pe Thor de braț și ajutându-l să se ridice.

„Ridică-te,” spuse el, cu vocea lui răsunând, vocea familiară pe care și-o amintea Thor. „Voi toți, ridicați-vă. Poți sta în picioare acum. Nu mai sunt regele tău. Moartea ne egalează pe toți.”

Reece s-a repezit înainte și și-a îmbrățișat tatăl, iar Regele l-a îmbrățișat înapoi.

— Fiul meu, spuse regele MacGil. „Ar fi trebuit să te țin mai aproape. Mult mai aproape decât Gareth. Te-am subestimat din cauza vârstei tale. Este o greșeală pe care nu aș mai face niciodată dacă aș avea ocazia.”

Regele MacGil se întoarse spre Thor și îl strânse de umăr.

„Ne-ai făcut pe toți mândri”, i-a spus el lui Thor. „Ne-ai dăruit vitejie tuturor. Pentru tine, trăim mai departe. Trăim acum prin tine.”

Thor l-a îmbrățișat pe Rege, în timp ce îl îmbrățișa pe Thor înapoi.

„Și ce rămâne cu fiul meu?” îl întrebă Thor, lăsându-se pe spate. „Guwayne este cu tine?”

Lui Thor îi era frică să pună întrebarea, îi era frică de răspuns.

MacGil se uită în jos.

„Nu este o întrebare la care să răspund”, a spus el. „Trebuie să-l întrebi pe rege însuși.”

Thor privi înapoi, confuz.

"Regele?" întrebă Thor.

MacGil dădu din cap.

„Toate drumurile de aici duc la un singur loc. Dacă cauți pe cineva aici, nimic nu trece pe aici fără să treacă prin mâinile Regelui Morților.”

Thor se uită înapoi mirat.

— Am venit să te conduc, spuse MacGil. „Un fost rege poate introduce pe altul. Dacă nu-i place petiția ta, te va ucide. Te poți întoarce acum și te pot ajuta să găsești o cale de ieșire. Sau poți să mergi înainte și să-l întâlnești. Dar riscul este mare.”

Thor s-a uitat la ceilalți și toți s-au uitat înapoi la el, de acord, cu hotărâre în ochii lor.

„Am ajuns până aici”, a spus Thor, „și nu există cale de întoarcere. Să-l întâlnim pe acest Rege.”

Regele MacGil dădu din cap, cu aprobare în ochi.

„Nu mă așteptam la mai puțin”, a spus el.

Regele MacGil sa întors și l-au urmat printr-un nou tunel, într-o întuneric din ce în ce mai adânc, iar Thor s-a pregătit, strângându-și sabia strâns, simțind că următoarea întâlnire îi va determina viața viitoare.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Volusia a călărit în trăsura ei de aur, purtată de alaiul ei de oameni, o duzină dintre cei mai buni ofițeri și consilieri ai ei însoțindu-o în acest lung marș către Maltolis, orașul prințului atins. În timp ce se apropiau de porți, marele oraș desfășându-se în fața ei, Volusia ridică privirea și se miră. Auzise de orașul nebun și de prințul atins, Maltolis, care și-a luat numele de la oraș, ca ea, de când era fată, dar ea însăși nu-l pusese niciodată ochii. Desigur, mama ei o avertizase, la fel ca toți consilierii ei, să nu se aventureze niciodată în apropierea ei. Au spus că era posedat; că toți cei care au plecat nu s-au întors niciodată.

Ideea a entuziasmat-o. Volusia, neînfricata, sperând într-un conflict, a ridicat privirea la zidurile masive, toate scoase din piatră neagră, și a văzut imediat că, pe cât de mare era Volusia, Maltolis era de zece ori mai mare ca amploare și dimensiune, ziduri uriașe se înălțau spre cer. . În timp ce Volusia a fost construită pe malul oceanului, valuri care se prăbușesc și albastru oceanic vizibil de pretutindeni, Maltolis era fără ieșire la mare, adânc în ținuturile estice, încadrat de un deșert arid și un câmp de cactusi negri răsucite. Erau o podoabă potrivită pentru a vesti acest loc.

Toți s-au oprit în fața unui pod de piatră care se întindea pe un șanț de șanț, de douăzeci de metri lățime, cu apele sale de un albastru adânc strălucitor, încercuind orașul. Nu exista decât o singură cale de intrare și de ieșire din acest oraș, peste acest pod arcuit, negru, păzit puternic de zeci de soldați care îl căptuiesc.

— Lasă-mă jos, ordonă Volusia. „Vreau să văd pentru mine.”

Ei au făcut cum poruncise ea și, pe măsură ce picioarele lui Volusiei au atins pământul, s-a simțit bine să stea în picioare după toți acei kilometri de cărare. Ea a început imediat să mărșăluiască spre pod, oamenii ei grăbindu-se să cadă în spatele ei.

Volusia s-a oprit în fața ei, admirând vederea: căptușind podul se afla o serie de știuci, toate străpunse de capete de bărbați proaspăt

decapitate, cu sânge proaspăt picurând jos. Dar ceea ce a surprins-o cu adevărat a fost ceea ce a văzut deasupra ei: sus era o balustradă de aur și de acolo atârnau trunchiurile soldaților, cu picioarele rupte. A fost o priveliște înfiorătoare și o modalitate de rău augur de a vesti orașul. Nu avea sens, deoarece acești soldați păreau să fie oamenii prințului atins.

„S-a zvonit că-și ucide propriii oameni”, Soku a făcut un pas înainte și i-a șoptit la urechea lui Volusiei, și el cu gura căscată la vedere. „Cu cât sunt mai loiali, cu atât este mai probabil să fie uciși.”

"De ce?" ea a intrebat.

Soku a ridicat din umeri.

„Nimeni nu știe”, a răspuns el. „Unii spun pentru distracție; altii spun plictiseala. Nu încerca niciodată să analizezi căile unui nebun.”

„Totuși, dacă este atât de nebun”, a replicat ea, „cum conduce el un oraș atât de grozav? Cum se agață de asta?”

„Cu o armată pe care a moștenit-o, mai vastă decât a noastră va fi vreodată.”

„Se spune că toți au încercat să se revolte când el a preluat puterea”, a spus Koolian, apropiindu-se de partea ei cealaltă. „S-au gândit că va fi ușor. Dar i-a surprins pe toți. I-a ucis pe rebeli în cele mai groaznice moduri, începând cu familiile lor mai întâi. S-a dovedit a fi mai vicios și mai imprevizibil decât ar fi putut să cunoască lumea.”

— Vă îndemn din nou, doamnă, spuse Soku. „Să rămânem departe de acest loc. Să găsim o armată în altă parte. Prințul atins nu vă va împrumuta armatele lui. Nu ai nimic din ce vrea, nimic din ce-i poți oferi. De ce l-ar distra?”

Volusia se întoarse spre el, cu privirea rece și dură.

— Pentru că eu sunt Volusia, spuse ea, cu vocea răsunând de autoritate, de destin. „Eu sunt Zeița Volusia, născută din foc și flacără, din vânt și apă. Voi zdrobi națiuni sub picioarele mele și nimic din lumea aceasta, nici o armată, nici un prinț nu mă va opri.”

Volusia s-a întors înapoi spre pod și a condus drumul, oamenii ei grăbindu-se să o urmeze, până când a ajuns la bază și a fost blocată de o duzină de soldați care își coborau halebardele, blocându-i drumul.

„Spune-ți scopul aici”, a spus unul, cu fața ascunsă în spatele căștii.

— Te vei adresa ei ca împărătească, spuse Aksan, făcând un pas înainte, indignat. „Vorbești cu marea împărătească și zeiță a Volusiei. Regina

Volusiei. Regina marelui oraș de lângă mare și regina tuturor provinciilor Imperiului.”

„Nu lăsăm pe nimeni să treacă fără permisiunea Prințului”, a răspuns soldatul.

Volusia făcu un pas înainte, ridică mâna spre vârful halebardei ascuțite și o coborî încet.

— Am o ofertă pentru Prințul tău, spuse ea încet. „Unul pe care nu îl poate refuza. Ne vei lăsa să trecem pentru că prințul tău te va ucide dacă va descoperi că ne-ai întors.”

Soldații, nesiguri, au coborât halebardele și s-au uitat unul la altul, nedumeriți. Unul a dat din cap și toți s-au ridicat încet, în picioare, făcându-i loc să treacă.

— Vă putem aduce la Prințul nostru, spuse soldatul. „Dar dacă nu-i place petiția ta, ei bine... poți să-i vezi lucrarea”, a spus el, ridicând privirea.

Volusia îi urmă privirea și ridică privirea la toate trupurile mutilate care împodobeau podul.

„Este o șansă pe care ești dispus să o asumi?” a întrebat soldatul.

„Împărăteasa mea, hai să părăsim acest loc”, îi spuse Soku urgent la ureche. „Unele porți ar fi bine să lase închise.”

Volusia clătină din cap și făcu primul pas înainte. Ea se uită afară, dincolo de soldați, la porțile descurajante, două uși uriașe de fier, fiecare împodobită cu o sculptură grotescă de fier, cu capul în jos, una țipând și cealaltă râzând. Numai acele sculpturi de fier, se gândi Volusia, ar fi de ajuns pentru a înlătura orice persoană în stare de spirit.

Îl privi pe soldat drept în ochi, hotărâtă.

„Adu-mă la conducătorul tău”, a poruncit ea.

*

Volusia a pășit prin porțile zburătoare ale orașului nebun, luând totul în mirare. O picătură a lovit-o pe umăr și crezând că era ploaie, s-a uitat în jos la mâneca ei de aur și a rămas nedumerită să vadă că este pătată de stacojiu. Ea a ridicat privirea și a văzut o serie de frânghii traversând zidurile orașului, de care atârnau o colecție de membre – un picior aici, un braț acolo – toate atârnând ca niște clopote de vânt, picurând sânge. Se legănau în vânt, frânghia zdrobită scârțâind.

Câteva frânghii atârnau mai jos, altele mai sus, iar când Volusia și oamenii ei treceau prin porți, ea a trebuit să le atingă, balansându-se împotriva ei.

Volusia admira barbaria Prințului. Și totuși, se întrebă cât de mult era nebunia lui. Cruzimea lui nu a speriat-o, dar a întâmplat. Îi plăcea să fie ea însăși vicioasă și crudă, dar a făcut-o întotdeauna într-un context rațional. Dar asta... pur și simplu nu putea înțelege felul lui de a gândi.

Au trecut prin porți și au intrat într-o curte vastă a orașului, pământul făcut din pietruit, orașul înglobat de zidurile falnice ale orașului. Sute de trupe au umplut piața, armura lor zgomotând, pintenii lor răsunând, în timp ce mărșăluiau. Altfel, orașul era ciudat de tăcut în aerul dimineții.

În timp ce traversau încet piața, Volusia simți că era urmărită; ea ridică privirea și, de-a lungul zidurilor orașului, văzu oameni, cetățeni, cu fețele marcate de panică și îngrijorare, aplecându-se pe ferestre mici și privind în jos, cu ochii mari. Mulți purtau expresii grotești, unii dintre ei pocnindu-și capul, alții legănându-se, alții legănându-se și lovindu-și capul în pereți. Unii gemeau, alții râdeau, iar alții, totuși, plângeau.

În timp ce privea, Volusia a văzut o tânără aplecându-se atât de departe pe fereastră, încât a căzut zburând înainte, cu fața întâi, țipând. Ea a aterizat pe piatră cu o splat, salutându-și moartea la cincizeci de metri mai jos.

„Primul lucru pe care l-a făcut prințul atins când a moștenit tronul tatălui său”, îi șopti Koolian lui Volusiei, mergând lângă ea, „a fost să deschidă porțile tuturor azilurilor. Le-a lăsat pe toți nebunii să aibă frâu liber în oraș. Se spune că prințului îi face plăcere să-i vadă în plimbarea sa de dimineață și să le audă strigătele până târziu în noapte.”

Volusia a auzit gemetele ciudate, plânsul, țipetele și râsul, răsunând de pe pereți, sărind din piață și a trebuit să recunoască că până și ea, nedesfiată de nimic, i s-a părut neliniştitor. Începea să simtă un sentiment de groază. Când aveai de-a face cu un nebun, toate pariurile erau oprite. Nu știa la ce să se aștepte în acest loc și avea un sentiment din ce în ce mai mare de presimțire că nu va fi bine. Poate că, pentru prima dată în viața ei, va fi peste cap.

Totuși, Volusia s-a îndemnat să fie puternică. La urma urmei, ea a fost o zeiță, și o zeiță nu putea fi rănită.

Volusia simți tensiunea densă în aer în timp ce treceau prin piață și, în cele din urmă, spre o ușă aurie zburătoare. Ciocănele la fel de mari ca ea au fost smulse încet de o duzină de soldați, ușile imense scârțâind. Un curent rece a ieșit și a lovit-o din întuneric.

Volusia a fost condusă în castel și, când a intrat în acest loc întunecat, luminat doar de torțe sporadice, a auzit râsete și chicăituri sărind de pe pereți. Pe măsură ce ochii ei s-au adaptat, a văzut zeci de nebuni, îmbrăcați în zdrențe, care se plimbau pe podea, unii urmându-i, alții strigând la ei, iar unul târându-se lângă ei. Era ca și cum ai intra într-un azil. Soldații i-au ținut la o distanță sigură, dar totuși, prezența lor era tulburătoare.

Ea și anturajul ei i-au urmat pe toți pe un coridor nesfârșit și, în cele din urmă, într-un hol masiv de intrare.

Acolo, înaintea lor, Volusia a fost șocată să vadă, era Prințul atins. Nu s-a așezat pe tronul său, ca un conducător normal, și nici nu a ieșit să-i întâmpine; într-adevăr, tronul său, Volusia a fost surprinsă să vadă, a fost răsturnat – iar Prințul, în loc să stea pe el, stătea pe el, cu brațele întinse pe lângă el. Desculț, nu purta decât pantaloni scurți și coroana pe cap, în mare parte gol, în ciuda zilei friguroase. De asemenea, era acoperit de murdărie.

Când au intrat și i-a zărit, a sărit brusc jos.

Se apropiară cu toţii, Volusia simţindu-i inima bătând cu nerăbdare; dar în loc să iasă să-i întâmpine, Prințul s-a întors și a alergat spre unul dintre pereți. A alergat pe lângă zidul străvechi de piatră, împodobit cu cele mai frumoase vitralii, întinzându-și palmele și trecându-le alături. În timp ce Volusia privea pereții prețioși de calcar devenind roșii, și-a dat seama că mâinile Prințului erau acoperite de vopsea. Vopsea rosie. A alergat înainte și înapoi de-a lungul pereților și a mânjit această vopsea de-a lungul pietrei prețioase, de-a lungul vitraliului, stricându-le; a mânjit steaguri, vestitori și trofee, fără îndoială, pe toți strămoșii săi. Și nimeni nu a îndrăznit să-l oprească.

Prințul a râs și a râs în timp ce făcea asta.

Volusia își aruncă o privire bărbaților ei, care se uitau cu toții înapoi cu aceeași teamă.

Totul ar fi fost amuzant, dacă camera nu ar fi fost plină de sute de soldați ucigași, toți stând în atenție, aliniați perfect de-a lungul centrului sălii, înconjurând tronul, toți așteptând clar comanda Prințului.

Volusia și oamenii ei au fost conduși pe hol, până la tronul Prințului, iar ea stătea acolo, așteptând, cu fața la tronul gol, răsturnat, privindu-l pe Prinț alergând prin cameră.

Volusia a stat acolo pentru că nu știa cât timp, devenind nerăbdătoare, până când, în cele din urmă, Prințul s-a eliberat de ceea ce

făcea, a alergat prin încăpere, cu bijuteriile de pe coroana lui zvâcnind în timp ce mergea, a alergat spre tronul său răsturnat și a sărit pe spatele ei. A alunecat pe ea ca un băiețel, a aterizat în picioare, a râs și a bătut din palme isteric, apoi a alergat înapoi și a făcut-o din nou și din nou.

În cele din urmă, la al cincilea tobogan, el a aterizat în picioare și a alergat spre Volusia și grupul ei cu viteză maximă. Se opri brusc la un picior înaintea ei și toți oamenii Volusiei tresară.

Dar nu Volusia. Stătea acolo, hotărâtă, privind înapoi la el, calmă, inexpresivă, în timp ce privea un curcubeu de emoții trecând peste chipul lui. Îl privi trecând de la fericit la furios la neutru, la fericit din nou, la confuz, totul în decurs de câteva secunde, în timp ce o examina. Nu a făcut cu adevărat contact vizual, ci mai degrabă a avut o privire îndepărtată în ochi.

Pe măsură ce Volusia îl rezuma, își dădu seama că nu era neatrăgător, un tânăr de optsprezece ani, bine făcut, cu trăsături fine. Nebunia de pe chipul lui, însă, l-a făcut să pară mai bătrân decât era. Și, desigur, avea nevoie de o baie.

„Ai venit să mă ajuți să pictez?” el a intrebat-o.

Ea se uită înapoi, fără expresie, dezbătând cum să răspundă.

„Am venit pentru o audiență”, a spus ea.

— Să mă ajute să pictez, spuse el din nou. „ Pictez singur. Înțelegi?"

„Am venit...” Volusia trase aer adânc în piept, măsurându-și cuvintele cu atenție. „Am venit să cer trupe. Romulus este mort. Marele lider al Imperiului nu mai este. Tu stăpânești ținuturile răsăritene, iar eu, țărmurile răsăritului. Cu oamenii tăi, pot învinge capitala, înainte ca ei să invadeze ambele meleaguri.

"Ambii?" întrebă Prințul. "De ce? Pe *tine te* urmăresc. Sunt în siguranță aici. Aici am fost întotdeauna în siguranță. Părinții mei erau în siguranță aici. Peștii mei sunt în siguranță aici.”

Volusia a fost surprinsă de cât de perspicace era; totuși și el era supărat și ea nu-și putea spune cât de mult să ia în serios din el. A fost o experiență confuză.

„Trupele nu sunt decât trupe”, a adăugat el. „Ei umplu cerurile. Vrei să le folosești. Ei te pot folosi. Eu însumi nu-mi pasă de ei. Nu am nevoie de ei.”

Volusiei făcu ochii mari de speranță, în timp ce se străduia să-i înțeleagă discursul neregulat.

— Atunci putem folosi oamenii tăi? întrebă Volusia, uluită.

Prințul și-a dat capul pe spate și a râs isteric.

— Desigur că nu, spuse el. "Poate. Dar problema este că am o regulă. Ori de câte ori cineva îmi face o cerere, trebuie să-l omor mai întâi. Apoi, uneori, după ce sunt morți, le acord."

S-a uitat la ea, a rânjit răutăcios, apoi a zâmbit la fel de repede, arătându-și dinții.

„Nu pot fi ucis", a răspuns Volusia, cu vocea rece ca oțelul, încercând să-și proiecteze autoritatea, deși se simțea din ce în ce mai neplăcută. „Este marea Volusie pe care o adresezi, cea mai mare Zeiță a răsăritului. Am zeci de mii de oameni care vor muri după pofta mea și destinul meu este să conduc Imperiul. Poți fie să-mi împrumuți oamenii tăi și să conduci cu mine, fie tu...

Înainte ca ea să poată termina, Prințul ridică o palmă. Stătea acolo privind în sus, de parcă ar asculta – iar tăcerea a fost spulberată de sunetul îndepărtat al clopotelor.

Deodată, s-a întors și a sprintat din cameră.

„Copiii mei se trezesc!" spuse el, în timp ce fugea din hol. „Este timpul să-i hrănim!"

A bătut din palme isteric când a dispărut din hol.

Volusia și oamenii ei au fost direcționați să-l urmeze, în timp ce toți soldații lui cădeau la rând, începând să mărșăluiască după el. Volusia se întrebă unde naiba îi putea conduce.

Volusia s-a trezit condusă înapoi în afara castelului, prin porți înalte, și la un alt pod arcuit, care ducea peste șanțul din spatele castelului. Toți s-au grăbit după Prinț, în timp ce acesta stătea singur în centrul podului, aproape gol, în ciuda frigului, și au întins mâna și s-a ținut de un stâlp lung, chinuindu-se.

Volusia se uită peste pod și văzu că la capătul stâlpului lung era o frânghie atârnând; la început a crezut că pescuiește, dar apoi s-a uitat atent și a văzut că la capătul ei se afla un bărbat, cu un laț la gât, atârnând în apele șanțului. Volusia a privit îngrozită cum Prințul apuca stâlpul cu ambele mâini, ținându-se cu furie din toate puterile, cu mușchii încordați.

A auzit țipete și s-a uitat în jos și a văzut că în șanț era un grup de crocodili, care mușcau picioarele bărbatului și le smulgeau.

Prințul a smuls trunchiul, picioarele mestecate, ieșit din apă, țipetele victimei umplând aerul. L-a aruncat pe pod, batându-se, încă în viață.

Câțiva soldați s-au repezit în față și au apucat stâlpul și l-au ridicat în aer pe bărbatul pe jumătate mâncat, punându-l pe un cârlig de frânghiile care traversau podul. Trupul atârna acolo, bărbatul acum gemuind, picurând sânge și apă pe pod.

Prințul a aplaudat furios. Se întoarse și se grăbi spre Volusia.

„Îmi place să pescuiesc”, i-a spus el lui Volusiei în timp ce se apropia. „Nu-i așa?”

Volusia ridică privirea spre trup, iar vederea, chiar și pentru ea, era prea mare. Era îngrozită. Ea știa că, dacă va supraviețui în acest loc, trebuia să ia măsuri, să facă ceva rapid, definitiv. Știa că trebuie să se relaționeze cu el în propriile sale condiții, să se comporte mai nebun decât el. Să-l șocheze din nebunie.

Ea făcu brusc înainte și întinse mâna și smulse coroana de pe capul Prințului. Ea și-a pus-o pe propriul cap și a rămas acolo, cu fața la el.

Toți soldații săi s-au repezit înainte, scoțându-și armele – și prințul însuși a părut în cele din urmă să scape din ea. În cele din urmă, ea a avut atenția lui în timp ce el stătea în fața ei.

„Aceasta este coroana mea”, a spus el.

„Îți voi da înapoi”, a spus ea, „odată ce îmi vei îndeplini cererea”.

„Ți-am spus, oricine face o cerere este ucis.”

„Poți să mă omori”, a spus ea. „Dar mai întâi, acordă-mi singura mea cerere înainte de moartea mea.”

El se uită la ea, cu ochii încoace și înapoi, ca și cum ar fi contemplat.

"Ce este asta?" el a intrebat. „Ce vrei să fac?”

„Vreau să-ți ofer un cadou mai mare decât ți-a dat cineva vreodată”, a spus ea.

"Cadou? Am cele mai mari daruri ale imperiului. Armate întregi mi-au fost date. Ce poți să-mi dai și nu am deja?”

Ea s-a uitat la el, așezând întreaga frumusețe a ochilor ei superbi chiar pe ai lui și a spus:

"Pe mine."

Se uită înapoi la ea, confuz.

— Dormi cu mine, spuse ea. "Astă seară. Asta e tot ce cer. Dimineața, poți să mă omori. Și mi-ai îndeplinit cererea mea.”

Se întoarse și o privi îndelung în tăcerea grea, inima lui Volusiei bătând cu putere în timp ce ea spera că el a luat-o.

În cele din urmă, a zâmbit.

Ea știa că puterile ei erau mai mari decât putea rezista orice bărbat – nici măcar un prinț atins nu le putea refuza. Ea făcu un pas înainte, îi ținu fața în palme, se aplecă și îl sărută.

El o sărută ușor pe spate cu buzele tremurânde.

„Cererea ta”, a spus el, „este îndeplinită”.

CAPITOLUL TREIZECE

Thor l-a urmat pe regele MacGil în timp ce ieșea din cea mai neagră dintre peșteri negre într-o peșteră subterană înaltă, cu tavanele înalte de o sută de metri, mai puternic luminate decât orice alt loc pe care îl văzuse aici jos. Thor se opri scurt, la fel ca toți ceilalți, uimit de vederea dinaintea lor. Această cavernă era luminată de incendii masive, gropi de lavă clocotitoare intercalate peste tot și avea un diametru de o sută de metri. În mijlocul său se afla un obiect singular: un imens tron negru făcut din granit strălucitor, o bucată solidă în interiorul rocii de bază, ieșind ca o tumoare din pământ. Ridicându-se la treizeci de picioare înălțime și suficient de lat pentru a ține zece bărbați, brațele sale se terminau în gargui uriașe, cu diamante negre strălucitoare drept ochi. De jur împrejur, gropile de lavă clocotitoare aruncau asupra lui o strălucire sinistră.

Dar nu asta l-a șocat cel mai mult pe Thor. Ceea ce l-a lăsat fără cuvinte era ceea ce ocupa tronul: o creatură imensă, aproape de înălțimea tronului, lată cât trei bărbați, cu pielea roșie strălucitoare și mușchii bombați. Trunchiul său era cel al unui bărbat, dar picioarele îi erau acoperite cu păr negru și gros, atârnând jos până la podeaua peșterii. În loc de picioare, avea copite. Fața lui părea aproape umană, dar era uriaș, grotesc, monstruos, cu proporțiile prea mari, cu o falcă mai largă decât o văzuse vreodată Thor, ochi galbeni îngusti și coarne lungi și negre, care se răsuceau în cercuri de ambele părți ale capului. Capul însuși era complet chel, urechile ascuțite, ochii strălucitori. A mârâit în timp ce respira, aburii urcând peste tot în jurul lui, un halou roșu închis atârnând deasupra ei, flăcări trăgând în toate direcțiile din spatele tronului. Pe cap stătea o coroană neagră strălucitoare, făcută în întregime din diamante negre, cu un diamant negru uriaș în centru, învelit în aur. Ca o fiară care ieșea din măruntaiele pământului însuși, ea stătea acolo, aburind, strălucind în roșu, emanând furie și moarte.

Se încruntă la ei, iar Thor simți că se încruntă direct la el.

Thor a înghițit, cu părul ridicându-și pe cap, simțind că se uita înapoi la Regele Morților.

De parcă toate acestea nu ar fi fost destul de impunătoare, de jur împrejur Regele pluteau zeci de creaturi, bâzâind și zburând cu aripi roșii mici, piele roșie aprinsă, garguile mici care atârnau și bâzâiau în aer. La picioarele sale, pe pământ, stăteau zeci de gardieni, bărbați masiv musculoși, cu pielea și coarne roșii aprinse, stăteau la o atenție perfectă și țineau halebarde roșii strălucitoare, cu vârfurile aprinse de flăcări. Șerpii s-au alunecat și s-au înfășurat în jurul bazei tronului.

Thor se uită înapoi, știind că venise în sala tronului morții.

Thor a simțit ceva zdrobind în timp ce păși și a privit în jos și a văzut că podeaua era presărată de oase, oase și cranii aliniate la pasarela către tron.

— Ți s-a acordat o audiență la Rege, spuse MacGil. „Nu vi se va acorda de două ori. Fii puternic. Privește-l în ochi. Nu iti intoarce privirea. Oricum vei muri aici: mai bine mori cu onoare.”

Regele MacGil dădu din cap spre el liniştitor, iar Thor făcu un pas înainte, ceilalţi alături de el, mergând pe pasarela lungă şi îngustă de oase în timp ce se apropia de Rege. Pe măsură ce mergea, de o parte și de alta creaturi exotice, ca niște albine masive, zburau lângă capul lui, cu aripile bâzâind. Ei șuieră amenințători la el în timp ce mergea.

Thor auzi un geamăt și aruncă o privire în jur la periferia peșterii și văzu sute de oameni legați de perete, cu cătușe uriașe de fier la gât, la încheieturi și la mâini. A văzut creaturi stând deasupra lor, strigându-le și le-a auzit țipetele. Thor se întrebă ce făcuseră ca să ajungă în acest loc.

Thor avea un sentiment profund că nu va părăsi niciodată acest loc, că aceasta ar putea fi ultima lui întâlnire înainte de a fi închis la moarte pentru totdeauna. S-a întărit, a tras adânc aer în piept și a mărșăluit mândru pe pasarela către tron, cu cuvintele lui MacGil în urechi.

Thor s-a apropiat cât a putut, până când calea i-a fost blocată de paznici, care au coborât halebardele. Thor stătea acolo și ridică privirea spre Rege.

Regele se uită în jos la Thor, respirând greu, un zgomot gutural de mârâit venind din pieptul său de fiecare dată când respira, în timp ce se gheare de brațele tronului. Thor nu s-a dat înapoi, ci a rămas acolo și a ridicat privirea, hotărât.

Bâzâitul s-a liniștit, în timp ce o liniște încordată a umplut aerul. Thor știa că acesta ar putea fi cel mai fatidic moment din viața lui și s-a gândit la mama lui. Și-a dorit ca ea să fie alături de el, să-i ajute să-i dea puterea să treacă peste asta.

Thor a simțit că trebuie să spună ceva.

„Am venit să-l caut pe fiul meu”, a bubuit Thor, cu vocea plină de încredere, în timp ce se uita din nou la Regele Morților.

Regele se aplecă ușor înainte, îl privi pe Thor în ochi și Thor simți ochii lui galbeni strălucitori străpungându-l chiar prin el.

"Ai?" întrebă el, cu vocea lui imposibil de profundă, străveche. Vocea a răsunat în toată încăperea și, cu fiecare cuvânt pe care îl rostia, caverna bâzâia de sunetul creaturilor, atârnând de fiecare silabă a lui. Timbrul vocii lui era atât de întunecat și puternic, încât îi durea urechile lui Thor chiar și să-l audă vorbind.

— Și ce te face să crezi că îl vei găsi? el a adăugat.

— E mort, spuse Thor. „Am văzut-o cu ochii mei. Îmi doresc să-l văd. Măcar nu-mi refuza asta.”

"Ai?" repetă Regele, apoi se lăsă pe spate și se uită la tavan, emitând un zgomot de geamăt, mârâit, o gargară în gât, în timp ce freca brațele tronului.

În cele din urmă, se uită înapoi la Thor.

— Mi-ar plăcea să am fiul tău aici, spuse regele. "Foarte mult. De fapt, îmi trimisesem slujitorii să-l găsească, să-l omoare și să-l aducă aici. Dar, vai, o energie foarte puternică îl înconjoară pe băiat. Au eșuat în sarcina lor. El trăiește, încă.”

Thor s-a simțit umplut de optimism la cuvintele Regelui, dar era șocat și nu era sigur că a auzit corect.

— Vrei să spui că Guwayne nu a murit?

Regele dădu din cap, atât de ușor, și în timp ce făcea, Thor simți că se umflă de bucurie, rânjind ureche la ureche, extaziat dincolo de ceea ce și-ar fi putut imagina vreodată. A simțit o nouă viață clocotind în el, o nouă dorință de a trăi.

„Este atât de păcat că trăiește”, a spus Regele, „și nu va putea niciodată să-și vadă tatăl, care este acum aici, cu mine”.

Thor și-a ridicat privirea spre Rege și a simțit brusc o nouă hotărâre de a trăi, de a părăsi acest loc, de a-l găsi pe Guwayne și de a-l salva. Atâta timp cât Guwayne era în viață, Thor nu voia să fie aici jos.

— Nu înțeleg, spuse Thor. „L-am văzut murind cu ochii mei.”

Regele clătină din cap.

„Ai văzut cu ochii tăi și ochii tăi te-au înșelat. Ai învățat o lecție grozavă. Trebuie să vezi cu mintea. Și acum trebuie să plătești prețul. Ai intrat aici, dar nimeni nu părăsește țara morților. Nu. Veți fi sclavii mei aici jos pentru totdeauna.”

"Nu!" strigă Thor, hotărât.

Toate zumzetul încetă, în timp ce creaturile înghețară și se uitară la Thorgrin, clar șocate. Se pare că nimeni nu a vorbit vreodată cu Regele în acest fel.

„Dacă Guwayne nu este aici, nici eu nu voi rămâne.”

Regele morților s-a uitat la el.

— Ține-ți limba, Thorgrin, îi șopti regele MacGil urgent. „Ești aici jos acum, dar poți fi liber să hoinărești ca mine. Înfuriați-l pe Rege, totuși, și puteți fi condamnat într-una dintre camerele de tortură, jupuite pentru totdeauna. Nu-l împinge. Ține-ți limba și acceptă-ți soarta.”

"Nu voi!" strigă Thor, cu o mare hotărâre măturandu-l.

Thor studie camera și, când unul dintre incendii se stingea, observă pentru prima dată o sabie uimitoare, aruncată în podeaua de granit negru, cu vârful întâi, cu mânerul ridicându-se, strălucind în lumină. Era cea mai frumoasă sabie pe care Thor a văzut-o vreodată, cu un mâner complicat de fildeș alcătuit din ceea ce părea a fi oase și o lamă strălucitoare, neagră, care părea să fie făcută din granit în care era înfiptă. Împodobită cu mici diamante negre, strălucea în lumină, strigându-l. De când Thor ținuse Sabia Destinului, nu a pus ochii pe o armă ca aceasta – sau pe o armă care îl chema atât de puternic.

„Uită-te la sabie”, a spus Regele, observând. „Te uiți la ceva ce nu poți înțelege niciodată. Aceasta este sabia legendei, Sabia morților. Nimeni care a trecut pe aici nu a fost vreodată în stare să o mânuiască. Numai un mare rege o poate mânui. Doar cel ales.”

Thor scoase un țipăt mare, în timp ce își chema puterea, sări în aer, peste armata de gardieni și ținti spre tron, spre Regele Morților. El a scos un mare strigăt de luptă în timp ce a întins mâna spre gâtul regelui, țintind fără teamă să-l omoare.

Regele morților nici nu tresări. Ridică slab o palmă și, în timp ce făcea, Thor simți că se trântește de un perete invizibil la câțiva metri

distanță, apoi cădea treizeci de picioare pe pământ, aterizand puternic pe spate, răvășit.

Thor ridică privirea șocată. Își adunase toată puterea, care fusese întotdeauna suficientă pentru a cuceri pe oricine și orice. Chiar și cei mai întunecați vrăjitori.

— Nu sunt unul dintre vrăjitorii tăi, băiete, clocoti Regele, privind în jos. "Sunt rege!"

Vocea îi bubunea atât de tare, încât a spulberat pietrele din jurul lui, pietre mici care se prăvăleau asupra lui Thor.

— Trucurile tale nu vor funcționa cu mine. Fiecare suflet mort îmi trece prin degete – iar tu nu ești mai presus de moarte. Te pot limita la moarte aici pentru toată eternitatea și, mai mult, la cea mai urâtă tortură pe care ți-o poți imagina. Creaturile îți vor scoate ochii afară și le vor pune înapoi doar pentru distracție toată ziua."

S-a auzit un bâzâit de extaz și o aclamație printre creaturile mai mici, deoarece toate păreau în mod clar încântate de perspectiva.

Thor se ridică în picioare și ridică privirea spre Rege, respirând greu, stând lângă ceilalți. Nu-i păsa de consecințe; era pregătit să lupte, să facă orice pentru Guwayne, chiar dacă nu putea câștiga.

Regele s-a aplecat în față și l-a examinat și ceva păru să se schimbe în privirea lui.

„Îmi place de tine, băiete", a adăugat el. „Nimeni nu a încercat să mă atace până acum. Îl admir. Ești mai nesăbuit decât credeam."

Se lăsă pe spate și își frecă brațele tronului.

„Ca recompensă", a continuat el, „am să-ți fac un cadou: o șansă să părăsești acest loc. Dacă poți să-mi distrugi legiunea de războinici, voi face ceea ce n-am mai făcut niciodată: îți voi deschide porțile morților și îți voi permite să te întorci deasupra. Dar dacă pierzi, nu numai că vei fi închis aici, dar tu și oamenii tăi vei fi închiși în cel mai rău dintre cele zece iad, o eternitate de tortură de neimaginat. Nimeni nu mi-a învins vreodată legiunea. Alegerea este a ta."

Thor se uită înapoi la sutele de războinici masivi care se aflau în fața lui, stând drept, ținându-și halebardele în flăcări, așteptând comanda regelui; se uită şi peste umăr la nenumăraţii monştri bâzâitori care se învârteau prin aer. Știa că șansele lui de a câștiga erau mici, până la deloc.

Îl privi mândru pe rege.

„Accept", a răspuns Thorgrin.

Creaturile bâzâiau de încântare, iar Regele se uită înapoi la el cu o privire de respect, vădit mulțumit.

— Dar cu o condiție, a adăugat Thorgrin.

Regele se lăsă pe spate la el surprins.

"O condiție?" a batjocorit. „Cu greu ești în măsură să stabilești condiții.”

„Nu voi lupta fără această condiție”, a răspuns Thor hotărât.

Regele s-a uitat lung înapoi, de parcă ar fi dezbătut.

„Și care este această condiție?” a întrebat el în cele din urmă.

„Dacă vom câștiga”, a spus Thorgrin, „atunci îi vei acorda fiecăruia dintre oamenii mei o cerere. Orice ne dorim, ni-l vei acorda.”

Regele l-a studiat pe Thor mult timp și, în cele din urmă, a dat din cap.

„Este mai mult pentru tine, băiete, decât am observat de jos. Păcat că druidii te-au prins; dacă nu era mama ta, te-aș fi luat de mult. Mi-ar plăcea să te am lângă mine.”

Nu se putea gândi la nimic la care Thor i-ar plăcea mai puțin.

În cele din urmă, Regele a oftat.

"Foarte bine atunci!" strigă el. „Cererea ta este suficient de neclară pentru a fi acceptată! Învinge legiunea mea de războinici și nu numai că îți voi permite să pleci, dar îți voi îndeplini și fiecare cerere. Acum să înceapă războaiele!” el a strigat.

Deodată s-a auzit un bâzâit extraordinar în aer, iar Thor s-a întors și a scos sabia. A văzut sute de mici creaturi asemănătoare unei gargui zburând prin aer, roiind chiar pentru el și oamenii lui. Lângă el, Thor îi auzi și pe frații săi scoțând săbiile. M-am simțit bine să intru din nou în luptă cu Conval înapoi lângă el.

În timp ce Thor se confrunta cu aceste creaturi, s-a simțit în flăcări, alergând cu o hotărâre mai puternică decât simțise vreodată. Fiul lui era sus, în viață undeva și asta era tot ceea ce conta pentru el. El ar învinge toate aceste creaturi sau ar muri încercând.

Thor abia aștepta. El a scos un mare strigăt de luptă și a pornit să-i întâmpine. Și-a folosit puterea pentru a se ridica în aer, pentru a-și tăia sabia cu puterea a o sută de oameni și pentru a tăia o gargară roșie după alta. Un zgomot înfiorător s-a ridicat în timp ce le-a tăiat aripile de pe corpul lor și, unul câte unul, au căzut la pământ.

Thor s-a abătut de la fălcile lor pocnitoare și dinții ascuțiți în timp ce se aruncau spre el, cu ochii lor mari și galbeni strălucitori. A aterizat pe pământ și s-a întors imediat și s-a balansat în timp ce uriașii soldați îl atacau, cu halebardele lor în flăcări în față.

Thor s-a rotit și le-a tăiat halebardele în două, una după alta. Din nou și din nou veneau la el, un pârâu nesfârșit și mai mult de o lovitură s-au strecurat prin el. Thor a țipat în timp ce vârful în flăcări al halebardei îi tăia bicepsul, lăsând un semn de arsură.

Dar Thor nu s-a dat înapoi; s-a întors și i-a zdrobit în față cu mânerul sabiei, s-a abătut ca unul i-a lovit capul, s-a învârtit și l-a tăiat pe altul. A chemat fiecare putere, și-a amintit antrenamentul și a chemat fiecare tehnică pe care o învățase vreodată și s-a aruncat în luptă cu abandon, luptând corp la mână, lovitură pentru lovitură.

Peste tot în jurul lui Thorgrin, frații lui au făcut același lucru. Conval a făcut un pas înainte cu sulița sa mare și a înfipt-o prin gâtlejul a doi soldați, în timp ce Conven, în spatele fratelui său, își legăna buzduganul, scoțând trei soldați care au încercat să-l înjunghie pe fratele său.

O'Connor și-a ridicat arcul și a tras, scoțând mai multe gargui din aer, aruncându-le ca mușteleo la pământ înainte ca acestea să-și poată ataca frații. Matus s-a aruncat înainte cu bitul său, balansându-se și a creat un perimetru larg în jurul lor, scoțând tot felul de creaturi care coborau asupra lor din cer și mai mult de unul dintre soldații uriași care mânuiau halebarde.

Reece l-a împins pe Selese înapoi în siguranță cu regele MacGil și și-a scos sabia și s-a aruncat cu abandon în corp la corp, tăind și tăiat și blocând în stânga și în dreapta. S-a luptat chiar lângă Thor și, de mai multe ori, a blocat o lovitură fatală pe care nu o bănuise. Thor i-a întors favoarea, întorcându-se și folosind sabia pentru a opri lovitura unei halebarde în flăcări chiar înainte ca aceasta să se cufunde în gâtul lui Reece. În timp ce Thor ținea halebarda înapoi, cu sabia blocată cu ea, cu brațele tremurând, Reece simți flăcările la doar un centimetru de fața lui, aproape că o arde. În cele din urmă, Reece s-a lăsat pe spate și a lovit soldatul cu piciorul, iar el și Thor s-au aruncat amândoi asupra lui, înjunghiându-l fiecare în același timp.

Elden a intrat în luptă cu securea lui de război cu două mâini, aruncând lovituri grozave care au scos doi războinici deodată. O gargulă a căzut jos și a aterizat pe ceafa lui Elden, iar Elden a strigat în timp ce îl prindea cu gheare. Indra și-a tras praștia, a țintit și a tras, lovind creatura cu

o piatră mare neagră cu o clipă înainte ca aceasta să-și poată înfige colții în gâtul lui Elden. Apoi a mai aruncat trei pietre în succesiune rapidă, scoțând mai multe fiare înainte ca acestea să-și poată înfunda halebardele în partea lui Elden.

Fiarele erau totuși puternice și păreau să nu înceteze să vină, iar Thor și oamenii lui, după prima lor victorie inițială, au început să obosească. Matus și-a balansat bipelul și o fiară l-a prins în halebardă și i-a smuls bipelul din mâna lui Matus, lăsându-l fără apărare. Un alt soldat al Regelui a făcut un pas înainte și l-a înjunghiat, străpungând brațul lui Matus cu halebarda, făcându-l pe Matus să țipe de durere.

Garguiile, de asemenea, zburau într-un șuvoi constant și, în timp ce O'Connor își îndrepta arcul spre ei, unul dintre ei i-o smulse din mâini, în timp ce trei dintre ei coborau asupra lui din spate, aterzând pe umeri, mușcându-l de gât. . O'Connor a strigat și a căzut în genunchi, frământându-se, întinzându-se în spate și încercând cu disperare să-i scoată de pe el.

Elden și-a legănat securea lată și a tăiat una o fiară în jumătate - dar lovitura i-a lăsat spatele la vedere, iar o altă fiară s-a aruncat în jos cu partea laterală a halebardei și a dat-o pe spatele expus al lui Elden, partea de metal crăpându-i spatele. iar arborele spărgându-se în jumătate. Elden, înțepat de lovitură, a căzut în genunchi.

Indra făcu un pas înainte și dădu un cot creaturii în gât înainte ca aceasta să-l poată termina pe Elden, cruțându-l; dar apoi o gargui a coborât asupra ei, mușcând-o de încheietura mâinii, făcând-o să scape praștia și să-și prindă brațul de durere.

Reece, înconjurat și în toiul bătăliei lângă Thor, a tăiat și a parat în toate direcțiile, dar nu a putut lupta din toate părțile și, în curând, expus, a fost străpuns în lateral de o halebardă și a țipat de durere. .

Thor, complet înconjurat, transpirația usturându-i ochii, a tăiat și a înjunghiat cu furie în toate direcțiile, ucigând creaturi în stânga și în dreapta, luptând pentru viața lui. Dar era fără abur, chinuindu-se să-și tragă răsuflarea. Oricât de multe creaturi le-a ucis, au apărut încă cinci. Bâzâitul îi umplea urechile, pe măsură ce rândurile lui se împuținau și creaturi coborau asupra lui din toate direcțiile posibile.

Thor știa, chiar dacă lupta, că aceasta era o bătălie pe care nu o putea câștiga. Că va fi în curând condamnat la un iad etern de durere și tortură nesfârșită.

Un soldat a încărcat din punctul orb al lui Thor, și-a legănat halebarda și i-a trântit sabia din mâna lui Thor. A lovit podeaua de granit negru cu un zgomot, iar Thor a fost apoi dat cu un cot în spate. S-a lăsat în genunchi, răvășit, fără apărare, închis din toate direcțiile.

În haos, Thor a închis ochii și a găsit un moment de pace. Când a simțit că viața lui era aproape de sfârșit, s-a retras într-o parte mai adâncă a lui. Se gândi la mama lui, la Argon, la toate aptitudinile și puterile pe care le învățaseră și știa, în adâncul sufletului, că acesta era doar un alt test. Un test suprem. Știa că i se dădea pentru a se ridica deasupra tuturor acestor lucruri. Știa, oricât de imposibil ar părea, că avea puterea adânc în el să depășească toate acestea. Chiar și aici, în țara morților, sub pământ. Universul era încă universul și el încă mai avea stăpânire asupra lui. Știa că își neagă puterea, încă o dată.

O realizare fulgeră brusc peste el:

Sunt mai mare decât moartea. Mor doar dacă aleg să mor. Dacă vreau să trăiesc, dacă vreau cu adevărat să trăiesc, nu pot muri niciodată. Orice moarte este sinucidere.

Orice moarte este sinucidere.

Thor a simțit o arsură bruscă curgându-i în palme, între ochi, și a sărit în picioare cu o cantitate enormă de putere, mai mult decât orice întâlnise vreodată. A sărit la douăzeci de picioare în aer, ratând halebardele în timp ce loviu pentru el, zburând deasupra capetelor lor și aterizand de cealaltă parte a hoardelor.

Thor s-a trezit să aterizeze chiar înaintea sabiei – Sabia morților. S-a uitat la ea, cufundat în stâncă și i-a simțit puterea. A simțit așa cum a simțit în ziua aceea în care a desenat Sabia Destinului. A simțit că este al lui. Că a fost *întotdeauna a* lui. Că era menit să mânuiască mai mult de o armă specială în viață — era menit să mânuiască multe.

Thor întinse mâna înainte și cu un strigăt mare, apucă Sabia Morților, cu mâinile înfășurându-și mânerul neted de fildeș și o smulse cu toată puterea.

Spre uimirea lui, a început să se miște. Cu un sunet asemănător cu cel al pământului care se sfâșie, piatra fiind ruptă în două, pământul a tremurat, iar sabia s-a ridicat încet.

Thor ținea sabia sus deasupra capului, simțindu-se triumfător, simțindu-i puterea curgând prin el, simțindu-se una cu ea. Simțea că puterea lui este nelimitată. Chiar și peste moarte.

Thor l-a observat că Regele Morților stătea în picioare pe tronul său, privindu-l de sus, șoc și uimitor.

Thor s-a întors și s-a aruncat în legiuni de fiare, mișcându-se mai repede decât făcuse vreodată, întinzându-se înapoi și tăind cu sabia. A descoperit că sabia, în loc să-l încetinească, în ciuda greutății ei, îl făcea de fapt mai repede, de parcă s-ar tăia singură – ca și cum ar fi o prelungire a brațului lui. Thor s-a trezit tăind prin fiare după fiară, scoțând un soldat după altul, tăind prin ei de parcă nici măcar nu ar fi fost acolo. În jurul lor s-au ridicat țipete când a căzut o creatură după alta, atât pe pământ, cât și în aer. A condus zeci de soldați înapoi într-o groapă de lavă, țipând. Le-a blocat loviturile în timp ce îl încărcau cu halebardele lor, sabia atât de puternică încât a tăiat halebardele în două, de parcă ar fi fost crengi. În aceeași mișcare, Thor s-a rotit și a scos o duzină de soldați dintr-o singură lovitură.

Cu un strigăt de luptă aprig, Thor a atacat pe oricine mai rămăsese dintre fiare, tăind cu toată puterea lui, ucigându-i în stânga și în dreapta, mergând din ce în ce mai repede într-o neclaritate haotică. Umerii lui nu se mai simțeau obosiți – acum, se simțea invincibil.

Curând, Thor s-a trezit acolo singur, fără a mai înfrunta dușmani. Nu a înțeles ce s-a întâmplat. Totul era nemișcat. Podelele erau acoperite cu cadavre și nu mai era nimeni care să lupte.

Thor se ridică, cu inima bătută, și se îndreptă spre tron.

În tăcere, Regele morților, cu o privire gravă pe chip, se uită în jos la el, neîncrezător.

Lui Thor nu-i venea să creadă.

El câștigase.

CAPITOLUL TREIZECI UNUL

Darius stătea lângă foc la apus, cocoșat, cu spatele crud, usturator, durerea mai rea decât orice a experimentat. Avea impresia că i-ar fi fost smuls pielea de pe spate și mă durea să respir, să se miște, să se ridice. Dray stătea loial lângă el, plângând, cu capul în poala lui Darius, nedorind să plece de lângă el. Darius i-a oferit bucăți mici de mâncare, dar Dray, abătut, nu a acceptat. Strânse din dinți și mormăi în timp ce Loti, îngenuncheată lângă el, îi puse o cârpă rece pe spate, stropi cu unguente, trecând-o de-a lungul pielii, așa cum făcea ea de ceva vreme, încercând din răsputeri să-i aline durerea. În timp ce făcea asta, el a observat lacrimi în ochii ei și a putut vedea cât de vinovată se simțea.

„Nu ai meritat asta”, a spus ea. „Ai suferit pentru faptele mele.”

Darius clătină din cap.

„Ați suferit pentru *toate* acțiunile noastre”, a corectat el. „Nu ar fi trebuit să cadă numai asupra ta să fii nevoit să înfrunți Imperiului. Ceea ce ai făcut pentru fratele tău, pentru noi toți, a fost un lucru onorabil; ceea ce am făcut pentru tine a fost *singurul* lucru.”

Loti a plâns încet în timp ce îi freca rănile, ștergându-și lacrimile cu dosul mâinii.

"Si acum?" ea a intrebat. „Pentru ce a fost totul? Se vor întoarce dimineața. Mă vor lua și ne vor mutila pe toți. Sau mai rău, ne vor ucide pe toți.”

Darius clătină din cap cu accent.

„Nu îi voi lăsa să te ia”, a spus el. „Nu îi voi vedea oferindu-te să le salveze toate viețile.”

„Atunci vom muri cu toții”, a spus ea.

Se uită la ea, cu chipul ei sumbru, sever.

— Poate că vom face, spuse el. „Dar nu sunt lucruri mai rele? Măcar vom muri împreună.”

Își dădea seama după expresia ei cât de emoționată era, cât de loială era, cât de recunoscătoare.

„Nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine astăzi”, a spus ea. "Nu. Nu atâta timp cât trăiesc. Ai toată inima mea. Indiferent dacă murim mâine sau nu, mă înțelegi? Sunt a ta. Te voi iubi de acum până la sfârșitul eternității.”

Ea se aplecă și îl sărută, iar el o sărută pe spate, un sărut lung și plin de semnificație, iar Darius simți că inima îi bate mai repede. Ea se trase înapoi, cu ochii străluciți, iar el îi simți sinceritatea. Sărutul ei a îndepărtat durerea rănilor lui; ar face totul din nou cu bucurie pentru ea, în ciuda tuturor durerii, în ciuda tuturor suferințelor.

A sunat claxonul satului, iar de jur împrejurul focului satului s-a adunat lângă Darius și Loti Sfatul Bătrânilor, împreună cu sute de săteni. Darius simțea anxietatea din aer, putea vedea panica pe toate fețele lor în timp ce toți se învârteau, mormăind tare, certându-se unul cu celălalt, un sentiment de disperare în aer. Darius nu-i putea învinovăți – la urma urmei, aceasta ar putea fi ultima lor noapte pe pământ. Mâine, un val de mutilări sau distrugeri venea pentru ei și nu puteau face nimic în privința asta.

Claxonul a sunat din nou, iar sătenii s-au liniștit când bătrânul șef, Bokbu, a făcut un pas înainte, și-a ridicat palmele și i-a înfruntat. Se uită în jos cu severitate la Loti și la Darius.

— Acțiunile tale au pus în pericol poporul nostru, spuse el încet, cu vocea gravă. „Dar asta contează puțin acum. Ceea ce contează”, a spus el, uitându-se la oameni, „este alegerea care se află în fața noastră. La zori, ce vom alege? Execuție sau mutilare?”

Se ridică un mormăit puternic, sătenii certându-se între ei.

„Vom accepta mutilarea morții în orice zi!” a strigat unul.

„Nu voi fi mutilat!” strigă Raj. „Voi muri primul!”

Au izbucnit mai multe mormăieli, toată lumea părând să simtă diferit despre asta și nimeni nu este fericit. Darius a fost șocat; chiar dacă se confruntă cu mutilarea, sătenii lui tot nu s-ar ridica, nu ar fi toți de acord, ca unul, să riposteze. Ce mai aveau nevoie? Spiritele lor fuseseră zdrobite atât de adânc?

„Nu este o alegere”, a spus unul dintre bătrâni, în timp ce mulțimea se liniștea încet. „Nu este o alegere pe care orice om o poate face. Este o groază, un blestem care ne deschide pe toți.”

Mulțimea a tăcut adânc, sumbră, multă vreme, nu se auzea decât biciuirea vântului.

„Noi *facem* avem de ales!“ strigă un sătean. „Putem să le dăm fata lor!”

În rândul unor săteni, s-a auzit o urale moale de aprobare.

„Ne-a pus pe toți în pericol!” el a țipat. „Ea a încălcat legea. Ea este de vină! Ea trebuie să plătească prețul!”

S-a auzit o urale de susținere mai puternică în rândul mulțimii, amestecată cu ceartă. Darius a fost uimit să-și vadă oamenii în așa dezacorduri între ei, atât de dispus să renunțe la ea.

„Există o altă alegere!” strigă un alt bătrân, ridicându-și palmele în timp ce mulțimea tăcea. „Le putem oferi fata și să ne rugăm pentru viețile noastre. Poate că se vor ceda. Poate că nu ne vor mutila și nici nu ne vor ucide.”

„Și poate că ar trebui să le facă pe amândouă!” a strigat un alt membru al mulțimii.

A venit o urale, iar mulțimea a izbucnit din nou într-un murmur agitat, lung și intens – până când Bokbu s-a ridicat și și-a ridicat ambele palme. În timp ce a făcut-o, toate privirile s-au întors spre el cu respect și, în cele din urmă, a urmat liniștea.

Și-a dres glasul, prezența lui gravă, dând putere și atenție.

„Din cauza acțiunilor acestei singure fete”, a bubuit el, „întregul nostru sat a fost pus într-o situație imposibilă. Desigur, nu putem accepta moartea. Nu avem de ales decât să acceptăm viața așa cum ne dorește Imperiul să o avem, așa cum am făcut-o întotdeauna. Dacă acest lucru necesită predarea făptuitorului lor, atunci asta este ceea ce suntem obligați să facem.

„Oricât de mult mă doare, uneori trebuie să se sacrifice de dragul întregului. Nu văd altă cale de ieșire. Trebuie să le acceptăm sentința. Vom fi mutilați, dar nu morți. Viața va continua pentru noi, așa cum a fost întotdeauna.”

Și-a dres glasul în timp ce mulțimea a rămas tăcută și s-a întors și și-a fixat privirea asupra lui Darius.

„Mâine, la răsăritul zilei, vom face cum poruncește Împăratul și tu, Darius, așa cum a cerut ei, vei reprezenta satul nostru și le vei prezenta oferta noastră. Vei preda fata, le vom accepta pedeapsa și vom merge mai departe. Nu se va mai vorbi despre asta. Bătrânii au vorbit.”

Cu asta, Bokbu a întins mâna și și-a trântit toiagul de bușteanul de lemn gol, scoțând un sunet definitiv, sunetul folosit întotdeauna pentru a

marca o hotărâre importantă. Însemna că hotărârea nu putea fi schimbată, nu putea fi argumentată.

Rând pe rând, sătenii s-au risipit, întorcându-se înapoi la casele lor, descurajați. Prietenii lui Darius, Raj, Desmond și Luzi, au venit împreună cu câțiva dintre ceilalți frați ai săi, în timp ce Darius stătea acolo, amorțit, în stare de șoc. Nu-i venea să creadă că oamenii lui îl vor trăda pe Loti, îl vor trăda, așa. Le era atât de frică de moarte? Erau atât de disperați să se agațe de viețile lor jalnice?

— Nu o putem preda, spuse Raj. „Nu putem coborî așa.”

"Ce trebuie să facem?" întrebă Luzi. „Să luptăm? Noi împotriva a zece mii de oameni?”

Darius s-a întors și a văzut-o pe sora lui, Sandara, apropiindu-se, alături de acea regină a poporului alb, Gwendolyn, și de frații ei. Văzu îngrijorarea pe fețele Sandarei și ale lui Gwendolyn. În timp ce Darius se uită la Gwendolyn, el o putea vedea pe războinicul în ochii ei; știa că ea era cea mai bună speranță a lor.

— Cum sunt rănile tale, frate? întrebă Sandara, apropiindu-se și inspectându-le, cu fața plină de îngrijorare.

„Rănile mele sunt adânci”, a răspuns el cu înțeles. „Și nu de la izbire”.

S-a uitat la el și a înțeles.

„Nu poți lupta”, a spus ea. "Nu de data asta."

— Nu ai locuit aici, spuse Darius. „Nu de ani de zile. Nu poți să-mi spui ce să fac. Nu înțelegi ce a suferit oamenii noștri.”

Sandara se uită în jos, iar Darius se simți rău; nu intenționase să fie atât de aspru cu ea. Dar se simțea disperat, furios pe lume.

Darius s-a întors și s-a uitat la Gwendolyn, care se uita și ea în jos la el cu îngrijorare.

— Și tu, doamna mea? el a intrebat.

Ea se uită înapoi la el întrebătoare.

„Plănuiți să ne părăsiți acum?” el a adăugat.

Gwendolyn se uită înapoi, fără expresie, și își dădu seama că era consumată de acea decizie.

„Alegerea este a ta”, a adăugat el, „de a pleca sau de a rămâne. Mai ai o șansă să ieși. Imperiul nu știe că ești aici. Desigur, Marea Risipă s-ar putea să te omoare, dar cel puțin este o șansă. Noi, totuși, nu avem nicio șansă. Totuși, dacă rămâneți, dacă rămâneți aici și luptați alături de noi, am

avea o șansă mai mare. Avem nevoie de tine, tu și oamenii tăi, armura și oțelul lor. Fără tine, nu avem nicio șansă. Ni te vei alatura? Vei lupta? Alegi să fii regină? Sau alegi să fii războinic?”

Gwendolyn se uită înainte și înapoi de la Darius la Sandara la Kendrick și nu putea să-i citească expresia. Părea sub un nor, iar el putea vedea cât de mult suferise. Își dădea seama că ea cântărește viitorul poporului ei, ca regină, și nu o invidia decizia ei.

— Îmi pare rău, spuse ea în cele din urmă, cu vocea ruptă, plină de tristețe. "Mi-as dori sa te pot ajuta. Dar nu pot."

*

Gwendolyn, în drum spre peșteri la apus, a trecut prin sat, toți oamenii agitați, o energie panicată în aer, iar mintea i se învârtea de emoții amestecate. Pe de o parte, s-a gândit la oamenii Sandarei, la necazul lor, iar inima i-a mers spre ei. Ea știa cât de crud putea fi Imperiul – o experiența direct. Primul ei impuls, desigur, a fost să se grăbească în ajutorul lor, să-și arunce oamenii în lupta lor, să renunțe la toate viețile pentru cauza lor, pentru libertatea lor.

Pe de altă parte, acum era o regină. Nu era fiica tatălui ei, nu era o adolescentă, ci o regină, cu responsabilități pentru poporul ei. Toți se uitau la ea și viața lor depindea toate de ea. Nu putea să ia o decizie greșită în numele lor. La urma urmei, ce drept avea ea să renunțe la viața lor pentru a altcuiva? Ce fel de regină ar face-o?

Gwen își văzuse oamenii ei suferind atât de mult, prea mult, și ea însăși suferise atât de mult. Meritau să fie aruncați într-un alt război, să-și pună capăt vieții așa, departe de casă, aici, în acest sat prăfuit? Sătenii aveau să fie îngrozitor depășiți numeric dimineața, toți mutilați sau mai rău. Ea știa că ceea ce trebuia să facă, nu ca războinic, ci ca *lider* , era să-și strângă oamenii și, la prima lumină a soarelui, să-i îndrepte în direcția opusă, în Marea Deșeuri. Pentru a începe marea călătorie pentru găsirea celui de-al Doilea Inel. Ar putea fi doar o fantezie, știa ea, și probabil că toți aveau să moară acolo, în Marea Deșeuri – dar cel puțin s-ar strădui pentru ceva, pentru o altă viață. Nu intră în moarte instantanee.

Indiferent de ceea ce *își* dorea, *ea* , Gwendolyn, individul, asta era slujba ei așa cum a cerut Queen, nu-i așa? Să-și protejeze oamenii?

Gweni i s-a frânt inima pentru săteni. Ea credea în cauza lor și era o cauză pe care o împărtășea. Totuși, chiar și sătenii erau împărțiți și nici măcar ei nu au avut inima să lupte. Puțini dintre ei aveau spiritul războinic –

puțini, cu excepția lui Darius. Ar putea ea să ducă o bătălie pentru ei pe care ei nu doreau să o ducă singuri?

„Ca regină, cu siguranță nu poți lua în considerare situația lor?” spuse Aberthol în timp ce mergea lângă ea. „Adevărat, sunt oameni buni. Un popor bun și corect...”

„Și ne-au primit”, a adăugat Gwen.

Aberthol dădu din cap.

„Au făcut”, a răspuns el. „Dar ei nu duc războaiele noastre pentru noi. Nu avem nicio obligație să luptăm cu a lor pentru ei. Nu că am putea câștiga oricum. Nu este, vedeți, o invitație de a li se alătura în luptă – ci o invitație de a li se alătura în moarte. Sunt două propuneri foarte diferite, doamnă. Tatăl tău nu ar fi aprobat niciodată asta. Și-ar fi sacrificat tot poporul? Pentru o luptă pe care nu vor să o lupte și o luptă pe care nu o pot câștiga?”

Au continuat să meargă, căzând într-o tăcere confortabilă, în timp ce Gwen se gândea la cuvintele lui.

Kendrick și Steffen mergeau alături de aici și nu aveau nevoie să spună nimic; ea a văzut compasiunea de pe fețele lor. Au înțeles, prea bine, ce însemna să iei o decizie grea. Și au înțeles-o pe Gwendolyn, după tot acest timp, toate aceste locuri împreună. Ei știau că decizia era a ei de luat și i-au dat spațiu pentru a o lua.

Toate acestea au făcut-o pe Gwendolyn să se simtă și mai torturată de asta. Putea să vadă ambele părți ale ei; totuși mintea ei se simțea încurcată. Dacă l-ar fi avut pe Thor aici, lângă ea, cu dragonii lui — asta ar schimba totul. Ceea ce n-ar fi dat să-l vadă pe vechiul ei prieten Ralibar apărând la orizont, coborând cu vuietul lui familiar și o lasă să facă o plimbare lungă.

Dar el nu era aici. Nici nu ar veni. Nici unul dintre ei nu ar face-o. Era, din nou, singură. Ar trebui să-și croiască propriul drum în această lume, așa cum făcuse de atâtea ori înainte.

Gwendolyn a auzit un zgomot de scâncet, a privit în jos și a văzut-o pe Krohn mergând la picioarele ei și a fost liniștită de prezența lui.

— Știu, Krohn, spuse ea. „Ai fi primul care atacă. La fel ca Thor. Și te iubesc pentru asta. Dar uneori avem nevoie de mai mult decât un pui de leopard alb pentru a câștiga.”

În timp ce mergeau până la baza peșterilor, Gwen se opri și privi în sus, spre mica peșteră în care zăcea Argon. Steffen și Kendrick se opriră și

se uitară la ea.

„Dați-i drumul”, le-a spus ea. „Vă voi alătura în curând. Trebuie să urc singur.”

Au dat din cap și s-au întors, înțelegând, iar Gwen s-a întors de la ei. În timp ce soarele apunea, ultimele lui raze mângâind dealul, ea s-a întors și a urcat pe deal, mergând la singura persoană despre care știa că ar putea să-i dea răspunsuri, care fusese întotdeauna capabilă să-i ofere mângâiere în vremuri de nevoie.

În timp ce mergea, a simțit ceva la călcâie și s-a uitat în jos pentru a-l vedea pe Krohn.

— Nu, Krohn, întoarce-te, spuse ea.

Dar Krohn s-a scâncit și s-a lipit de glezne, iar ea știa că nu avea să se lase descurajat.

Au urcat pe coasta muntelui până când ea a ajuns la peștera lui Argon, iar ea s-a oprit la intrare. Ea s-a rugat ca el să o poată ajuta. Nu-i răspunsese ultimele de câteva ori pe care o vizitase, încă mai mult din conștiință decât din ea. Ea nu știa dacă va răspunde acum, dar s-a rugat să o facă.

Când cădea amurgul, ultima sclipire de lumină iluminând cerul și răsărind prima dintre cele două luni, Gwen aruncă o privire lungă spre peisajul rural, frumos într-un fel sterp, apoi se întoarse și intră în mica peșteră.

Acolo zăcea Argon, singur, în această mică peșteră, așa cum ceruse el. În aer era o energie grea; când era tânără, și-a amintit de o mătușă pe care o avusese, care a rămas în comă de ani de zile. Aerul din această peșteră se simțea așa.

Gwen se apropie și îngenunche lângă Argon. Ea se întinse și îi simți mâna; era rece la atingere. În timp ce îl ținea de mână, se simțea mai confuză ca niciodată, mai avea nevoie de sfatul lui. Ceea ce nu ar da ca răspunsuri.

Krohn s-a apropiat și a lins fața lui Argon, scâncind; dar Argonul nu s-a agitat.

— Te rog, Argon, spuse Gwen cu voce tare, nesigură dacă o putea auzi. „Întoarce-te la noi. Doar de data asta. Am nevoie de îndrumarea ta. Ar trebui să rămân aici și să lupt cu acest popor?”

Gwen a așteptat mult, atât de mult încât era sigură că nu va răspunde niciodată.

Chiar când era gata să plece, a fost șocată să-l simtă strângându-i mâna. Deschise un ochi și se uită la ea, cu ochiul strălucind slab.

„Argon!” spuse ea, copleșită, plângând. "Traiesti!"

— Abia, șopti el.

Inima lui Gwendolyn se ridică pentru a-i auzi vocea, oricât de răgușită. Era în viață. S-a întors cu ea.

„Argon, te rog, răspunde-mi”, a rugat ea. "Sunt așa confuz."

— Ești un MacGil, spuse el în cele din urmă. „Ultimul dintre regii MacGil. Liderul unei națiuni fără casă. Tu ești ultima speranță a Inelului. Depinde de tine să-ți salvezi poporul.”

A tăcut mult timp, iar ea nu știa dacă va continua; totuși, în cele din urmă, el a surprins-o continuând.

„Totuși, nu este o țară care face un popor; este inima care bate în ea. Pentru ce sunt dispuși să trăiască — și pentru ce sunt dispuși să moară. S-ar putea să găsiți pământ dincolo de Marea Deșeuri, s-ar putea să găsiți un port sigur, un oraș grozav. Dar la ce vei renunța pentru asta?”

Gwendolyn îngenunche acolo, izbită de gravitatea cuvintelor lui, aşteptând, sperând în mai multe. Dar nu mai era. El a tăcut din nou, închizând ochii, iar ea a știut că nu se va agita.

Krohn și-a așezat capul pe pieptul lui și a scâncit, iar Gwen a îngenuncheat acolo, singură în gândurile ei, în timp ce o furtună de vânt sfâșie pestera.

La ce vei renunța pentru asta?

Ce conta mai mult, se gândi ea: onoare? Sau viata?

CAPITOLUL TREEI DOI

Godfrey stătea la marginea pădurii, Akorth, Fulton, Merek și Ario alături de el și se uita afară, urmărind poarta, încercând să gândească limpede, în timp ce simțea vinul tare urcându-i la cap. În timp ce stătea acolo, s-a întrebat pentru a miliona oară cum naiba puteau vreodată să intre înăuntru. Era uşor, îşi dădu seama, să te ofere voluntar pentru o misiune; executarea a fost partea grea. Și-a dorit să se poată oferi doar voluntar și să lase pe cineva să plece spre el.

„O să stăm aici toată ziua?” întrebă Akorth.

„Sau o să mergem la acei soldați și să-i întrebăm dacă putem trece prin ea?” a adăugat Fulton.

„Poate să le dăm niște flori în timp ce suntem la asta”, a spus Akorth. „Sunt sigur că asta ar face smecheria.”

„Îi putem învinge întotdeauna”, a spus Fulton.

— Corect, spuse Akorth. „Eu îi voi scoate pe cei treizeci din dreapta, iar tu pe cei treizeci din stânga.”

Au chicotit.

— Taci, toți, spuse Godfrey.

Nu reuși să-și dea capul limpede, între vin și glumele lor la ureche. Încerca să se concentreze, să gândească limpede. Trebuiau să intre în acest loc și nu mai puteau aștepta aici mult. Pur și simplu nu știa cum. Forța nu fusese niciodată în calea lui, iar forța ar fi ridicolă în acest caz.

În timp ce Godfrey stătea acolo, trecând prin toate schemele potențiale, prin toate modalitățile de a păcăli paznicii, deodată auzi zgomotul îndepărtat al copitelor cailor.

S-a întors și s-a uitat la drumul din spatele lor, care ducea la poartă, și a văzut în depărtare, ocolind o curbă, ieșind la vedere în mijlocul unui nor de praf, o rulotă uriașă de sclavi. A venit un cărucior tras de cai după altul, o mică armată de stăpâni ai Imperiului și, în spatele lor, o frânghie nesfârșită

de lanțuri și cătușe, sute de sclavi fiind aduși în Volusia. A fost o paradă haotică de oameni, sclavii depășind cu mult soldații.

Deodată, Godfrey a rămas blocat cu o idee.

— Asta e, spuse el, entuziasmat, privind rulota.

Ceilalți se uitară cu toții la el, apoi la rulotă, cu expresii confuze pe fețe.

„Ne vom ascunde printre sclavi”, a adăugat el.

Godfrey se întoarse când auzi zgomotul unei porți care scârțâia, se deschidea, fierul fiind ridicat încet și văzu podul mobil coborât și văzu că porțile orașului se deschid. Știa că asta era șansa lor.

„Vedeți acolo”, a adăugat el, „unde linia copacilor se întâlnește cu drumul?”

Toți s-au întors și s-au uitat.

„Grupul ăla de sclavi din spate”, a spus el. „În opinia mea, alergăm pentru asta. Ne vom amesteca cu ei. Țineți capetele în jos și bărbia în jos și apropiește-te cât poți de acei sclavi.”

„Dacă suntem prinși?” întrebă Akorth.

Godfrey l-a privit în ochi și, deodată, în mod inexplicabil, a simțit că o oarecare putere îl învinge; pentru o clipă, a putut să-și dezvăluie fricile și să-și privească înapoi la el ca la un bărbat. Și-a luat un angajament și urma să-și dea cursul.

— Atunci vom muri, răspunse Godfrey categoric.

Godfrey putea auzi în propria lui voce autoritatea unui conducător, a unui comandant și a fost surprins să audă ceva asemănător cu vocea tatălui său venind prin el. Așa te simțea să fii un erou?

Caravana trecu, praful urcându-i pe față, zgomotele cătușelor toate mistuind. Cu vagoanele la doar câțiva metri distanță, simțea mirosul sudorii oamenilor, al cailor, al fricii.

Godfrey stătea acolo, cu inima bătând cu putere, în timp ce privea un director trecând chiar înaintea lui. A mai așteptat câteva secunde, întrebându-se dacă are curaj. Genunchii i se simțeau slabi.

"ACUM!" se auzi spunând.

Godfrey a intrat în acțiune, fugind în fața celorlalți, departe de linia copacilor, cu inima bătându-i cu putere în timp ce își tăgădui respirația, transpirația usturându-i ochii, curgându-i pe gât. Acum, mai mult ca niciodată, își dorea să fie într-o formă mai bună.

Godfrey alergă spre spatele rulotei, trecând înăuntru și alăturându-se rapid grupului de sclavi, după expresiile nedumerite ale sclavilor. Niciunul dintre ei, din fericire, nu a spus nimic.

Godfrey nu știa dacă ceilalți aveau să-i urmeze; se aștepta pe jumătate să nu facă, să se întoarcă și să se întoarcă în pădure și să abandoneze această misiune nebună.

Godfrey fu surprins când se întoarse și îi vadă pe toți ceilalți alăturându-se, înghesuindu-se în centrul grupului de sclavi, lovindu-se de el. Toți au mărșăluit cu capul în jos, așa cum îi spusese el, iar în mijlocul grupului, erau greu de detectat.

Godfrey ridică privirea, doar pentru o clipă, și văzu porțile masive ale orașului în fața lui, grilajul de fier cu vârfuri înalte. Inima îi bătea cu putere în timp ce continua să mărșăluiască, trecând pe sub ea. În orice moment se aștepta să fie prins, să fie oprit.

Dar nu a fost niciodată. Spre propria lui uimire, în câteva clipe, se aflau în interiorul zidurilor orașului.

S-a auzit o trântire definitivă în spatele lor, fierul întâlnindu-se cu fierul, reverberând în urechile lui, iar Godfrey simți finalitatea acesteia.

Au realizat imposibilul.

Dar acum, nu mai era cale de întoarcere.

CAPITOLUL TREICEI TREI

Alistair s-a ținut pentru viața dragă în timp ce călărea dragonul, apucând solzii lui alunecoși, zburând înăuntru și ieșind din nori în timp ce acesta se învârtea peste Inel. Ea nu a înțeles cum a ajuns acolo, dar a strigat și a apucat-o în timp ce acesta cobora mai jos, străpungând norii, oferindu-i o vedere de pasăre asupra peisajului.

Alistair a privit în jos și, în timp ce o făcea, a fost îngrozită să-și vadă patria, iubitul ei Inel. Nu era patria pe care a cunoscut-o cândva. Era în flăcări, întregul Inel era o uriașă conflagrație, arzând din ce în ce mai sus până la ceruri.

Oriunde a zburat, era foc.

Brusc, flăcările au dispărut.

În timp ce Alistair zbura mai jos, ea văzu, în locul flăcărilor, cenușă, moloz și ruină. Inelul devenise un pustiu. Ea a zburat peste iubita ei Curte Regelui și nu a văzut niciun zid rămas în picioare.

Au acoperit tot mai multe zone rurale și, pe măsură ce făceau, Alistair privi în jos și văzu milioane de trupe, oamenii lui Romulus, mărșăluind sistematic, ocupând Inelul din fiecare colț. Toți oamenii pe care îi iubise și pe care îi cunoștea erau dispăruți, morți. Tot ce îi fusese cândva atât de familiar, a fost distrus.

"Nu!" ea a plans.

Dragonul a făcut o mișcare bruscă și bruscă, iar Alistair nu a putut rezista. S-a trezit prăbușindu-se, zvârnâind prin cer în timp ce țipa, îndreptându-se spre pământul ars de dedesubt.

Alistair s-a trezit țipând. S-a așezat în pat, respirând greu și a privit în jur, dezorientată.

Încet, în prima lumină a zorilor, și-a dat seama că totul fusese doar un vis. Ea stătea acolo, sănătoasă și sigură, în camera luxoasă a Reginei, într-un pat de jos, acoperit cu mătase fine. Lângă ea zăcea Erec, sănătos și sigur, dar speriat. S-a ridicat și el.

„Ce este, doamna mea?” el a intrebat.

Alistair se aşează pe marginea patului, cu fruntea rece şi umedă, şi clătină din cap. Părea atât de real. Prea real.

— Doar un vis, milord, spuse ea.

Alistair s-a ridicat, și-a drapat halatul de mătase în jurul ei și a ieșit spre balconul în aer liber, trecând pe lângă draperiile ondulate.

Stătea afară, respirând aerul cald al oceanului și se simți imediat în largul lui. Se uita la priveliștea superbă, stâncile abrupte, dealurile ondulate, podgorii nesfârșite, copacii înfloriți plantați de-a lungul versanților abrupți. A simțit mirosul florilor proaspete de portocal, grele în aer și se simțea profund ca acasă. Simțea că nimic nu poate fi în neregulă în lume, că acest loc are puterea de a-și șterge coșmarurile. Era ceva în acest loc, ceva în felul în care soarele lovea marea, lumina totul cu o strălucire care făcea lumea să se simtă glorioasă.

Cu toate acestea, de data aceasta, oricât a încercat, Alistair nu a putut să-și scuture coșmarul din mintea ei. S-a părut mai mult decât un vis - a simțit ca un mesaj. O viziune.

Alistair auzi un fâlfâit de aripi, un țipăt și își ridică privirea, speriată, pentru a vedea un șoim coborând din cer. Putea vedea că ținea un mesaj în gheare, o bucată mică de pergament înfășurată.

Alistair își puse mănușa de argint, traversă balconul și-și întinse încheietura; șoimul l-a zărit și a coborât în jos, aterizând pe încheietura ei.

Alistair luă mesajul legat de gheara lui și își ridică încheietura mâinii, trimițându-l pe drum. A stat acolo și l-a examinat, de teamă să o deschidă. Avea un sentiment de rău augur și nu voia să citească orice mesaj purta.

Erec a ieșit pe balcon, alăturându-se ei și a pășit lângă ea.

Alistair întinse mâna și îi întinse sulul.

„Nu vrei să-l deschizi?” el a intrebat.

Ea clătină din cap. După coșmarul ei, a simțit cu certitudine că era un mesaj care îi informa despre distrugerea Inelului. Vederea ei i-o arătase deja; nu avea nevoie să citească mesajul.

Erec îl desfăcu și citi, iar ea îl auzi scoțând un gâfâit moale, involuntar.

Se întoarse și se uită la el, iar expresia lui îi spuse tot ce trebuia să știe.

— Mă tem că este o veste gravă, doamnă, spuse el. „Inelul a fost distrus. Oamenii lui Romulus o ocupă. Frații și surorile noastre au fugit cu toții. Exilat. Au traversat marea deschisă, au fugit în Imperiu. Este un mesaj de la Gwendolyn. Acest șoim a traversat marea. Ea cere ajutor.”

Alistair s-a uitat la peisaj și a simțit o disperare răspândind în ea. Ea știa asta și totuși o durea să audă cuvintele. Ea știa ce înseamnă acest mesaj: le va schimba toată viața, pentru totdeauna. Ar trebui să părăsească locul ăsta imediat, desigur, și să meargă după oamenii lor.

— Există un cuvânt despre Thorgrin? întrebă ea, gândindu-se imediat la fratele ei.

Erec clătină din cap.

Alistair se uită cu dor la peisajul frumos și se simți sfâșiat înăuntru pentru a fi nevoit să-l părăsească. Simțea că vor pleca într-o călătorie lungă, peste mare – și chiar mai rău, că s-ar putea să nu se mai întoarcă vreodată aici.

Alistair s-a uitat în jos, în depărtare, la toate pregătirile pentru nuntă de mai jos și și-a imaginat ce ceremonie frumoasă ar fi avut. Ea ar fi fost Regina aici, iar ei și-ar fi trăit viața în pace și armonie. Ei ar fi avut mulți copii aici și i-ar fi crescut în acest loc frumos. În cele din urmă, după o viață de haos și ceartă, ea ar fi avut pace.

În schimb, erau pe cale să se îmbarce într-o viață de călătorie și luptă, pericol și ceartă. Alistair a respirat adânc și a clătinat din cap, încercând să dispară totul.

Ea s-a întors în cele din urmă către Erec, reținându-și lacrimile și a dat din cap cu stoicitate.

— Știam deja, milord, spuse ea.

„ *Știai* ?” el a spus. "Dar cum?"

"Un vis. Un coșmar. Mai degrabă o viziune.”

— Trebuie să facem pregătiri, spuse Erec, privind în mod semnificativ la orizont, cu vocea lui transformându-se deja în cea a unui comandant de război. „Trebuie să-i ajutăm imediat.”

Alistair dădu din cap.

„Da, trebuie.”

Se uită la ea, înmuiindu-se.

— Îmi pare rău, spuse el cu blândețe, urmărindu-i privirea spre pregătirile pentru nuntă. „Ne vom căsători altă dată. În alt loc.”

Ea a dat din cap, reținându-și lacrimile și i-a zâmbit, în timp ce el îi lua mâna și o săruta.

Cu asta, s-a întors și a plecat, mergând cu intenție în dimineața, în viața pe care urmau să o ducă. Îl privea plecând și știa că viața pe care o visase cândva pentru ea însăși dispăruse pentru totdeauna. Și că viața nu va mai fi niciodată la fel.

*

Alistair a luat-o pe calea familiară pe care a urmat-o în fiecare dimineață, desculță pe piatra rece, în timp ce își făcea drum printr-o livadă frumoasă de portocali, copacii oferindu-i adăpost și intimitate în timp ce se îndrepta de la terenurile regale la bazinele reflectorizante. În timp ce Erec a adunat flota, a mai rămas doar o fărâmă de timp până să-și facă bagajele pentru a părăsi acest loc – și dorea ca ultima ei amintire de aici să fie una dragă. Privise în dor la izvoarele termale, ascunse în platouri, și-și dorea încă o șansă să se înmoaie în ele înainte de a-și lua rămas bun de la această insulă.

Soarele a început să se încălzească pe măsură ce răsări pe insule și a strălucit asupra ei când a ieșit din pădure pe micul platou ascuns, cocoțat la marginea unei stânci, ascuns de copaci. Și-a scos halatul de mătase și, goală, s-a strecurat în micul bazin fierbinte.

Ea plutea în apele naturale ale izvorului, plutind pe marginea unei stânci, privind afară, văzând întreaga insulă întinsă în fața ei, stâncile, marea albastră scânteietoare, cerul nesfârșit. Păsările cântau sus, deasupra ei, ramurile se legănau și foșneau, iar ea plutea, savurând fiecare clipă aici, savurând această pace mai adâncă decât o găsise vreodată în viața ei.

Alistair s-a rugat lui Dumnezeu ca fratele ei să fie în siguranță, ca toți oamenii ei să fie în siguranță. Că vor ajunge la ei la timp, să-i salveze din orice necazuri în care se aflau.

Alistair a încercat să atingă un sentiment profund de pace, plutind aici, așa cum făcea întotdeauna. Dar astăzi, cu toate necazurile în minte, pur și simplu nu a putut.

S-a ridicat din ape și s-a pregătit să se îmbrace în halat, când deodată, stând acolo pe piatră, a zărit ceva care a făcut-o să se gândească de două ori. A văzut frunzele late și albe ale copacului acil, atârnând jos lângă piscină și și-a amintit ceea ce i-a spus soacra ei: frunza aceea îți putea spune dacă ești însărcinată.

Alistair nu știa de ce se uită acum la frunză, dar ceva din interiorul ei o atrase la ea. Trecuse doar o lună de când era cu Erec și știa că șansele ca ea să rămână însărcinată erau îndepărtate. Și totuși, a vrut să încerce.

Inima lui Alistair a bătut mai repede în timp ce se apropie de ea, a rupt o frunză mare albă, a ridicat-o și a așezat-o la sân, așa cum îi instruise soacra ei. A pus o palmă peste ea și a ținut-o acolo timp de zece secunde bune, cu frunza rece pe pielea ei. În cele din urmă, o scoase și o ridică în lumină. Dacă era însărcinată, trebuia să se îngălbenească.

Inima lui Alistair căzu să vadă că era încă albă.

Știa că era o prostie să încerce, atât de curând, dar totuși a început să-și facă griji: oare va putea vreodată să aibă un copil? Nu era nimic din care să tânjească mai mult să o aducă mai aproape de Erec.

Alistair a pus frunza jos pe piatră și s-a îmbrăcat repede, trăgându-și părul pe spate, strângându-l strâns și întorcându-se să plece. În timp ce făcea, când era pe cale să intre pe poteca pădurii, se uită înapoi o ultimă dată și aruncă o ultimă privire la frunză.

Ea a făcut o dublă luare.

Stând acolo pe piatră, ea a privit cu neîncredere cum frunza își schimba încet culorile în fața ochilor ei.

Ea se apropie de el și o ridică la lumină cu mâinile tremurânde. În timp ce făcea, întregul ei corp a înghețat, amorțit de șoc.

Era însărcinată.

CAPITOLUL TREIZECI PATRI

Volusia și-a deschis ochii, când prima lumină a zorilor a izbucnit prin fereastră și s-a uitat în sus și s-a văzut zăcând în brațele Prințului Atins, cu obrazul pe pieptul lui, amândoi goi sub cuverturile de mătase. Stăteau adormiți în camerele lui regale, în patul lui luxos cu baldachin, pe cea mai bună lenjerie de pat pe care a simțit-o vreodată și, când își dădu seama unde se afla, se trezi cu tresărire, ridicând imediat capul, în gardă.

Totul s-a repezit înapoi la ea; dormitul cu Prințul fusese o experiență diferită de orice bărbat cu care fusese vreodată. Era atât de cu adevărat supărat încât îi luase ore întregi doar să-și dezbrace și i se împotrivise de cele mai multe ori.

Dar în cele din urmă, după un anumit moment, ea îl îmblânzise, îl făcuse al ei. Nu i-a plăcut, nici o secundă. Dar ea putea să spună că a făcut-o – și asta era ceea ce conta. Toate acestea erau un mijloc necesar pentru un scop, așa cum fuseseră toți bărbații în viața ei. Ar urca treptele puterii în orice mod era necesar, fie că ar fi nevoie să-și ucidă propria mamă sau să se culce cu o mie de oameni. Nimic nu i-ar sta vreodată în cale.

Nimic .

Volusia avea un mod de a opri un comutator în mintea ei, creând un sentiment de detașare, ducându-se într-un loc îndepărtat. Această detașare rece i-a permis să se culce cu cel mai mare dușman al ei sau să tortureze pe cineva doar pentru distracție. Prințul atins era un om rău, sadic, care s-a întâmplat să fie și nebun. Dar în Volusia își întâlnise perechea: putea fi mai sadică decât oricine – chiar și cineva ca el.

Volusia s-a gândit la acordul lor, la jurământul ei că îl va lăsa să o omoare numai după ce se va culca cu el. Ea a zâmbit când se gândea la asta. Îi plăcea să facă jurăminte.

Și îi plăcea să le rupă și mai mult.

În timp ce ea se ridică, Prințul deschise ochii și se ridică și el. Se întoarse spre ea și, în timp ce o privi, ea văzu ceva diferit în ochii lui de data

aceasta. Era o claritate pe care nu o văzuse înainte, de parcă nebunia lui ar fi fost potolită.

„Doamna mea”, a spus el.

Vocea lui o surprinse. Acum era limpede și rece, nu era plină de nebunia neregulată pe care o auzise înainte.

„Mi-ai făcut ceva”, a spus el. „Mă culc cu tine... nu-mi pot explica. Mă simt diferit decât m-am simțit vreodată. Nu aud vocile. ma simt calm. Normal. Înapoi la sinele pe care l-am cunoscut cândva.”

Volusia se ridică, îmbrăcându-și halatul și îl studie, surprinsă. S-a ridicat și el și și-a îmbrăcat halatul, lipsit de toate mișcările neregulate și comportamentul pe care le manifestase cu o zi înainte. El o ocoli, îi luă ambele mâini în ale lui și o privi în față. Era derutată. A fost acesta doar un alt act de nebunie? Sau chiar s-a schimbat ceva în el?

Ea nu prevăzuse acest lucru – și era foarte rar în viața ei când Volusia nu prevedea ceva.

„Mi-ai dat din nou viață”, a spus el dulce, încet, ținându-i de mână. „M-ai făcut să *vreau* să trăiesc.”

Volusia se uită în ochii lui și își dădu seama că era într-adevăr un alt bărbat. A rămas fără cuvinte și nu știa cum să reacționeze.

„Doamna mea, rămâi aici cu mine”, a spus el. "Stai alaturi de mine. Lasă-mă să te fac regina mea. te voi prețui. Armatele mele sunt vaste și îți voi oferi toate trupele mele să faci cum vrei tu. Orice – totul va fi al tău. Orice îți dorește inima. Doar stai lângă mine. *Te rog* . Am nevoie de tine."

Ea se uită în ochii lui în timp ce el se aplecă și o săruta, un sărut blând, plin de luciditate. Mintea Volusiei s-a grăbit, în timp ce încerca să contemple această întorsătură a evenimentelor.

În depărtare, Volusia auzea un cântărit blând. Se ridica treptat, din ce în ce mai mare, iar Prințul zâmbi și se întoarse spre balconul său arcuit în aer liber.

„Oamenii mei”, a explicat el. „Așa salută ei ziua – îmi scandează numele. Ei mă venerează. Fii lângă mine și ei se vor închina și ție.”

El o luă de mână și o conduse ușor afară, pe balconul spațios, chiar pe potecă. Volusia privi în jos peste margine și stomacul ei căzu când a văzut căderea abruptă de dedesubt. Jos, curtea era deja plină de mii de oameni, pe mâini și în genunchi, înclinându-se, toți cântând.

„Maltolis! Maltolis!” au scandat.

El a zâmbit și s-a întors spre ea.

„La fel ca tine”, a spus el, „am luat numele orașului meu”.

Volusia a preluat totul și a putut vedea că avea dreptate: oamenii lui chiar îl vedeau ca pe un zeu. L-au închinat. Zeci de mii de oameni, o armată mai mare decât ar avea ea vreodată.

Se întoarse spre ea.

„Ne vom uni și vom conduce împreună imperiul”, a spus el.

Volusia îi zâmbi înapoi, se aplecă și îl sărută.

S-au ținut de mână în timp ce se întorceau și își înfruntau oamenii împreună, toți aplaudandu-se sălbatic. Volusia știa că, dacă accepta oferta lui, totul se va întâmpla. Avea să i se înmâneze tot ceea ce avea nevoie pentru a conduce Imperiul.

Totuși, în timp ce stătea acolo, Volusia simți cum se ridică ceva în ea. Era un sentiment de resentimente. Ea nu a vrut să conducă Imperiul împreună. Ea nu a vrut să conducă o armată împreună. Ea nu voia să i se înmâneze Imperiul. Tot ce luase până acum în viața ei. Cu forta. Prin forța voinței. Cu propriile ei două mâini. Nici nu dorea dragostea unui bărbat, nebun sau nu, sau o unire cu unul. Ea nu voia să fie iubită – nici de un bărbat, nici de nimeni. Și dacă și-ar fi dorit dragoste, și-a luat-o pentru ea însăși.

— Oferta dumneavoastră este una generoasă, milord, spuse ea, întorcându-se către el. „Dar ai uitat un lucru.”

„Și ce este asta?” el a intrebat.

Într-o mișcare rapidă, Volusia întinse mâna înapoi, îl apucă de spate și dintr-o dată, pe neașteptate, și-a folosit toată puterea și l-a aruncat, cu capul înainte, de pe balcon.

Din miile lui de oameni se auzi un gâfâit îngrozit, în timp ce Maltolis cădea prin aer, țipând, tremurând, cap peste picior, până când în cele din urmă a lovit pământul, la o sută de metri mai jos, cu o pocnire.

Gâtul i s-a rupt instantaneu, zăcea acolo într-o baltă de sânge, mort.

„Sunt marea Zeiță Volusia”, a spus ea cu mândrie, până la cadavrul său, „și nu împărtășesc puterea cu nimeni”.

CAPITOLUL TREIZECI CINCI

Thorgrin stătea în fața Regelui Morților, cu Sabia Morților încă picurând sânge în mână și toate creaturile moarte ale Regelui la picioarele lui. Thor se simțea amorțit de victorie.

Regele stătea pe tronul său și se uită la toate cu o expresie uluită.

— Au spus că vei veni într-o zi, spuse regele, privindu-l pe Thorgrin. „Omul care ar învinge întunericul. Omul care ar mânui sabia. Regele Druizilor.”

Regele l-a privit pe Thor cu atenție, iar Thor nu a știut cum să răspundă. Ar putea fi cu adevărat adevărat? Va fi într-o zi Regele Druizilor?

„Să-ți spun ce înseamnă să fii rege”, a continuat el. „Înseamnă să fii singur. Cu totul singur.”

Thor se uită înapoi, inima încă bătând din luptă, începând să proceseze totul. S-a uitat în jur și a văzut cu ușurare că oamenii lui, în timp ce erau răniți, erau încă în viață.

Se întoarse spre rege, amintindu-şi.

— Ai promis că vei deschide porțile, spuse Thor. „Dacă ți-am învins creaturile, ai jurat că ne vei lăsa să plecăm.”

Regele a zâmbit larg, o imagine grotească, cu chipul prăbușindu-i într-un milion de falduri și riduri.

„Un rege nu își ține întotdeauna promisiunile”, a spus el, râzând, cu vocea profundă, răsunând pe pereți, tonul îi durea urechile lui Thor.

Thor s-a uitat înapoi, abătut. Și-a strâns mai strâns sabia și era pe cale să răspundă, când regele a continuat.

„În acest caz”, a spus Regele, „o voi face. Dar nu este chiar atât de simplu. Țara morților cere un preț. Nu pleci doar de aici. Șapte dintre voi au intrat și pentru fiecare ieșire trebuie să existe un preț. Prețul pe care îl vei plăti va fi șapte demoni.”

„Șapte demoni?” întrebă Thorgrin, neînțelegând, dar neplăcându-i sunetul.

Regele se întoarse și, în timp ce făcea, o ușă secretă uriașă, făcută din piatră solidă, s-a deschis în peretele peșterii. S-a deschis încet, cu un zgomot îngrozitor de piatră zgâriind piatra, dezvăluind porți de fier cu țepi în spatele ei. Dincolo de porți, Thor a văzut un vast cer violet, soarele apune peste un ocean; a auzit urletul vântului și a simțit o adiere rece năvălind în acest loc.

„Dincolo de porți se află lumea de sus”, a spus Regele. „Te vei întoarce în lumea ta prețioasă, dar eliberarea ta va elibera și șapte demoni, liberi să cutreiere lumea. Acești demoni te vor chinui, pe fiecare dintre ei, la un moment dat și peste un timp nu vei ști niciodată. Vei primi șapte tragedii, câte una de la fiecare demon. Când te aștepți mai puțin. Tragediile te pot lovi sau ar putea lovi pe cineva pe care-l iubești. Mai vrei să pleci?”

Thor s-a uitat la ceilalți, iar ei s-au uitat la el cu o expresie uluită. Thor s-a întors și s-a uitat înapoi la porțile masive de fier, fiecare bară grosă de doi metri, strălucind în roșu, și a privit șapte umbre negre, arătând ca niște gargui, apărând brusc și zburând prin aer, trântindu-și capetele în porți iar și iar, în timp ce dacă așteaptă să fie eliberat.

Thor se gândea la Guwayne, la Gwendolyn, la toți oamenii pe care îi cunoștea și iubea sus; se gândea la fraţii săi care veniseră aici de dragul lui. Știa că trebuie să se întoarcă, dacă nu de dragul lui, atunci pentru al celorlalți. Oricare ar fi costul.

— Accept prețul tău, spuse Thorgrin.

Regele s-a uitat înapoi, fără expresie, apoi a dat în cele din urmă din cap. Începu să facă semn oamenilor săi să deschidă porțile, dar înainte să o facă, Thorgrin s-a ridicat și a strigat:

"Dar tu? Mi-ai făcut o promisiune. Ai jurat că, dacă îți învinge creaturile, ne vei da fiecăruia dintre noi câte o cerere.”

Regele l-a studiat.

„Într-adevăr, am făcut-o. Și care este al tău?” el a intrebat.

Thor se uită adânc în ochi, privind înapoi cu toată seriozitatea pe care o putea aduna.

„Îți rog, Rege al morților, să nu-mi iei fiul. Nu-i permite lui Guwayne să moară, cel puțin nu până când nu am avut șansa să-l țin în brațe, să mă uit în ochii lui, să mă reîntâlnesc cu el. Asta este tot ce cer.”

Regele se gândi la cuvintele lui Thor, apoi în cele din urmă dădu din cap.

„Cererea dumneavoastră va fi acceptată.”

Apoi, regele se uită la O'Connor.

„Și care este al tău?” el a intrebat.

O'Connor a răspuns: „Cer să fiu reunit cu sora mea înainte de moartea mea. Să nu o iei până nu ne vom revedea.”

Regele dădu din cap și se întoarse către Matus.

„Și eu vă rog să nu o luați pe sora mea până nu am avut ocazia să o văd din nou.”

Elden făcu un pas înainte.

„Și îmi doresc să mă reîntâlnesc cu tatăl meu.”

„Și eu cu oamenii mei”, a spus Indra.

Regele se întoarse și se uită la cei doi frați rămași din Legiunea: Reece și Conven.

Reece făcu un pas în față solemn, ridică privirea spre rege și spuse: „Îți cer să-l eliberezi pe Selese din acest loc. Lasă-mă să o iau cu mine. Eliberează-o. Întoarce-o în țara celor vii.”

Regele morților îl cercetă pe Reece.

„O astfel de cerere nu a fost făcută niciodată”, a spus el. „O cerere dificilă. Dacă se întoarce în țara celor vii, nu poate fi așa cum a fost. Pentru că odată ce ești mort, nu vei mai putea trăi niciodată cu adevărat.”

— O să dau orice, spuse Reece, strângând mâna lui Selese.

„Este și aceasta dorința ta?” o întrebă regele pe Selese.

Ea dădu din cap, lacrimile căzând din ochi ea strânse mâna lui Reece.

„Aș da orice să fiu din nou cu Reece”, a spus ea.

După o lungă pauză, în cele din urmă, Regele Morților dădu din cap.

— Foarte bine, spuse el. „Vă veți întoarce în țara celor vii. Deocamdata. Fiți siguri că ne vom întâlni din nou.”

Regele s-a întors către ultimul dintre ei, Conven, care a făcut un pas înainte mândru.

„Cer ca și fratele meu să fie eliberat și să fie lăsat să ni se alăture în țara celor vii.”

Regele clătină grav din cap.

„Nu este posibil”, a spus el.

Conven părea revoltat.

— Dar i-ai permis lui Selese să se întoarcă! a protestat el.

„Selese se poate întoarce doar pentru că viața ei nu a fost luată de mâna altcuiva. Fratele tău, însă, a fost ucis. Mi-e teamă că nu se poate

întoarce. Nu acum. Niciodata. El va fi aici pentru restul zilelor sale."

Ochii lui Conven s-au ridicat în timp ce se uită la Conval, apoi înapoi la Regele Morților.

„Atunci îmi schimb cererea!" strigă Conven. „Cer să mi se permită să rămân aici, cu fratele meu!"

Thorgrin gâfâi, ca și ceilalți, îngrozit.

„Conven, nu poți cere așa ceva", spuse Thor în grabă, în timp ce toți se apropiau de el.

"Trebuie să nu!" a adăugat Reece.

Conven totuși și-a strâns mâinile și a făcut un pas mândru.

„Dacă fratele meu nu poate fi liber", a spus el, „atunci nici eu. Îl cer din nou!"

Conval îl apucă de braţ pe Conven.

„Conven", a spus el, „nu face asta. Vom fi din nou împreună, într-o zi."

Conven s-a uitat înapoi la el, serios, nedescurajat.

— Nu, fratele meu, spuse el. „Vom fi din nou împreună acum."

Regele i-a privit lung și greu, apoi a spus în cele din urmă: „Dragostea unui frate nu se rupe ușor. Dacă vrei să fii aici înainte de ora ta, atunci dorința ta este îndeplinită. Esti binevenit aici."

Regele dădu din cap și deodată poarta masivă a început să se ridice. Încet, din ce în ce mai sus, a scos la iveală aerul liber, cerul roșu de sânge. Când a fost suficient de sus, cei șapte demoni, arătând ca niște umbre, au zburat afară și în cerul liber, scoțând un țipăt îngrozitor în timp ce făceau asta. S-au risipit imediat în șapte direcții diferite.

Thor și ceilalți au mers până la margine, s-au uitat la lumea dinaintea lor, la cerul amurg deschis, la aerul curat. S-a uitat în jos și a văzut oceanul întins în fața lor, a auzit valuri prăbușindu-se mult mai jos.

Alături de el era Reece, ținându-l de mână pe Selese, împreună cu ceilalți. Se întoarse și văzu în spatele lor pe Conven, stând acolo cu fratele său, privind înapoi la ei cu tristețe; totuși, în același timp, într-un fel, în cele din urmă, Conven părea mulțumit, părea să aibă pacea care îl scăpase pe pământ.

Thor s-a întors și l-a îmbrățișat pe Conven, strângându-l strâns, iar Conven l-a îmbrățișat înapoi.

Rând câte unul, fiecare l-au îmbrățișat pe Conven, cu ochii înfloriți, simțind durerea de a-și lăsa în urmă fratele Legiunii, acest om care le-a fost

alături de la bun început.

Thor îl privi în ochi, strângându-l de umăr.

„Într-o zi, vom fi din nou uniți”, a spus Thorgrin.

Conven dădu din cap.

„Da, vom face”, a răspuns el. „Dar nu, sper, într-o zi în curând.”

Thor s-a întors și s-a uitat la cerul liber, le-a văzut barca legănându-se în valurile de dedesubt și știa că în curând se vor întoarce la mare, navigând peste ocean, căutându-i pe Gwendolyn, Guwayne și pe toți oamenii lor. În curând, ei vor fi uniți din nou.

Și-a ridicat privirea și, în timp ce o făcea, i-a privit pe cei șapte demoni, umbre negre în depărtare contopindu-se cu amurgul, întinși în șapte direcții, pregătindu-se să acopere lumea. În cele din urmă, au dispărut din vedere. Thor a auzit ultimele țipete ale lor și s-a întrebat: *Ce am dezlănțuit eu asupra lumii?*

CAPITOLUL TREIZECI ŞASE

Guwayne ridică privirea spre cer în timp ce zbura prin aer, printre nori, simțindu-se prins de ghearele blânde ale unui pui de dragon, un copil ca el. Țipetele dragonului l-au mângâiat cumva pe Guwayne, așa cum a făcut-o zile întregi. Simțea că poate zbura așa pentru totdeauna.

Guwayne a pierdut sensul de timp și spațiu, întreaga sa lume acest dragon, uita în sus la burta, bărbia ei, fălcile, fascinat de aripile sale aripi, prin modul în care solzii sclipeau în lumina. El a simțit că ar putea zbura cu ea pentru totdeauna, ori de câte ori ar trebui să le ia.

Guwayne simți că dragonul se scufundă treptat în jos, din ce în ce mai jos, pentru prima dată de când îl ridicase în aer. În timp ce se întoarseră ușor, Guwayne văzu oceanul nesfârșit răspândit dedesubt.

Dragonul a zburat din ce în ce mai jos, printre nori, și pentru prima dată de când au pornit, Guwayne a văzut pământ: o insulă mică și circulară singuratică, înconjurată de nimic, cât putea vedea cu ochii. Insula s-a ridicat din ocean, drept în sus, înaltă și verticală, înconjurată de stânci drepte, ca un gheizer care se ridică din mări. În vârful lui se afla un platou larg de pământ, în care s-au aruncat.

Dragonul țipă în timp ce mergeau din ce în ce mai jos, iar apoi, în cele din urmă, a încetinit, dând din aripi pe măsură ce viteza lor se reduce.

Ca dragonul aproape a ajuns la o oprire, Guwayne sa uitat în jos și am plâns când a văzut fața unui străin, un om singuratic în picioare acolo, în haine galbene strălucitoare, cu o barbă lungă, galben, care deține un personal strălucitor, de aur, un singur diamantul strălucind în centrul său. Guwayne nu plânge de frică, ci din dragoste. Deja, doar văzându-l pe bărbat, se simțea mângâiat.

Dragonul a ajuns la o oprire, care da din aripi, care le deține în continuare, așa cum omul a ajuns afară și dragonul pus Guwayne ușurel în brațe.

Bărbatul l-a ținut ușor pe Guwayne în brațe, înfășându-l în mantie și, încet, Guwayne a încetat să plângă. Se simțea în siguranță în brațele acestui bărbat, simțea o putere extraordinară radiind din el și simțea că era mai mult decât un simplu bărbat. Omul avea ochii roșii strălucitori și s-a ridicat drept și și-a ridicat toiagul spre ceruri.

În timp ce a făcut el, lumea a tunat.

Bărbatul misterios îl ținea strâns pe Guwayne și, în timp ce Guwayne se uita în ochii lui, a avut sentimentul că va fi aici pentru foarte, foarte mult timp.

CAPITOLUL TREEI ȘAPTE

Gwendolyn mărșăluit în fruntea convoiului ei mare de oameni zori rupt peste deșert, conducându-i departe de sat, spre o mare pierdere. Kendrick, Steffen, Aberthol, Brandt, și Atme mărșăluit în spatele ei, Krohn după ea, așa cum au înfășurat toate încet drumul lor din peșteri, până în vârful munților, și se uită la vest și nord, spre un vast, pustiu gol.

După cum au ajuns în partea de sus, Gwendolyn se opri pentru o clipă și se uită la cer violet și roșu, primul soare în creștere, Trek fără sfârșit, care pune în fața lor într-un loc care ar putea să nu existe. Se întoarse și se uită la spate sat de mai jos în jos, în direcția opusă, toate liniștit și încă în primele ore ale dimineții. Curând, ea știa, Imperiul va veni. Satul ar fi înconjurat. Ei ar fi totul distrus.

Gwen s-a întors și s-a uitat la oamenii ei, la tot ce mai rămăsese din Inel, la acești oameni pe care îi iubea atât de mult. Nu departe de ea stătea Illepra, ținând în brațe fetița pe care Gwen a salvat-o din respirația dragonului. Copilul a plâns în aerul dimineții, spulberând tăcerea, iar Gwen s-a întrebat: pentru *ce i-am salvat viața acestui copil dacă nu o protejez acum* ? Totuși, imediat după aceea a apărut un gând contradictoriu: *care este scopul vieții acestui copil dacă nu poate fi o viață de vitejie?*

Gwen rămăsese trează toată noaptea, chinuită de decizia ei. Sătenii o încurajaseră să meargă mai departe; oamenii ei au vrut ca ea să meargă mai departe. Sosise vremea. Ea nu putea, cu bună conștiință, să-și conducă oamenii la o moarte sigură. Nu asta a făcut Queens.

Cu toate acestea, așa cum Gwendolyn stătea în vârful stâncii, uită, ceva ce se agită în interiorul ei. Ceva a fost sunat-o. Era, simțea ea, descendența ei, strămoșii ei, sângele lor pompând prin vene. Cele șapte generații de MacGil Kings, ea știa, erau cu ea, șoptind în jos la ureche. Ei nu s-ar lăsa să plece.

Avea o datorie și o obligație față de oamenii ei, să-i îndrume spre siguranță. Asta a însemnat să conduci ca regină.

Și totuși, o regină, și-a dat seama, avea și o altă obligație. Pentru onoare. Pentru vitejie. Pentru a scoate ce e mai bun din oamenii ei. Pentru a defini cine erau oamenii ei. Chiar și în fața morții — poate *mai ales* în fața morții. La urma urmei, atunci a contat cel mai mult.

Gwendolyn a auzit vocea tatălui ei răsunând în urechi:

Într-o zi se va confrunta cu o alegere care te chinuie. Fiecare parte din mintea ta rațională te va trage într-un fel; dar idealurile dumneavoastră vă va un alt remorcher. Asta chin, asta este ceea ce este vorba. Asta este atunci când va ști ce înseamnă să se pronunțe ca o regină.

Gwen se întoarse și privi în jos, văzând micul sat din vastul peisaj rural de dedesubt, urmărindu-i pe toți sătenii care începeau să se ridice, să înfrunte zorii, să înfrunte o moarte sigură. S-au ridicat mândri. Fără teamă.

Ea îşi ridică privirea, iar în depărtare, la orizont, ca o furtună, putea deja să detecteze forţele Imperiului, întinse cât vedea cu ochii.

Privind încă o dată în jos la săteni, gândindu-se la alegerea ei, simțindu-și oamenii în spatele ei, așteptând aici la această răscruce de drumuri, și-a dat seama: da, este datoria unei Regine să-și păstorească poporul; cu toate acestea, este de asemenea datoria ei să le păstorească spiritul. Pentru a le întruchipa spiritul. Iar spiritul poporului ei era să nu fugă niciodată. Să nu dai niciodată înapoi. Să nu întorci niciodată spatele celor care au nevoie.

Siguranța nu a însemnat nimic atunci când a venit cu prețul răului altcuiva.

Gwendolyn s-a confruntat cu satul, orizontul, armata Imperiului care se aduna și știa că nu putea face decât o singură alegere:

„Întoarce oamenii noștri”, îi porunci ea lui Kendrick.

Gwen s-a întors și a mers înainte în direcția opusă, îndreptându-se pe panta spre sat, spre armata Imperiului. Ea și-a condus poporul și știa, așa cum un păstor își cunoaște turma, că ei îi vor urma.

Ea știa că mărșăluiau spre moartea lor. Totuși asta conta puțin acum. Toți au murit, dar nu toți au trăit cu adevărat.

Ceea ce conta cel mai mult, știa ea, era că ei mergeau spre glorie.

CAPITOLUL TREIZECI 8

Darius stătea cu toți frații săi și sătenii săi, când zorii au răsărit peste sat, Loti lângă el, Dray la călcâie, toți bătrânii din jurul lui și se uită la priveliștea dinaintea lui: acolo era puterea Imperiului, sute. a soldaților care se întorc, se aliniază pe zertas, cu fața lor. Sosise ziua răzbunării.

Darius a stat acolo, cu spatele încă crud, omorandu-l, simțindu-se scobit. Știind ce satul său cerut de el, el nu a dormit toată noaptea, chinuit. El a stat acolo acum, cu ochii carpiti, știind că au cerut să renunțe la Loti, astfel încât oamenii lui ar putea merge mai departe de viață.

Dar Darius știa că dacă a făcut asta, dacă el a făcut ceea ce au cerut, atunci el însuși nu putea merge mai departe de viață. Ceva în interiorul lui ar fi mort; ceva în interiorul tuturor dintre ei ar fi mort. Aceasta, această autoconservare, ar putea fi calea bătrânilor săi, dar nu a fost calea lui. Ar *nu* fi calea lui.

Comandantul Imperiului ieși pe zerta sa, conducând un anturaj de o duzină de soldați, sutele lui de soldați aliniați în rânduri în spatele lui, în lumina dimineții devreme, și se opri la doar cincizeci de metri distanță de Darius. El a descălecat și a mers mai departe în noroi, pinteni zornăind, poziția din dreapta pentru Darius.

Dray a început să mârâie, iar Darius și-a pus o mână pe cap și s-a întors, s-a ghemuit și l-a privit în ochi.

— Dray, porunci el urgent. „Amintiți-vă despre ce am vorbit. Tu trebuie să stai aici. Înțelegi?"

În cele din urmă, Dray a tăcut și, în timp ce se uită în ochii lui Darius, Darius simți că într-adevăr înțelegea.

Darius se întoarse și aruncă o privire spre Loti, iar el putu să vadă frica de pe chipul ei în timp ce se uita înapoi la el. Ea dădu din cap spre el, îi strânse mâna cu o strângere fermă.

— E în regulă, spuse ea. „Lăsați-mă la ei. vreau sa mor. Pentru dumneavoastră. Pentru voi toti."

El clătină repede din cap, se aplecă și îi sărută mâna.

Apoi s-a întors și a plecat, singur, cu un singur om pentru a înfrunta Imperiul.

Comandantul se opri, așteptând, când Darius se apropie de el și se opri în fața lui. Darius se uită înapoi la el cu ură, simțindu-i genele pe spate, simțind briza rece pe ceafa, acolo unde îi fusese tuns părul. A simțit ură. Cu toate acestea, se simțea și ca un om nou, renascut.

Stătea la câțiva metri distanță de comandantul Imperiului, care îl privi fără milă.

„Este o nouă zi", a bubuit el către Darius și sătenii. „Ai o singură șansă acum. Veți numi victima acestei crime, vă vom mutila pe toți și veți trăi cu toții."

Comandantul făcu o pauză.

„Sau", a bubuit comandantul, „puteți rămâne tăcuți și vă vom ucide pe toți, torturându-vă pe fiecare dintre voi încet, începând cu voi."

Darius stătea acolo, privind înapoi, hotărât. A simțit vântul blând al deșertului în timp ce lumea lui se îngusta, se concentra, cu inima bătându-i în urechi. Ca toate au crescut tăcut, în depărtare a văzut un mic rola tufiș de mărăcini de-a lungul podelei deșert. Îi auzi zăngănitul, un sunet ciudat de liniștitor. Timpul a încetinit când a simțit fiecare detaliu din lume. Fiecare detaliu despre care știa că ar putea fi ultimul lui.

Darius dădu încet din cap spre comandant.

„O să-ți dau exact pentru ce ai venit", a spus el.

Darius știa că, dacă nu o preda pe Loti, dacă îi sfidează, ar fi o bătălie pe care nu o puteau câștiga. Și-ar renunța la viață pentru loialitate, pentru onoare. Pentru dreptate. El ar sfida legea bătrânilor săi. I-ar sfida pe toți.

Comandantul Imperiului a zâmbit larg, întărindu-se.

„Deci cine dintre voi a fost?" el a cerut. „Care dintre voi l-a ucis pe șeful nostru de lucru?"

Darius se uită înapoi, cu inima bătând cu putere, inexpresiv, dar tremurând înăuntru.

— Apropie-te, comandante, și-ți voi spune numele lui.

Comandantul a făcut un pas mai aproape și, în acel moment, întreaga lume a lui Darius a înghețat. Cu mâinile tremurânde, s-a întins în jos, a scos un pumnal de la centură, un pumnal de oțel, oțel adevărat, pe care i-l dăduse fierarul și el îl ascunsese. S-a repezit înainte și a auzit

gâfâitul îngrozit al bătrânilor săi, poporului său, în timp ce înfigea cuțitul, până la mâner, adânc în pieptul comandantului.

Comandantul, cu ochii mari de șoc, a căzut în genunchi, parcă necrezând că se poate întâmpla așa ceva.

— Numele infractorului este un nume pe care nu-l vei uita niciodată, spuse Darius, râzând în jos. „Numele lui este Darius.”

ACUM DISPONIBIL!

UN JURAMENT DE FRATI
(CARTEA Nr. 14 ÎN INELUL Vrăjitorului)

„Inelul vrăjitorului are toate ingredientele pentru un succes instantaneu: comploturi, contraploturi, mister, cavaleri viteji și relații înfloritoare pline de inimi zdrobite, înșelăciune și trădare. Acesta va vă distra de ore, și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor fantasy.”
-- *Recenzii de cărți și filme* , Roberto Mattos

În JURĂMÂNT DE FRAȚI, Thorgrin și frații săi ies din țara morților, mai mânați ca niciodată să-l găsească pe Guwayne, și pleacă peste o mare ostilă, conducându-i în locuri dincolo de cele mai sălbatice visuri ale lor. Pe măsură ce vin din ce în ce mai aproape de găsirea Guwayne, ei se confruntă, de asemenea, spre deosebire de obstacole ca niciodată, obstacolele pe care le vor testa la limitele lor foarte, ceea ce va face apel la toată pregătirea lor și îi forțează să stea împreună ca unul, ca frați.

Darius ține fața Imperiului, adunând cu îndrăzneală o armată în timp ce eliberează un sat de sclavi după altul. Înfruntându-se cu orașe fortificate, cu o armată de o mie de ori mai mare decât ea, el își cheamă toate instinctele și

curajul, hotărât să supraviețuiască, hotărât să învingă, să lupte pentru libertate cu orice preț, chiar și cu prețul vieții.

Gwendolyn, fără altă opțiune, își conduce poporul în Marea Deșeuri, mai adânc în Imperiu decât a călătorit oricine vreodată, într-o căutare pentru a găsi legendarul Al Doilea Inel - ultima speranță pentru supraviețuirea poporului ei și ultima speranță pentru Darius. Totuși, pe parcurs, ea va întâlni monștri îngrozitori, peisaje mai rele și o insurecție din mijlocul propriului ei popor pe care nici măcar ea nu o poate opri.

Erec și Alistair navighează spre Imperiu pentru a-și salva poporul și, pe parcurs, se opresc la insule ascunse, hotărâți să formeze o armată – chiar dacă asta înseamnă să se ocupe de mercenari cu o reputație discutabilă. Godfrey se trezește adânc în interiorul orașului Volusia și adânc în necazuri, pe măsură ce planul său merge din rău în mai rău. Închis, gata să fie executat, în cele din urmă, chiar și el nu vede nicio ieșire.

Volusia încheie un pact cu cel mai întunecat dintre vrăjitori și condusă la înălțimi și mai mari, își continuă ascensiunea, cucerind pe toți cei care îi stau în cale. Mai puternică ca niciodată, își va duce războiul până la treptele Capitalei Imperiului – până când se va confrunta cu întreaga armată a Imperiului, o armată care o depășește chiar și pe a ei, pregătind scena pentru o bătălie epică.

Îl va găsi Thorgrin pe Guwayne? Vor supraviețui Gwendolyn și oamenii ei? Va scăpa Godfrey? Vor ajunge Erec și Alistair în Imperiu? Va deveni Volusia următoarea împărătească? Își va conduce Darius poporul către victorie?

Prin construirea și caracterizarea sa sofisticată a lumii, AN OATH OF BROTHERS este o poveste epică despre prieteni și îndrăgostiți, despre rivali și pețitori, despre cavaleri și dragoni, despre intrigi și mașinațiuni politice, despre majorat, despre inimile frânte, despre înșelăciune, ambiție și trădare. Este o poveste de onoare și curaj, de soarta si destin, de vrăjitorie. Este o fantezie care ne aduce într-o lume pe care nu o vom uita niciodată și care va atrage toate vârstele și genurile. „O fantezie care țese elemente de

mister și intrigi în linia sa de poveste ... spirited. Pentru cei care caută aventuri fantastice, protagoniștii, dispozitivele și acțiunea oferă un set viguros de întâlniri care se concentrează bine pe evoluția lui Thor de la un copil visător la un tânăr adult care se confruntă cu șanse imposibile de supraviețuire... Doar începutul a ceea ce promite a fi un serial epic pentru tineri pentru adulți." *Midwest Recenzie de carte* (D. Donovan, cartea electronică Examinator)

UN JURAMENT DE FRATI
(CARTEA Nr. 14 ÎN INELUL Vrăjitorului)

Cărți de Morgan Rice

REGI SI Vrajitori
RISE OF THE DRAGONS (Cartea #1)
RISE OF THE VALIANT (Cartea #2)
Greutatea onoarei (Cartea nr. 3)
O FORJA DE VALOR (Cartea #4)
O tărâm de umbre (cartea #5)
NIGHT OF THE BOLD (Cartea #6)

INELUL Vrăjitorului
A QUEST OF EROES (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea nr. 3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea #5)
A CHARGE OF VALOR (Cartea #6)
UN RIT DE SĂBIE (Cartea #7)
O acordare de arme (Cartea #8)
UN CER DE Vrăji (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURURI (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
UN TĂRÂM DE FOC (Cartea #12)
O regulă a reginelor (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)
UN DREAM OF MORTALS (Cartea #15)
O JUSTĂ DE CAVALERI (Cartea #16)
DARUL BĂPTIILOR (Cartea #17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚIEI
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea #2)

Jurnalele vampirilor

TURNED (Cartea nr. 1)
IUBIT (Cartea nr. 2)
TRADAT (Cartea nr. 3)
DESTINAT (Cartea #4)
DESIRED (Cartea #5)
BROTHED (Cartea #6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut și cel mai bine vândut autor USA Today al serialului epic fantasy THE SORCERER'S RING, care cuprinde șaptesprezece cărți; din cel mai bine vândut serial THE VAMPIRE JOURNALS, cuprinzând unsprezece cărți (și în număr); din cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și în continuă); și a noului serial epic fantasy KINGS AND Sorcerers, care cuprinde șase cărți. Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile sunt disponibile în peste 25 de limbi.

Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, și păstrați legătura!